

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any X N.º 498

Setmana del 9 al 15
d'abril del 1989

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"Per Jesucrist fitem les
altures del cel, per-ell
contemplem com en un
mirall la faç
immaculada i sobirana
de Déu, per ell se'n van
obrir els ulls del cor, per
ell la nostra
intel·ligència torna a
florir en la llum
admirable de Déu".*

Sant Climent primer,
Papa

El Dr. Jubany presidí la benedicció abacial del nou Abat

"Montserrat sempre ha estimat Catalunya i els catalans"

El dia 1 d'abril rebé la benedicció abacial el P. Sebastià Bardollet, nou Abat de Montserrat. Montserrat és el fogar espiritual de Catalunya, i allò que s'esdevé en el si de la seva comunitat monàstica interessa sens dubte a tota la comunitat eclesial catalana, i àdhuc a tots els catalans, creients o no, que coneixen i valoren positivament la incidència de Montserrat en la nostra història.

Com digué el cardenal Jubany "la comunitat monacal ha elegit el monjo Sebastià Bardollet perquè presideixi, regeixi, guardi i assisteixi la seva comunitat en nom de Jesucrist". Però cal tenir present i atendre-la amb cura la irradiació espiritual del monestir, perquè "avui, com sempre, cap a Montserrat es giren els ulls de tots els ciutadans de Catalunya."

Montserrat no ha defraudat mai les esperances del poble català. "Sempre ha sabut estimar Catalunya i els catalans. Fins i tot després de donar l'altíssim testimoniatge dels seus màrtirs, el monestir va acollir amb valentia moltes persones perseguides i anhelants de llibertat sense mirar el to de la ideologia que els movia.

Tant de bo que avui, demà i sempre, els homes i dones, joves i infants de Catalunya pugem a Montserrat a rejuvenir la nostra fe i el nostre amor als valors essencials. Perquè, com digué el nou Abat: "Montserrat vol tenir unes preferències per als valors de l'esperit, sobretot ara, en uns moments en què la nostra societat s'aboca a un materialisme que no pot pas satisfer el cor humà".

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

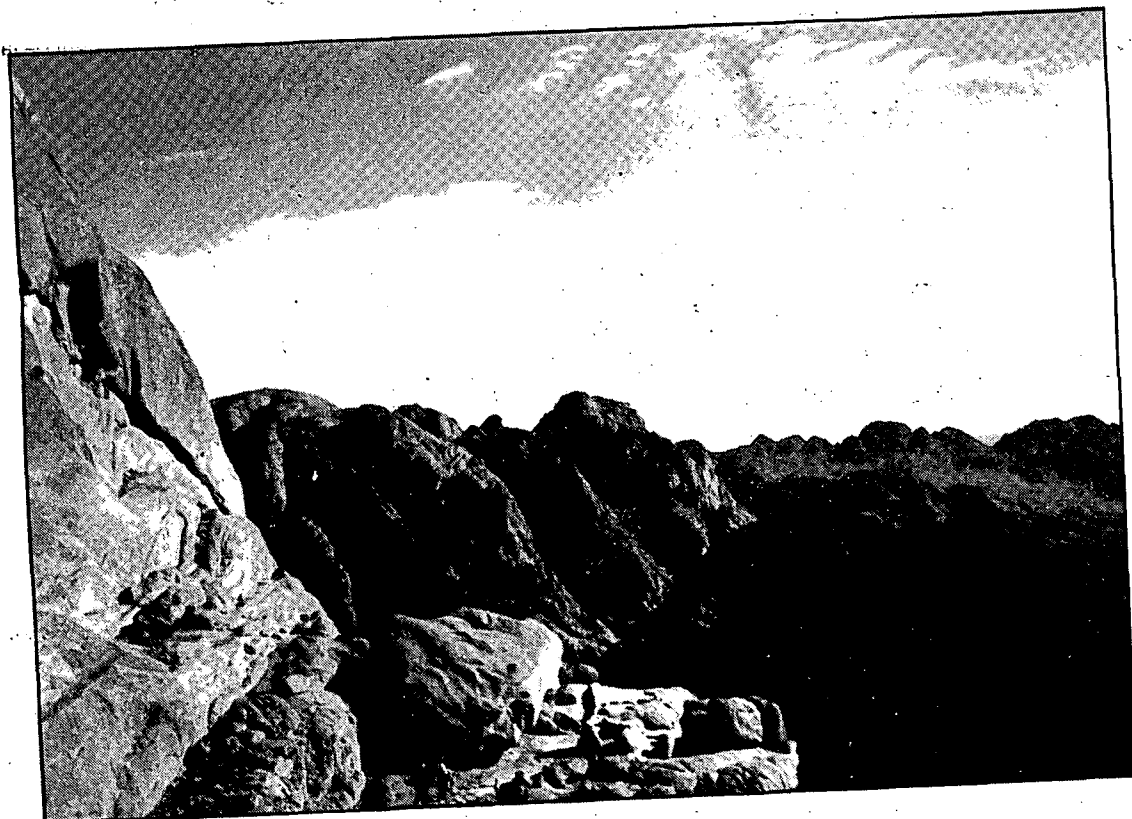
PELS CAMINS DE L'ANTIC TESTAMENT

*El Pelegrinatge que li farà reviure la llarga marxa del poble
hebreu cap a la Terra Promesa.*

RUTA DE L'ÈXODE -

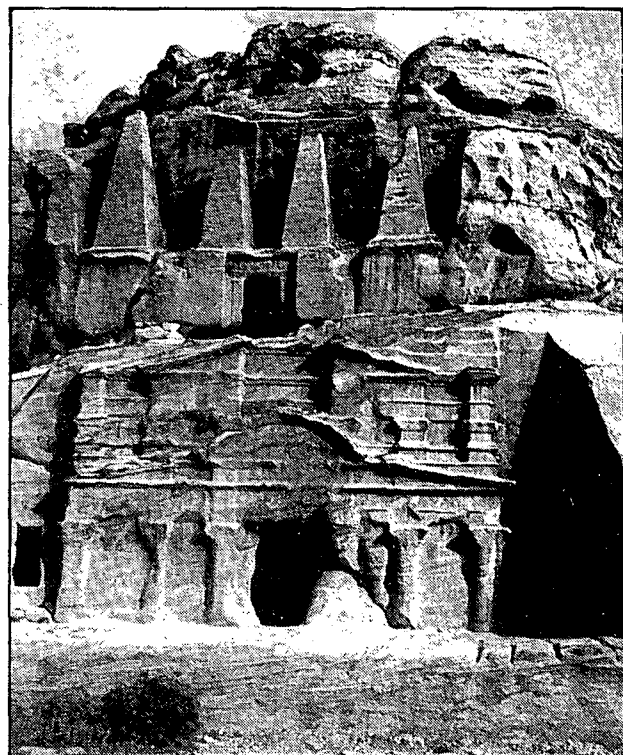
El Caire, Sinaí i Jordània

del 27 d'abril al 7 de maig del 1989

La Muntanya del Sinaí

Preu especial pels qui han anat a TERRA SANTA
DEMANEU EL PROGRAMA DETALLAT

Tomba dels Obeliscs PETRA-JORDÀNIA

Egipte - EL CAIRE

Piràmides del Rei Djéser i els grans Mastabas,
Piràmide de Guizeh, Esfinx i el Temple de
granit.

SINAÍ

Pujada al Djebel Musa, Muntanya de Moisès
on rebé les Taules de la Llei.

JORDÀNIA - PETRA

Petra la misteriosa de colors inoblidables. Gor-
ja del Siq, tombes i obeliscos, el "Cardo
màximus".

JERASH

Antiga Gerasa, de la Decàpolis, importants rui-
nes greco-romanes i bizantines.

MADABA

Cèlebres mosaics bizantins. MONT NEBO,
mort de Moisès.

AMMAN

Teatre i ciutadella.

PRÒXIM PELEGRINATGE:

ÀUSTRIA - TIROL - SANTUARI DE MARIAZELL
(del 26 de maig al 4 de juny del 1989)

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
CATALUNYA CRISTIANA

PER A INFORMACIÓ:
Plaça Urquinaona, 11 - 3ª A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana?**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

El fantasma de la vaga, que el curs passat enfosquí lamentablement l'ensenyament públic, plana ara sobre l'ensenyament privat concertat, una part substancial del qual el constitueix l'escola cristiana. Els pares de 600.000 alumnes catalans i de prop de tres milions més de tot l'Estat temen, a hores d'ara, que s'engegui un d'aquells processos conflictius de final incert, amb tots els problemes típics d'una vaga escolar: pèrdua d'hores lectives dels alumnes, justament a l'últim trimestre del curs, i conflictes casolans, sobretot pel que fa als més petits.

Realment les vagues dels serveis públics fonamentals, com aquest de l'ensenyament, presenten unes característiques molt específiques que les diferencien de la vaga clàssica. Aquesta constitueix un recurs extrem encaminat a fer pressió sobre l'empresa per tal d'obtenir-ne la satisfacció d'un dret del treballador. La doctrina social catòlica legitima aquesta figura social sempre que persegueixi un objectiu just, hagin estat esgotats tots els altres recursos i es tingui present el bé comú. Però les vagues dels serveis públics fonamentals exerceixen la pressió no directament sobre l'empresa, sinó sobre els ciutadans, i la seva compatibilitat amb el bé comú resulta especialment problemàtica. Per això demanen un gran sentit de la responsabilitat a tots als qui tenen a les seves mans la decisió de dur-les a terme o no.

La vaga de l'ensenyament concertat i l'Administració

Amb això, no volem pas assenyalar amb el dit els mestres, com si una vaga escolar fos només responsabilitat seva. Ells hi tenen, òbviament, la seva paraula a dir, però la xarxa de les responsabilitats és més extensa i complicada. Arriba, en darrer terme, a l'Administració pública. No solament com hi arriben els altres problemes de la societat, sinó, a més a més, perquè el sistema vigent d'escola concertada deixa les últimes decisions econòmiques de l'empresa a mans de l'Estat, el qual, si bé és com a delegat dels titulars dels centres que fa el pagament als mestres, en determina sobiranament la quantia i, així, influeix decisivament en tot el quadre laboral.

La conflictivitat que impedeix, en aquests moments, l'establiment del conveni col·lectiu d'enguany en el sector de l'ensenyament privat, té la seva concreció en aspectes tan elementals com la determinació de la jornada laboral dels mestres. No cansarem al lector amb el seu detall.

Ara bé, si l'Administració assumia la seva responsabilitat i resolvia com cal els problemes de fons, el panorama s'aclariria considerablement. En dir qüestions de fons, volem dir: l'equiparació salarial del mestre concertat amb el mestre de l'escola pública, i això d'una manera neta, sense aprofitar aquest punt per condicionar la legítima llibertat dels centres; i l'adequació dels recursos que l'Administració aporta als centres concertats, als costos reals del centre, que ella coneix prou bé perquè sap que li costen els centres públics.

D'aquesta manera, desapareixerien les incongruències pertorbadores entre normes legals avui discordants, els titulars dels centres no se sentirien tenallats entre la manca de recursos per anar endavant i la prohibició d'obtenir-los i els mestres s'alliberarien, finalment, de la discriminació que pateixen respecte dels seus col·legues de l'escola pública.

L'anatema llançat per nombrosos musulmans contra Els Versicles satànics, i la condemna a mort de Khomeini contra l'autor d'aquest llibre planteja en termes cruels un vell debat: el de les relacions entre la societat i la religió. Si Déu existeix, ¿què hi té a dir sobre l'organització de la nostra societat?

No oblidem que la societat moderna s'ha construït contra el fet religiós. A poc a poc la humanitat ha pres consciència que les regles de l'organització social no eren promulgades per damunt i al marge d'ella. A partir del moment en el qual no són els déus, sinó els homes els qui fixen les regles, això també significa que els homes poden canviar-les. Així va naixent el concepte de "revolució" que no és solament una revolta contra els déus.

Remarquem que les tres grans religions monoteistes —Israel, cristianisme i islam— han contribuït a forjar el concepte de "revolució" eliminant tots els déus del temps i de la natura, que prometien a la humanitat una existència regulada pels fenòmens naturals, exteriors a ella mateixa.

El cristianisme ha anat més enllà. És una religió sense imperi; a diferència d'Israel on Déu feia aliança amb un sol poble; i de l'is-

lam on el Profeta crida tots els creients a armar-se per sotmetre els infidels.

Marcel Gauchet ha pogut escriure en el seu llibre *Le Désenchantement du monde* (El desencantament del món), que "el cristianisme ha estat la religió de la sortida de la religió". En efecte, ha donat nou impuls als homes. Quan Jesús demana que es doni al Cèsar allò que li pertany deixant a Déu allò que és seu, ha dissociat allò que és temporal d'allò que és espiritual. El fenomen era tan revolucionari que ha calgut molt de temps per mesurar-ne l'abast. Tot d'una cap rei no podia tenir la pretensió de ser sacerdot pel fet de ser rei. El cristianisme ha fundat la laïcitat de l'Estat.

Naturalment, durant molt de temps, l'Estat no ha volgut privar-se de la unció divina, com si endevinés la càrrega explosiva que el cristianisme havia col·locat en el cor de les societats polítiques. Per la seva banda l'Església no ha re-

JEAN BOISSONAT

sistit els avantatges que li procurava el fet d'esdevenir, al seu retorn, la religió de l'Estat. Però aquest maridatge del tron i de l'altar no podia ser durador. Li ha calgut temps a l'Església per comprendre sota quina tutela estava abocada acceptant les pompes i les obres del poder polític. I el poder polític no podia ignorar la competència que l'Església li feia dictant regles que podien entrar en conflicte amb els seus propis interessos.

La separació de l'Església i l'Estat era en la lògica del missatge evangèlic. Déu no pot lligar-se al Cèsar amb perill de ser desencaminat per ell.

La modernitat ha nascut exactament quan la societat política s'ha deslligat de la societat religiosa. Quan l'autonomia ha substituït una subordinació ambigua.

Paral·lelament, Jesús havia col-

locat altres "bombes" susceptibles de fer esclatar la societat tradicional. Presentant-se com l'acompliment de l'Antic Testament, autenticava la funció creadora de l'home, de l'home "creat a imatge de Déu". D'altra banda, si Déu s'havia encarnat en l'home a través del seu fill, aquesta és la prova de l'eminència dignitat de la persona humana. La persona humana no és una joguina entre les mans de Déu. Evidentment, aquesta actitud no era exempta de risc: donant la seva llibertat a l'home, Déu acceptava que aquest podia girar-se en contra d'ell.

El primer heroi de la modernitat, en aquest sentit, és Don Joan: el fill que diu no al seu pare. Escolteu la penúltima escena de l'òpera de Mozart, entre Don Joan i l'estatua del Comanador: tot és dit amb mesura. Aquí la música va més lluny que les paraules.

Aquest home, fill de Déu, creat a imatge seva, alliberat de la tutela d'un estat divinitzat, té totes les

característiques que fan el revolucionari. En aquest sentit, el cristianisme ha estat el ferment de la laïcització de la societat. Havent-ho desacralitzat tot, llevat Déu, ha esdevingut precari, modificable. Hitler tenia raó de veure en el cristianisme l'arrel de totes les resistències al somni de sotmetre la modernitat a la voluntat d'un guia, sense el qual —segons ell— no podia fer més que conduir la humanitat a la seva perdició.

Heus ací, doncs, el fet religiós totalment reconstruït a través de l'aventura cristiana. I, ensem, l'home obligat a prendre les seves responsabilitats. L'islam no va pas tan lluny; l'islam no coneix la distinció entre el que és espiritual i el que és temporal.

És una gran sort, al mateix temps que un gran risc pel cristianisme, ser la religió del final de les religions. Ja que el vent de llibertat que bufa sobre el món pot esdevenir massa fort per l'home si se separa de les seves arrels. La tragèdia de l'home contemporani pot estar aquí: ¿com proclamar la llibertat prescindint de la veritat? I, ¿com romandre fidel a la veritat sense alienar la seva llibertat? Decididament, el nostre destí no és pas el d'un ésser frívol.

(De "la Croix")

Religió i modernitat

El cristianisme, ferment de la laïcització de la societat

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera, Joan Carrera i Planas
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aledo
Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona
Impressora: Publiagraf, S.A.L. Pte. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

UN BELL ACABAMENT

Una altra frase que segurament haurem sentit: "M'has de donar la raó, per força, perquè la tinc!" Quan arriben aquí, les converses, o les discussions, poden acabar de moltes maneres. Una manera per a mi inèdita d'acabar va ser una vegada que l'interlocutor va respondre calmosament que no la hi podia donar de cap manera, la raó. A la pregunta estranyada: "I, per què?" la resposta va saltar lògica: "Si em dius que ja la tens!" Després d'una pausa, la continuació també lògica: "Si te la donés, senyal que la tenia jo; però, si la tens tu, jo no la puc tenir; si jo no la tinc, com vols que te la doni?" Allò que no fou tan lògic, i em resultà també inèdit, fou la gran riallada amb què acabà la conversa, una riallada a dues veus. Tots dos tenien una bona dosi de sentit de l'humor, i allò que hauria pogut acabar amb una baralla, acabà amb rialles.

MIQUEL ESTRADÉ

El meu article de la setmana passada comentava aquesta por de l'home contemporani a "jugar-se a una sola carta" la seva vida, fins i tot en aquelles qüestions que considera fonamentals. Avui impera la "provisionalitat", el jugar guardant-se sempre un as a la màniga, disposats a canviar de joc segons d'on bufin els vents.

Avui voldria continuar amb el tema preguntant-me a mi mateix si una gran part de responsabilitat en això no la tindran les diverses "aristocràcies" —és a dir: aquells homes i dones que, per unes o altres raons han estat col·locats per la societat en els punts més visibles— que, en posar-se com a llei de vida aquest constant canviar-se de camisa, s'han convertit en un escàndol nacional i han traït el seu més elemental deure d'exemplaritat.

Uso la paraula "escàndol" perquè és necessari dir les coses pel seu nom. I no em refereixo, naturalment, als petits vells escàndols que, en realitat, només molestaven als puritans. Avui és tota la societat la que comença a avergonyir-se d'una gran part dels seus grups dirigents.

Com creuran, per exemple, els joves en la política o en la democràcia si veuen els seus parlamentaris saltar d'escó a escó com si fossin granotes inquietes? Un home pot, no cal dir-ho, sentir-se en un moment decepcionat pel partit pel qual ha apostat, ja que aquest ja no defensa la ideologia que ell desitjava sostenir. Però, en aquest cas, ¿no seria ètic confessar el seu error, renunciar al seu escó i retirar-se elegantment? No, abans que tot cal defensar el seu i l'aparença i, impudicament, es "fitxa" per un altre club polític. Potser pel mateix al qual ahir atacava. Això, ¿no és una traïció?

I què pensar d'aquests matrimonis "superconegudíssims" que es casen i es descasen com si canviessin de parella en un ball? Certament que l'amor té camins molt misteriosos, però ¿qui confondria l'amor amb el caprici elevat a

La traïció de les aristocràcies

J.L. MARTÍN DESCALZO

lleï al qual sembla que estem assistint? Que això passi en aquells que —pels seus nivells culturals, d'educació o de prestigi social— tenien més grans obligacions d'exemplaritat és quelcom que va molt més enllà de la immoralitat dels casos concrets, per convertir-se en un càncer social.

I el cas número tres és la traïció dels qui s'ompliren la boca amb les paraules "honradesa", "honestetat", "austeritat" i avui no és que s'hagin lliurat a l'esport de guanyar diners (que és una trista escarlata que, segons sembla passen tots els qui arriben al poder), allò més greu és que sembla divertir-los passar els seus excessos pels nassos d'aquells als quals enganyaren.

I què pensem —cas número quatre— d'aquells intel·lectuals que un dia es cansaren de treballar en silenci i es passen amb armes i bagatges a l'esport molt més productiu de cridar l'atenció i ja no publiquen llibres sinó manifestos més o menys explosius, per tal que la Premsa parli d'ells, almenys com parla dels herois futbolístics?

Allò més greu de la qüestió és que, a totes aquestes i a moltes altres històries, tots semblen oblidar la seva res-

ponsabilitat davant la societat que els ha enlaira. No fa gaires mesos que Josep Maria Gironella va escriure una interessant novel·la sobre la història d'un sacerdot que se secularitza i es casa. La titula "El dubte inquietant" ¿I quin és el dubte? ¿Potser el de ser fidel o no a la promesa feta a Déu? ¿Potser por de fer mal a la comunitat cristiana que ha dirigit? No, el protagonista de la novel·la no sembla interessar-se molt per Déu i menys encara per la reacció d'aquells fidels que han cregut en ell i en el seu ministeri; els únics problemes que es planteja són els personals. Ell resol el seu problema i, dit brutalment, que els altres es podreixin.

No és un cas, és la filosofia imperant. Ningú no sembla mesurar l'impacte social dels seus actes. I quan tots diem que aquest món és un desastre, ningú no sembla preguntar-se per la petita part de corrupció que ell mateix hi ha aportat.

A l'Edat Mitjana es parlà molt de "la traïció dels clergues" entenen per "clergues" a tots els intel·lectuals. Avui caldria parlar de la traïció d'una gran part de les aristocràcies: la del diner, la del poder, la de la política, la de no pas pocs líders religiosos, la dels que en el mateix periodisme no sembla que es preguntin mai no pels seus errors, que tots en tenim, sinó per la sistemàtica frivolitat amb la qual elogiem els frívols.

Un món mitjanament sensat cobriria aquestes nuses amb una capa de vergonya, com feren els fills de Noè amb l'embriaguesa del seu pare. Però avui ¿no hem posat tots els altaveus al servei de totes les traïcions només perquè sabem que, així, es venen més exemplars?

Quina tristesa, amics, veure com els qui s'haurien hagut de jugar la seva vida a una carta —al servei de les seves idees i del seu amor— semblen dedicats només a treure's de la màniga l'as de l'èxit o del xafardeig!

En el Butlletí Oficial de l'Estat del dia 2 de març de 1989 es publica la sentència 45/1989, de 20 de febrer, en la qual es declara la inconstitucionalitat de determinats preceptes de la llei sobre la renda de les persones físiques, que ha tingut un considerable ressò entre l'opinió pública. Per al Tribunal el mètode utilitzat pel legislador es inacceptable i fa una sèrie de consideracions especialment importants des del punt de vista del dret a la intimitat (art. 18) i del principi constitucional de protecció a la família (art. 39.1), a més de l'argumentació que es realitza pel que fa a la violació del dret a la igualtat, que té diferents concrecions en el text constitucional.

En línies generals, la sentència declara inconstitucionals els arti-

cles que obligaven els matrimonis a realitzar en tot cas de forma conjunta llurs declaracions de la renda. Aquesta era una situació que qualsevulla ment amb un mínim de sentit comú podia advertir com clarament discriminatòria per a les persones unides amb un vincle matrimonial, però que hem hagut d'esperar que el Tribunal Constitucional, per una via singular com és l'anomenada "auto-qüestió d'inconstitucionalitat" de l'art. 55.2 de la seva Llei Orgànica, ho posés diàfanament de manifest. Potser poques vegades, com en aquesta sentència, el Tribunal

JOAN LL. PÉREZ-FRANCESCH
Professor de Dret Constitucional

Constitucional ha actuat com un autèntic "defensor de la Constitució", terme aquest que utilitza la doctrina científica quant estudia les seves funcions en els Estats actuals que el tenen.

I dic això perquè l'Estat Constitucional és un Estat limitat pel Dret i fonamentalment per la seva norma *normarum* que és la Constitució. Amb altres paraules, es tracta de limitar racionalment mitjançant el dret, la força expansiva

del poder estatal, de la seva facultat d'imperium. Cal recordar que una de les manifestacions característiques del poder estatal és la facultat exclusiva de recaptar tributs. Racionalitzar aquesta competència només atribuïble a l'Estat és, des del meu punt de vista, una necessitat derivada de la relació del dret amb la justícia. Em sembla d'especial transcendència que la limitació o si volem delimitació del poder estatal es faci a través de normes justes, amb més raó quan la justícia es configura en el nostre ordenament constitucional com un "valor superior de l'or-

denament jurídic" que ha d'impregnar el desenvolupament normatiu que en qualsevol àmbit porti a terme l'Estat. D'aquesta manera, el Tribunal Constitucional, interpretant el fins fa poc sistema impositiu sobre la renda, ens ve a dir, que el mètode per a la seva determinació és injust, per discriminar els matrimonis i la família. Aquesta conclusió, que permet també una lectura ètica em sembla d'una transcendència absoluta i em fa pensar que el llarg camí que la humanitat ha hagut de recórrer per racionalitzar el poder polític encara es troba distant de la meta final, una meta en la qual els cristians hem d'esmerçar tots els nostres esforços i que no és altra que treballar per aconseguir la justícia social.

Els matrimonis i hisenda

ARA MATEIX

He llegit amb interès la "Carta de la joventut catalana" que, aprovada a les darreries de l'any passat s'ha anat difonent en els primers mesos d'enguany. Diré, per al lector que no n'estigui informat, que es tracta d'un text que arrenca del II Congrés de la Joventut i que ha estat promogut pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya del qual en són membres cinquanta-nou entitats juvenils. També han participat en l'elaboració d'aquesta "Carta" altres grups i associacions que no pertanyen al Consell Nacional. És, doncs, un text que parla dels joves i ha estat elaborat per joves d'orientació plural, des d'una perspectiva no governamental.

A través dels seus nou capítols, la "Carta de la joventut catalana" comprova déficits de la nostra societat i fa propostes concretes de millorament. Hi té un bon tractament el tema del treball dels joves: les mesures oficials de foment de l'ocupació han d'orientar-se, diu, cap a contractacions estables, com a mínim d'un any. També demana plans d'ocupació amb més volum d'inversió, gestionats a nivell municipal o comarcal, i que l'atur no sigui aprofitat per a sotmetre els joves a condicions laborals precàries... El lleure i la cultura són tractats amb visió no gens dirigida: esmenten els Casals, els Ateneus i els Centres cívics, que cal ajudar. És interessant que hagi prevalgut en la "Carta" el criteri d'una administració pública que dona suport a la societat, en lloc del criteri vigent a molts i importants ajuntaments segons el qual els ciutadans han d'apuntar-se als serveis cultu-

Cara i creu de la "Carta de la joventut catalana"

J. CARRERA PLANAS

als establerts oficialment... També, pel que fa a la cultura, s'abona, amb encert, la seva vertebració catalana, la prioritització dels elements innovadors i la necessitat de més dotació de mitjans en els ambients més populars. Altres aspectes socials a remarcar són la denúncia de l'encariment de l'habitatge —que està arribant a una veritable folia i tindrà conseqüències funestes per a la ja prou crivellada família—, la vindicació d'una llei penal juvenil "basada en principis educatius", i la referència a les causes veritables de la drogodependència i a la necessitat d'una xarxa adequada per al tractament dels toxicòmans. Aquesta és, només, una petita part del contingut positiu d'aquesta "Carta" que convé que llegeixi tothom, no només els joves.

Però també trobem en la "Carta de la joventut catalana" alguns altres temes que són tractats de manera discutible i àdhuc amb criteris francament inadmissibles per a molts ciutadans i, entre ells, lògicament, molts joves d'aquest país.

Això no tindria res d'estrany, i jo ni en parlaria, si aquesta que comento fos la carta d'un grup, d'una associació, d'un partit... Ara bé, es tracta d'un text que es proclama "de la joventut catalana", que surt de tota ella, vol representar-la, i s'adreça també a la seva totalitat. Escau a un document d'aquestes característiques pronunciar-se sobre qüestions en les quals la societat té posicions divergents? Perquè la nostra situació, avui, ni és, feliçment, la d'una unitat imposada dictatorialment, ni la d'una unitat d'emergència acordada per tal de plantar cara a les imposicions... Som una societat pluralista on els representants de totes les opcions s'asseuen, com a tals, en un mateix Parlament.

Un dels punts discutibles és el de l'ensenyament. La "Carta" el vol "públic per a tothom" i "unificat".

Un altre és la filosofia que inspira tota la manera com la "Carta" tracta la sexualitat.

En un cas i en l'altre, resta compromesa la possibilitat d'identificació dels joves de l'Església amb la "seva carta nacional". I no solament la d'aquests: altres sectors tampoc no podran estar d'acord amb aquests punts de la "Carta".

El més sorprenent és que, entre les cinquanta-nou entitats que integren el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, hi ha les joventuts d'alguns partits polítics, els programes dels quals difereixen de la "Carta". I encara més: hi figuren també grups catòlics confessionals... Oferiran, uns i altres, una explicació de la seva posició a l'opinió pública?

PAÏSOS CATALANS

Hi ha el doble de dones analfabetes que homes analfabets

Les dones són el col·lectiu de la societat més afectat per l'analfabetisme. Del 10,8 per cent de la població major de setze anys que no sap llegir ni escriure, un 8,3 per cent són dones i només un 3,8 per cent són homes, segons el llibre **Nivells d'instrucció de la població de Catalunya (1986)**, que fou presentat pel conseller d'Ensenyament, Josep Laporte.

El percentatge de població que ha estudiat és molt inferior i no supera el 4 per cent de la població major de setze anys. Concretament, un 3,8 per cent té titulació de grau mitjà i un 3,7 per cent ha acabat una carrera superior. La desproporció de sexes en aquests nivells alts és també notable, amb un 8,9 per cent d'homes amb titulació enfront del 6,3 per cent de dones.

El desnivell d'analfabetisme entre homes i dones s'equilibra en la població que estudia EGB, nivell en què coincideixen en un 31,3 per cent d'analfabetisme. A la segona etapa s'ha vist que hi ha un 16,2 per cent d'homes que no saben llegir ni escriure i només un 14,2 per cent de dones.

Un 6,2 per cent dels ciutadans de més de setze anys tenen dificultats per llegir o escriure, i un 27

per cent no han acabat els estudis primaris. Dels 263.880 habitants amb problemes de lectura o escriptura, el 45,8 per cent són majors de 65 anys. D'aquesta població, un 50 per cent són dones, i un 36,1 per cent, homes.

Les excavadores municipals enderroquen les restes de les muralles medievals de Sabadell

Les muralles medievals trobades a Sabadell fa uns mesos han començat a ser enderrocades per màquines excavadores, contractades per l'Ajuntament, enmig d'una forta polèmica. Un sector partidari de la conservació de les troballes ha iniciat una recollida de signatures per oposar-se a la decisió municipal.

La polèmica va sorgir arran de les primeres excavacions per a la construcció d'un pàrquing subterrani que havia de donar cabuda a 313 vehicles, a fi de millorar el trànsit al centre urbà. Les excavacions van posar al descobert les restes, de les quals només es tenien algunes referències històriques, facilitades pels estudis de Bosch i Cardellach o Miquel Carreras.

Les restes medievals trobades al centre de la ciutat, a pocs metres de l'edifici de l'Ajuntament, presentaven com era l'aspecte de les muralles que envoltaven l'antic nucli medieval al segle XIV.

Juntament amb això, els tècnics hi van descobrir restes dels habitatges de l'època, del portal de Barcelona i peces de metall, ce-

ràmica i vidre. A prop del jaciment els experts creuen que hi pot haver altres restes.

UGT investiga irregularitats a l'ajuntament de Tarragona

L'executiva d'UGT a Tarragona va iniciar un estudi per aclarir la possible existència d'irregularitats en la gestió del regidor socialista Ferran Sánchez Camins, responsable de l'àrea de Personal de l'Ajuntament. Segons UGT, l'Ajuntament de Tarragona ha denegat a aquest sindicat un informe en el qual els ugetistes sol·liciten que se'ls detallin les passes seguides per sancionar 30 funcionaris i obrir 6 expedients disciplinaris el 1988.

ESPANYA

Hisenda ingressa 10.000 milions en 20 dies procedents de primes úniques

Segons ha manifestat el Secretari d'Estat d'Hisenda, Josep Borrell, Hisenda havia ingressat 10.000 milions de pessetes en els vint primers dies de febrer per les declaracions complementàries presentades pels posseïdors d'aquestes primes. El secretari d'Estat d'Hisenda descartà també la possibilitat que pugui decretar-se una amnistia fiscal donada la situació crea-

da per les primes úniques.

"L'amnistia fiscal seria una solució molt injusta per aquest país i no cal pensar-hi" assegurà Borrell i assenyalà que l'únic fonament de les expectatives que s'han plantejat en les darreres setmanes és "el desig de molta gent de beneficiar-se'n".

Sobre el diner negre que s'amaga darrera les operacions d'assegurances de prima única, que a Catalunya afecten a unes 300.000 persones, Borrell, afirmà que Hisenda ha començat a investigar 216 persones que posseeixen en total 25.000 milions de pessetes no declarades en aquests actius.

Borrell cità també alguns casos notables de primes úniques com el posseïdor d'una prima de 1.800 milions que no declarava a Hisenda. Assenyalà que fins ara hi ha hagut 316 persones acusades de delictes fiscals, de les quals sis ja han estat condemnades. Casos com els de Lola Flores o Pedro Ruiz són, segons Borrell, "anecdòtics".

El 40% de les reclamacions presentades sense resposta

L'Institut Nacional de Consum ha elaborat un estudi en el qual estima que un 40 per cent de les reclamacions presentades pels consumidors queda sense solució. Segons el citat organisme, un dels sectors que genera una més quantitat de queixes és el de l'habitatge, que acapara el 40 per cent del total de les denúncies. En aquest cas, les reclamacions estan motivades principalment per irregularitats en els preus.

En l'informe, efectuat per l'INC, queden reflectides les causes que, amb més freqüència, originen les reclamacions dels consumidors. En primer lloc, les denúncies es produeixen a conseqüència dels preus (el 29,3 per cent), seguits de prop pels frau en la prestació de serveis (que registren el 21,3%) i els incompliments de les condicions de venda (que arriben al 13%). Amb un percentatge menor, figuren els defectes de fabricació i les infraccions sanitàries, que han estat només detectades en els sec-

tors de l'alimentació i hosteleria.

L'Institut Nacional de Consum informa que el més gran percentatge de reclamacions que es queden sense resoldre es concentren en Telefònica, amb el 63% per cent i els serveis bancaris, que aporten solucions en el 57 per cent de les demandes.

MÓN

Gran manifestació a Montreal reclamen la llengua francesa

Al crit de "Quebec francès", entre 50.000 i 80.000 persones van desfilar a Montreal per demanar al govern provincial la retirada d'una esmena legal que permet posar rètols en anglès a dins de les botigues. El Tribunal Suprem del Canadà va declarar inconstitucional la llei 101 del Quebec, que estableix que els cartells comercials han d'estar escrits únicament en llengua francesa, fins i tot dins els establiments.

L'oposició polonesa aconsegueix eleccions parcialment lliures

El règim comunista de Polònia i el sindicat independent Solidaritat han assentat les bases d'un compromís polític històric en posar-se d'acord, sobre el principi d'eleccions "totalment lliures" per a la constitució d'una segona Cambra parlamentària (Senat) i l'entrada de l'oposició a la Dieta (Parlament), segons els observadors.

Janusz Onyszkiewicz, portaveu de la delegació de l'oposició als debats de la "taula rodona", ha precisat, en el curs d'una conferència de premsa, que el futur Senat, segons la proposta governamental, serà elegit en una sola volta electoral i estarà format per noranta-vuit membres, és a dir, dos representants per cada una de les quaranta nou voivodies (províncies).

Més sobre Primeres Comunions

Aprofitant la secció de "cartes" que ens brinda Catalunya Cristiana, m'agradaria suggerir, als encarregats de la pastoral, ara que s'apropa el temps de les Primeres Comunions, que veiessin l'oportunitat de revisar una situació que condiciona força una part de la societat, com és la dels vestits.

El primer contrasentit és aquesta poca unanimitat en la pastoral: és escandalós que en un barri —un arxiprestat— exigeixin unes normes i en el veí, no: això és discriminatori.

Un segon contrasentit, és la rigidesa que es demana per aquesta forma externa de presentar-se, davant el baix nivell de formació catequètica acceptat en molts casos i l'àmplia tolerància en el compliment dels manaments divins, començant pel precepte dominical... Es farisaic.

Jo, vaig fer la Primera Comunió l'any 1940 i, ja aquell any, les monges del meu col·legi, amb la sana intenció d'eliminar l'ostentació en acte tan solemne, varen establir la prohibició dels vestits llargs i que la Primera Comunió es fes amb el vestit d'uniforme.

La impopularitat d'aquella decisió va perjudicar greument el prestigi —i l'economia— del col·legi: eren "carques", antiquades, beates...

Quan, ves per on! —a mi em fa riure— al cap de 30 anys, els capdavanters en esperit de renovació, prenen les mateixes mesures externes que aquelles bones dones, que, això sí, també ens feien fer la visita al Santíssim, exercicis espirituals preparatoris, etc...

Valgui dir, en honor dels qui ens ensenyaren i no és fer cap descobriment,

que honradament s'ha de reconèixer que, amb menys fullaraca pastoral, en general, ens mantenim més fermes en les pràctiques religioses, un percentatge molt més alt dels de llavors, que dels que només fa 5 anys que han combregat...

Tampoc no dic res de nou en referir-me que, pels que no tenen per convenciment el sentit d'austeritat, l'ostentació no necessita de mides ni de colors... ¿per què doncs aquesta negativa rotunda pels qui volen mantenir la tradició del "blanc" i del "llarg"? ¿no és més un acte d'autoritarisme coactiu vers, potser, els més febles en formació, que una voluntat de comprensió i caritat?

Potser caldria estudiar un tipus de festa, que, juntament a la celebració de la Primera Comunió, omplís tot el dia i així la festa, seria en realitat per a tots els infants igual, sense ocasió de lluïments ni curts ni llargs...

Invito a pensar-hi.

CARME BENRIC

Les declaracions de l'Abat de Montserrat

Em sorprèn molt que Catalunya Cristiana no hagi publicat les declaracions dels Abats de Montserrat, Dom Cassià Just i Dom Sebastià Bardolet.

Em sorprèn, ho lamento i me'n queixo formalment.

Són unes declaracions d'una importància excepcional, tant per a l'Església, com per a Catalunya, nació subjugada, que és la nostra Pàtria.

Tot el que han dit està inclòs en la carta "Les arrels cristianes de Catalu-

nya" de tots els bisbes catalans, que és una doctrina per als catòlics.

I, encara que no hagi agradat a certes persones, no és això motiu perquè no es publiquin a C.C. Si més no com a informació, encara que fos sense comentaris.

A més, si a alguns no ha agradat, a moltíssimes persones —entre les que em conto— ens ha agradat molt.

Ningú no em negarà que l'Abat Cassià ha estat i és "un pare" de Catalunya.

A més, l'amor a l'Església dels pobres i marginats, siguin del Brasil o siguin de Barcelona, i l'amor a la Pàtria no estan pas renyits amb l'amor de Déu, mentre aquells estiguin en una línia de projecció cap a cada home i cap a tota la Humanitat.

Com a amic de C.C. em costa, a vegades, de defensar-la, davant els que la troben "aigualida" i poc compromesa amb els marginats socials i polítics. Ara encara em costarà més. Crec que s'haurien de publicar aquestes declaracions dels Abats, i millor fer-los costat.

J.M. ARDERIU i PAYEROLS

Per l'estudi de les religions

"M'agradaria conèixer persones interessades per l'estudi de les religions des d'una perspectiva oberta i aprofundida, amb la intenció d'arribar a constituir una associació laica dedicada a la reflexió continuada de l'esperit religiós. Els interessats poden trucar a partir de les 18 hores al (93) 417 62 10, Eduard Vinyamata".

EDUARD VINYAMATA i CAMP

NOTA-AVÍS ALS PELEGRINS A ROMA AMB MOTIU DEL MII-LENARI

Les fotografies que comanàreu en el seu dia de les exposicions que s'han efectuat en aquests darrers mesos, encara no han arribat de Roma. Tan bon punt les tinguem, us ho anunciarem per mitjà de "Catalunya Cristiana", per tant no cal que de moment us dirigiu al telèfon de què disposeu, per demanar-ne informació.

El vídeo es lliurarà conjuntament amb les fotos.

EXERCICIS ESPIRITUALS AL MIRACLE

Un lloc propici per a la reflexió i el silenci, a la recerca de Déu. Són oberts a matrimonis, sacerdots, religiosos/es, joves, gent gran...

Del 16 al 23 d'abril.

Director: P. Alexandre Olivar, monjo.

Inscripcions: Casa d'Espiritualitat. Telf. (973) 48 00 45.

Joan Pau II en l'homilia del Dijous Sant

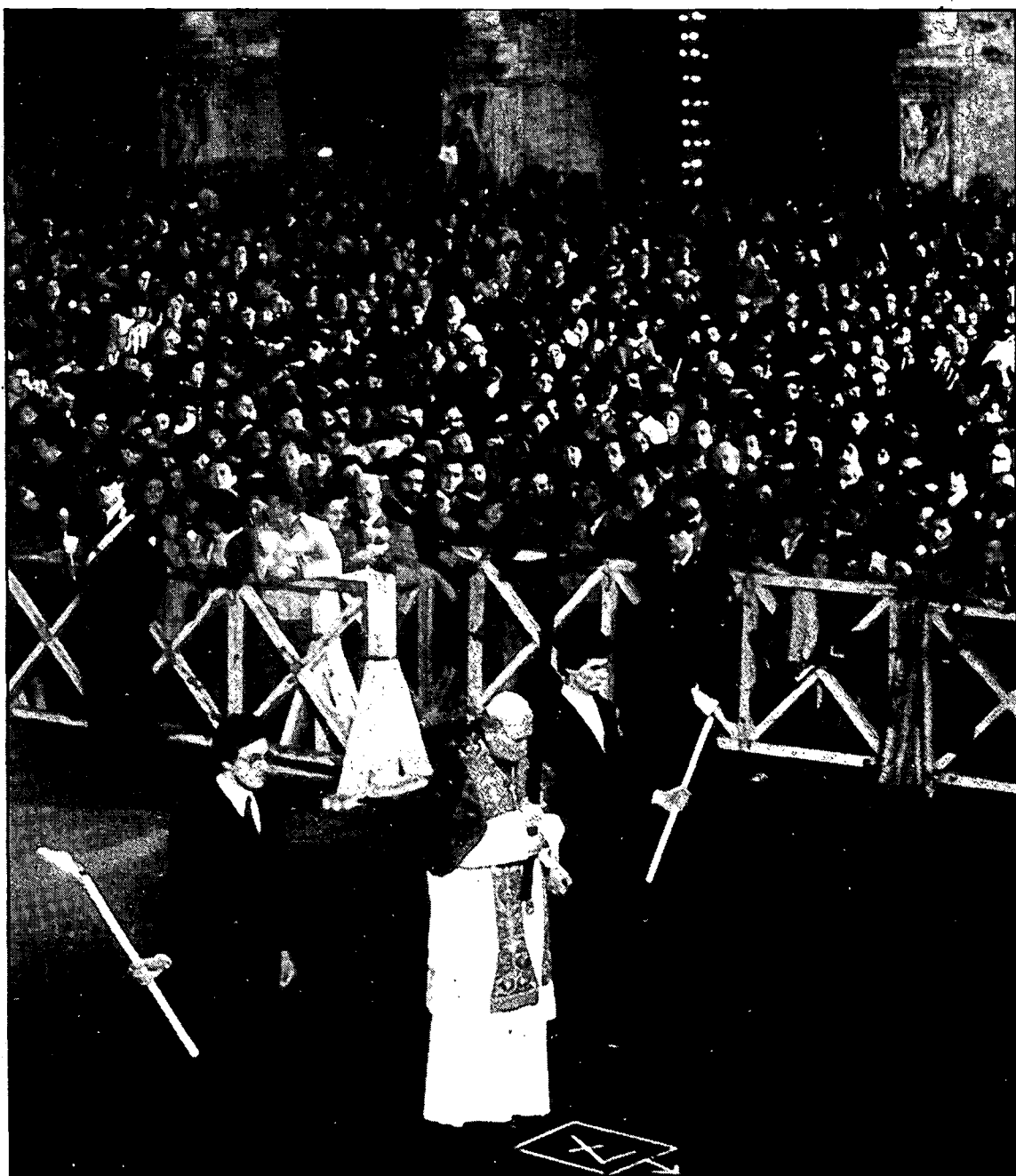
"Estimar fins a la fi significa passar més enllà de la mort"

Joan Pau II va invitar dues vegades els joves del món a pelegrinar amb ell a Santiago de Compostella el proper mes d'agost. El Papa va celebrar el Diumenge de Rams, la Jornada Mundial de la Joventut amb una missa festiva a l'aire lliure, a la Plaça de Sant Pere, en presència de milers de joves. Inicià així els ritus de la Setmana Santa en els quals participaren desenes de milers de pelegrins d'arreu del món. A continuació donem un resum de les diferents actuacions del Sant Pare en aquests dies sacres.

En el discurs escrit del Papa que fou lliurat als joves, Joan Pau II deia: "Esteu famolencs de veritat: sobre vosaltres mateixos i sobre el món, sobre el misteri del mal i del dolor, sobre la vida i la mort. Moltes 'veritats' se us presenten, discordants entre si, contradictòries. Són veritats plenes de terra, inflades amb un optimisme presumptuós i gratuït, o tocades pel cuc del relativisme o del pessimisme. Crist és la veritat absoluta, en la qual el Pare ofereix a l'home la resposta exhaustiva a tots els interrogants que la turmenten. En ell, l'home pot descobrir la plena veritat sobre si mateix i sobre el món".

Jornada de la Joventut. Després s'ha decidit que, a més a més de la celebració del Diumenge de Rams, a Roma, i a d'altres diòcesis i parròquies, d'aquesta festa de la joventut, s'organitzin trobades internacionals, com la del proper agost a Santiago de Compostella.

Adreçant-se concretament als joves romans, el Papa va posar en relleu la transformació possible de la paraula Roma en la paraula amor. "Cal aprendre a estimar. És un aprenentatge llarg que requereix anys, els vostres joves anys. La mentalitat consumista pot també —afegit— contaminar l'amor, acabant per re-

DIUMENGE DE RAMS: JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT

que se senti la vostra veu. Si vosaltres calléssiu, cridarien les pedres".

"La vostra veu avui aquí, a Roma —afegit—, és també un

preanunci de la que haureu d'escoltar, estic segur d'això, el proper mes d'agost, amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut, al santuari de

Santiago de Compostella, on ens trobarem per a aquest important esdeveniment. Avui, d'aquesta manera, començarà en certa manera aquest 'Camí de Santiago' que haurà de fer de vosaltres, estimats joves, uns altres tants pelegrins de la fe cristiana".

La missa va acabar una mica abans del migdia. Per

VIGÍLIA DEL DIUMENGE DE RAMS: DIA MUNDIAL DE LA JOVENTUT

Aquesta vigília del Diumenge de Rams va començar una hora abans que el Papa arribés a l'aula d'audiències. La transmissió en directe començava a les cinc en punt. El Papa va arribar amb un cert retard i fou acollit amb milers de branques d'olivera enlairades per joves romans.

Quan va arribar el moment de parlar, va escollir fer-ho sense papers i va començar lamentant el seu retard: "La televisió mesura cada un dels minuts que ens ha concedit, però no he pogut venir abans", començà dient el Sant Pare. Després explicà ràpidament la història de com s'havia arribat a aquesta celebració de la IV Jornada Mundial de la Joventut.

Cal aprendre a estimar

L'any 1987, sense permís dels superiors, vaig abandonar Roma un Diumenge de Rams per celebrar a Buenos Aires la

duir, de fet, l'altre en objecte del propi egoisme, aquest subtil verí que assassina l'amor. No canvieu l'experiència prematura del plaer amb el gaudi del do total de si mateix en el context d'un amor que es fa càrrec de l'altre, sense reserves".

A dos quarts de deu del matí va començar la benedicció de les palmes a la Plaça de Sant Pere sota un sol i temperatura d'autèntica primavera. Sobre un pòdium Joan Pau II revestit d'ornaments vermells, va beneir les palmes i les branques d'olivera de la multitud amb un alt percentatge de joves. Processionalment, acompanyat d'una llarga desena de cardenals, el Papa va anar cap a l'altar situat davant la imponent façana de la basílica per començar l'eucaristia.

Durant la seva homilia es va adreçar als joves presents. "Està bé —digué— que estigui aquí per lloar Déu en el misteri del trànsit pasqual a través de la història de l'home. Està bé

FILTRANT LA NOTÍCIA

Un Fòrum de dones cristianes

El "Fòrum Ecumènic de Dones Cristianes" té com a objectius "oferir un espai a les dones creients d'Europa per trobar una identitat comuna, treballar per la unitat de l'Església i de la humanitat, i promoure projectes per construir la pau i la justícia".

Aquesta organització femenina aparegué oficialment l'any 1982 amb motiu de la seva primera assemblea a Gwatt (Suïssa), mercès a la iniciativa del "Consell Ecumènic de les Esglésies" i del "Secretariat per la Unitat dels Cristians" del Vaticà.

Al Fòrum femení pot formar-hi part "qualsevol grup de dones d'Església, que sigui almenys de quinze membres: dones catòliques, protestants i ortodoxes". Com "amics del Fòrum", hi tenen cabuda també homes i dones amb interès pel treball que es du a terme. "Encara que el nostre Fòrum sigui europeu —ha declarat una membre de l'organització— manté relacions amb altres institucions similars d'altres països o continents".

El que més pot aportar el Fòrum a l'Església i a la societat és la unitat, perquè —segons la mateixa manifestant— "estem menys vinculades als errors del passat i som més lliures, i perquè oferim una paraula orientadora i eficaç en el camp de la justícia, de la pau i de la creació, a fi que aquesta no sigui malmesa".

Durant la setmana de Pentecosta, el "Fòrum Ecumènic de Dones Cristianes d'Europa" farà acte de presència al "Procés conciliar", nom que es dona a una trobada internacional que tindrà lloc a

Basilea (Suïssa). Els organitzadors de la magna trobada han estat el "Consell de les Conferències Episcopals d'Europa", presidit pel cardenal Martini, i la "Conferència de les Esglésies d'Europa no catòliques". El "Procés conciliar" estudiarà un document, prèviament elaborat, sobre la pau, la justícia i la integritat de la creació. Els bisbes alemanys han considerat el tema com una "important expressió ecumènica sobre la responsabilitat dels cristians davant el món" i han aconsellat el document a les parròquies i comunitats eclesials pel seu estudi i difusió, tot i que el Prefecte de la Congregació per la Doctrina de la Fe, cardenal Ratzinger, el considera com "teològicament impossible".

Ultra a l'estudi d'aquest tema, el Fòrum femení europeu organitzarà a Basilea dues reunions especials, una per tractar de "la comunitat d'homes i de dones en l'Església" i l'altra sobre "els problemes de la biogenètica".

Conhorten aquestes notícies, que manifesten un major protagonisme de la dona en tota la vida de l'Església. Però a nivell purament d'enunciat, a Catalunya tenim un fòrum per homes: "Fòrum home i evangeli", i al centre d'Europa ha nascut un fòrum per dones. Potser, com a símbol d'ecumenisme, caldria anunciar un tercer fòrum que aplegués igualment, sense discriminacions, homes i dones.

FRANCESC GAMISSANS

aquest motiu, en lloc d'adreçar-se al seu apartament privat per dirigir, com cada diumenge, la pregària de l'Angelus, el Papa va romandre a la plaça. En les seves paraules va destacar la relació entre la joventut i el misteri pasqual. "¿No és la generació jove un 'lloc' especial per a l'esdeveniment de la Pasqua? ¿Com no veure en la joventut i en els seus valors —la vida, la salut, la bellesa, el vigor físic, l'entusiasme, l'alegria— com un avenç del triomf de Crist resuscitat i del seu gloriós retorn? Quin compromís, doncs, per a vosaltres joves de viure sobretot interiorment la victòria sobre el pecat, obtinguda per la Pasqua, la victòria sobre el mal, de la qual la vostra vida interior i el vostre mateix aspecte físic són un símbol tan formós. Que la vostra joventut cristianament viscuda sigui, doncs, una experiència de creixement i d'alegria a la llum de la Pasqua de Crist".

Després d'haver finalitzat la missa, i quan el Papa havia ja tornat al seu apartament privat, els cants i aclamacions dels joves a la plaça "obligaren" a una breu aparició en la tradicional finestra de l'estudi privat. Joan Pau II va tornar a saludar els joves i els va citar especialment per al pròxim diumenge pasqual a la mateixa hora.

DIJOUS SANT: JOAN PAU II VA RENTAR ELS PEUS ALS DOTZE SACERDOTS

A dos quarts de deu del matí va entrar a la basílica vaticana el Sant Pare per celebrar l'anomenada "missa crismal".

Uns mil dos-cents sacerdots, dues dotzenes de cardenals i mig centenar d'arquebisbes concelebraren l'Eucaristia amb el Bisbe de Roma. És potser, el moment en el qual la plenitud del sacerdoci que és l'episcopat apareix de forma més manifesta.

A continuació tots els sacerdots presents feren la renovació de les promeses que formularen el dia de la seva ordenació. Al final van acabar amb una pregària perquè el Papa sigui cada dia "una imatge més viva i autèntica de Crist, sacerdot, bon pastor, mestre i servent de tothom".

"L'amor no té fi, significa arribar a allò que és etern"

A la tarda el Sant Pare va celebrar a la basílica del laterà, catedral de Roma, la missa In Coena Domini que commemora de forma especial la institució de l'Eucaristia i del sacerdot, recordant l'últim sopar que Jesús va tenir amb els apòstols abans de la seva passió.

El Pontífex va glossar l'expressió de l'evangelista Joan, "després d'haver estimat els seus, els estimà fins a la fi", i digué: "estimar fins a la fi significa passar més enllà dels confins de la mort". Significa arribar a allò que és etern. L'a-

mor, de fet, no té fi".

Tal com ordena la litúrgia del Dijous Sant, el Papa va rentar els peus als dotze joves sacerdots en record dels apòstols. Entre els quals hi havia africans i asiàtics i un únic europeu, italià, alumnes del seminari romà.

DIVENDRES SANT: EL PAPA VA CONFESSAR A LA BASÍLICA DE SANT PERE

La jornada del Divendres Sant va seguir les pautes d'anys anteriors. A les dotze del migdia, el Papa es va asseure en un dels confessionaris de la basílica de Sant Pere. Una multitud esperava l'arribada del Pontífex. Durant una hora Joan Pau II va confessar set persones. El primer a fer-ho fou un oficial de l'exèrcit, un jove de vint anys. Després es confessaren un obrer de 41 anys, un militar de 19, un conductor de tren de 54, un professor de religió de la RFA i, per acabar una mestressa de casa, de 41 anys i el seu fill de 12.

D'altres persones haurien volgut apropar-se al confessionari. Joan Pau II, tot conversant després amb ells, els digué: "El Papa hauria volgut confessar-vos a tots, però caldrien diversos mesos i té d'altres missions a complir".

l'horitzó de tots nosaltres, que mitjançant la fe pelegrinem en Crist, mitjançant la seva mort salvífica, l'alba del dia de la resurrecció es revela la veritat sobre el Vivent. Deu inefable i invisible desvela davant nostre, en la resurrecció de Crist, el misteri de la seva vida.

La Pasqua 1989 fou una festa indescriptible a Roma: una amplíssima multitud de fidels dels cinc continents va assistir a la missa presidida per Joan Pau II a la plaça de Sant Pere, mentre eren milions de telespectadors i radioents els qui seguien el sagrat ritu.

DIUMENGE DE RESURRECCIÓ: 200.000 PELEGRINS REBEREN LA BENEDICCIÓ DEL PAPA

Missatge pasqual

Tot just acabat el ritu sacre, quan a la plaça de Sant Pere hi havia més de dues-centes mil persones, Joan Pau II va aparèixer a la lògia central de la façana de la basílica.

En el missatge que va adreçar a la multitud el Papa va dir que la Pasqua, el pas de la mort a la vida, allibera l'home de les temences que l'atemoritzen, de la intolerància de l'esclavitud i del pecat. Al mateix temps va fer una crida a favor de la pau al Líban i advocà en pro de la llibertat religiosa.

Déu passa i allibera de la por que atemoreix tants germans nostres, davant la inseguretat del futur arreu del món, passa per on la mort deixa seqüela d'horors, on el sofriment deixa impreses els seus estigmes en la carn i en l'esperit, passa per on no hi ha condicions dignes d'una vida veritablement humana, on l'egoisme agosta la feconditat del matrimoni i on la família es disgrega, on s'explota i es corromp la innocència dels infants, on es

fa violència a la seva inerme bondat, on es comercia amb el vici i la dona continua essent la primera víctima". I va prosseguir: "Déu passa i allibera en la Pasqua de Resurrecció dels perills de tota mena de intolerància: allí on l'anunci de la

Pasqua encara no ha arribat o està prohibida, allí on s'oprimen les consciències, allí on els seguidors de Crist no poden confessar la seva fe amb llibertat o sofreixen la persecució a causa de l'amor a Jesús i a la seva Església i per causa de la seva fidelitat als propis ritus i a les pròpies tradicions religioses mil·lenàries.

Déu passa i es fa present allí on els cristians no poden reunir-se entorn a l'altar per celebrar l'eucaristia, allí on el ramat espera el propi pastor, la guia del qual sent la necessitat i la nostàlgia".

Va felicitar les pasqües en català per primera vegada

El Sant Pare va desitjar unes "Bones pasqües" en 55 idiomes diferents. Va improvisar una felicitació en català, no prevista inicialment, essent la primera vegada que utilitza el nostre idioma en aquesta Diada. Entre les diferents banderes que lluien a la plaça, també hi havia la nostra "senyera".

Després del missatge pasqual, Joan Pau II va impartir la benedicció urbi et orbi a la multitud present a la plaça i als seus voltants, així com als milions de telespectadors d'arreu del món.

Via crucis en el Coliseu

A les nou de la nit va començar el suggestiu Via crucis en el Coliseu romà i en el turó del Palatí. També foren nombrosos els països que connectaren en directe amb la RAI per oferir-lo als seus televidents. Els textos de les meditacions que foren llegides a les catorze estacions havien estat compostes aquest any per l'escriptor polonès Marek Skawarnicki.

Joan Pau II, que tenia —segons van dir després— alguns graus de febre a causa d'un refredat, va dur la creu fins a l'última estació, sense descansar un moment. En finalitzar l'última estació, Joan Pau II va fer un breu comentari en el qual va dir que Crist, amb la seva mort, s'havia fet "mitjancer de la nova Aliança".

DISSABTE SANT: VIGÍLIA PASQUAL

El Dissabte Sant, a primeres hores de la nit, el Papa va presidir a la basílica vaticana la solemne vigília pasqual, en el curs de la qual va conferir els sagraments del baptisme i de la confirmació a setze adults, dels quals deu provenien de Japó i Corea i la resta d'altres països (Estats Units, França, Filipines, Iran, Itàlia i Egipte).

En la seva homília, el Papa va ressaltar "la grandesa i l'alegria d'aquest moment. En

BARCELONA

Centre Cristià d'Universitaris.- Dia 11 d'abril, dimarts, a les 20 h., "Arrels cristianes d'un Mil·lenari", a càrrec de **Josep M. Ainaud de Lasarte**, historiador.- Diven-dres, dia 14, Vídeo-Fòrum, "Superdetective en Holly-wood", de Martin Brest, pel·lí-cula amb la qual acaba el cicle "Cinema i riure".- Cap de set-mana 15/16 d'abril, **sortida per compartir la pregària**, al Monestir de Sant Daniel (Gi-rona). Si us interessa truqueu al CCU, de dilluns a diven-dres, de 5 a 9 del vespre.- Esco-la de Pregària: Aquest mes fa-rem pregària compartint l'ex-periència creient de: Sant An-selm (Proslogion), dia 13. Pre-gària des de l'opressió d'Amè-rica Llatina (L. Boff, G. Gutièr-rez), dia 20. La pregària de Maria, dia 27. Cada dijous, a les 8 del vespre.- **Recordeu: els diumenges a les 8 del ves-pre Eucaristia.**

Col·lectiu de Dones en l'Església. C.D.E.S.- Títol ge-neral per a la Trobada d'en-guany: "L'Església, és signe d'alliberament per a les do-nes?". Dissabte, dia 15 d'abril, c/. Mestre Nicolau, 19 - Barce-lona. A les 10 del matí: Presen-tació de la Jornada, a càrrec de

M. Rosa Recasens. A les 10'30: Conferència "La dona en l'E-vangeli", per Maria Martinell. Col·loqui. A les 12: Taula rodo-na: "Els darrers documents de Joan Pau II dirigits a les do-nes", Olga Xirinacs, Montser-rat Grau, M. Pau Trayner. Col·loqui. Per a més informació: 218 14 56.

Recés per a Religioses.- Casa d'Espiritualitat MARIA REPARADORA, c/. Emanci-pació, 33. Tel. 212 69 00. Diu-menge, dia 16 d'abril. Diri-geix: P. Joaquim M. Aragó s.j. Començarà a les 10'30 del ma-tí. Es prega a les religioses que vulguin quedar-se a dinar que avisin amb antelació.

Teologia i Humanisme.- (PP. Dominics). Schola Cate-chetica Biblica. Les classes d'aquest mes d'abril tindran lloc els dies 25-26-27, a les 19'30 h., a càrrec del professor P. Gerardo Sánchez o.p. Te-ma: "EL ESPIRITU SANTO: PLENITUD DE LA ALIAN-ZA. LECTURA DE TEX-TOS".

Curs de Teologia.- El dia 24 d'abril, CONFERÈNCIA.

Tema: "LA FAMILIA DE LA HOSTILIDAD A LA HOSPI-TALIDAD". Ponent: P. Emi-lio Barcelón o.p., a les 20 h., a la Sala Penyafor. Informació i inscripció: Bailèn, 10. Tel. 246 33 00.

Celebració en Cant Gre-gorià.- Diumenge, dia 16 d'a-bril, IV diumenge de Pasqua, a les 10'30 del matí, a l'església de St. Felip Neri de Barcelona, Plaça de St. Felip Neri, 5. Ca-da dijous de 7'30 a 8'30 hores de la tarda, aula i assaig de Cant Gregorià oberts a tot-hom.

GIRONA

TROBADA DE JOVES.- Tindrà lloc a Cassà de la Sel-va, el dia 16 d'abril. És orga-nitzada pels Joves de Cursets de Cristiandat, però hi poden assistir tots els altres joves que ho desitgin. Informació i ins-cripció: (972) 46 13 00, o bé al (93) 762 45 17.

ULTREIA COMARCAL DE L'EMPORDA.- Tindrà lloc el divendres, dia 21 d'a-bril, a les 10 de la nit, a la Par-ròquia de l'Estartit. Ens troba-rem per compartir la nostra fe

en Jesucrist ressuscitat. Tot-hom hi és invitat. Organitza el Moviment de Cursets de Cristiandat.

CURSET DE CRISTIAN-DAT.- Començarà el dia 27

d'abril, a les 8 del vespre, i aca-barà el dia 30 a la nit. És adre-çat a tothom: homes, dones i joves. Per més informació: (972) 57 17 58, Casa d'Espiri-tualitat. El lloc on se celebra és la Casa d'Espiritualitat de Banyoles.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

LA PREOCUPACIÓ PER LA QÜESTIÓ SOCIAL «Sollicitudo rei socialis»

JORNADA D'ESTUDI sobre la Carta encíclica

dirigida per

Mn. ANTONI M. ORIOL

professor de Moral Social a la Facultat de Teologia de Catalunya i a l'Institut de Teologia de Barcelona

*

Dissabte, dia 22 d'abril de 1989

*

LLOC

Centre d'Espiritualitat Martí Codolar
c/. Torelló, 8 - 08035 Barcelona - Tel. 429 1801

COMUNICACIONS

Metro línia 5, estació Horta; línia 3, estació Montbau
Autobusos línies 19 i 45

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Secretaria de l'Institut de Teologia de Barcelona,
de dilluns a dijous, de 6 a 2/4 de 9 del vespre.
Diputació, 231 (edifici del Seminari).
Tel. 254 19 63 - 08007 Barcelona

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

ORGANISTA-CONCERTISTA amb amplíssim repertori nacional i interna-cional, busca promotor seriós amb tre-ball internacional o nacional. Concerts a catedrals, esglésies. Dispositat a treba-llar. Telèfon 339 15 82.

VENC matalàs d'aire. Tel. 239 23 81.

MESTRA amb experiència. Títol Blan-querna. C. Socials i mestra de català; s'ofereix per a escoles. Tel. 799 23 71 de 18 a 22.

URGENT Sra. que visqui rogalia St. Celoni o Arenys per fer companyia a una malalta d'edat. Dimarts, dimecres, dijous de 8,30 matí a 7 del vespre i di-ven-dres fins a migdia. No ha de fer fei-na de casa. Tel. 214 01 77. Deixeu el vostre telèfon al contestador. Us trucarem.

CALEN VENEDORS per a sector in-dustrial i sector de construcció. Impres-cindible dominar l'alemany o l'anglès. Adreceu-vos al Tel. 257 65 03.

BLANES Urb. Sant Daniel. Excel·lent torre gran, 13 milions. Tel. 215 77 72.

LLOGO habitació a noi o noia amb in-formes. Tel. 253 15 87.

NOIA fixa per servei domèstic i com-panyia de 30 a 40 anys catòlica, desit-gen dues Sres. soles recent jubilades i amb bon estat de salut. Tracte familiar. Referències. Tel. 725 18 70.

VENC un saló daurat estil Lluís XVI. Interessats Tel. 784 25 18.

Empresa dedicada a la fabrica-ció de neules i derivats, neces-sita distribuïdor amb mitjans propis de transport, per cobrir la zona del Barcelonès i Baix Llobregat, molt introduït en el sector alimentari. Interessats dirigir-se enviant àmplies refe-rències comercials i bancàries a: Ref. nº 444 "Catalunya Cris-tiana". València, 244. 08007-Barcelona.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els mil-lors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria,
7. Tel. (972) 77 02 72.

CANÇONER I CASSETTE

Cançons per als diumenges de Quaresma, Setmana Santa, diumenges de Pasqua, Ascensió i Pentecosta (Confirmació).

Com més les escoltareu o cantareu més us agradaran.
Portada: "Pas del Mar Roig".

HO PODEU ADQUIRIR A LES LLIBRERIES RELIGIOSES

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes
Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5545 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

URGELL

La proximitat fronterera amb Andorra fa de la ciutat un lloc idoni de distribució

Els joves cristians de la Seu lluiten contra la droga

LA SEU D'URGELL.— Més de 500 joves cristians de la Ciutat, la majoria estudiants de BUP i Formació Professional, han participat en els actes organitzats per a informar de la problemàtica de la droga i conscienciar-se davant les conseqüències del seu consum. Han assistit a la projecció del film "Pico-1", que tracta el tema de l'heroïna, la metgessa Neus Albanell ha informat els joves sobre la droga i els efectes de l'addicció per a la salut i Pere Molins i Xavier Cros, del

passos per crear una associació amb l'objectiu d'ajudar les famílies afectades per la droga, acollir i ajudar els joves enganxats per les toxicomanies.

La problemàtica de les drogues, pel consum i sobretot pel tràfic, ha assolit cotes preocupants a la capital de l'Alt Urgell i les informacions han ocupat portades de premsa i espais de la TV. Els ciutadans han emprès també accions contra la droga. La matinada del dia 7 de març a la via més

fent al·lusió a la condició olímpica de la Ciutat, representava irònicament el Cobi injectant-se droga sota el rètol "Olímpico. No els volem". La metgessa Neus Albanell explica la particular incidència de la droga a la Ciutat "per la seva condició fronterera i la seva proximitat a Andorra. Els traficants no són d'aquí, no són del poble, i els que hi ha ho fan per a pagar-se el seu consum". Opina que el tema és molt ampli i té moltes implicacions. Afegeix: "Hem de guanyar la guerra a les drogues, i hi hem de col·laborar tots: autoritats, poble... tot-hom".

No és la primera vegada que les comunitats cristianes organitzen accions contra la droga a la zona. Anteriorment Caritas Diocesana havia fet arribar ajudes materials al centre de desintoxicació i rehabilitació de drogaaddictes de Grèixer (la Cerdanya), ha col·laborat diverses vegades amb el de "L'Oliva", de Coll de Nargó, i el maig del 1988 la parròquia de la Massana organitzà un cicle de conferències monogràfiques sobre la droga.

A.M.

Els joves cristians de les diverses associacions de la Seu d'Urgell manifesten la seva oposició a les drogues que han convertit la Ciutat en un cap de pont del tràfic cap a Andorra. El Consell Pastoral de la parròquia vol constituir una associació per ajudar les famílies afectades.

centre de recuperació de tòxics "L'Estrep", han explicat les experiències del seu treball. Els dos educadors de "L'Estrep" han parlat dels mètodes emprats contra la desintoxicació dels joves i el funcionament de "L'Oliva", centre de rehabilitació de tòxics que la institució té en funcionament a la mateixa comarca de l'Alt Urgell. Els estudiants respondran una enquesta que se'ls ha lliurat, l'equip especialitzat de "L'Estrep" farà un estudi de les respostes i el donarà a conèixer als pares, educadors i als mateixos joves. L'acció contra la droga ha estat emmarcada dins el programa quaresmal de la parròquia i l'han preparada i animada els joves d'Hora-3, escoltes, monitors de colònies i catequistes joves de la Ciutat.

Per altra banda el Consell Pastoral de la parròquia ha fet

cèntrica de la Ciutat, hi aparegué penjat un cartell denunciant la situació i manifestant-hi la seva oposició. El gràfic,

La Passió

del CASAL CLARET

Representacions a les 17.30 els dies:
5, 12 i 19 de març i 2 i 9 d'abril

CASAL CLARET
Nàpols, 350 de Barcelona
Informació i reserves:
Telf.: 257 94 91 (contestador aut.)

El Bisbe Joan en el curs de la seva visita a l'Escola de Capacitació Agrària de Balaguer.

Visita pastoral del bisbe Joan al sector agrícola de Balaguer

BALAGUER.— Les associacions i entitats agrícoles de la Ciutat Comtal van rebre unànimement i amb goig la visita pastoral que el bisbe Joan realitzà al sector els dies 15 i 16 de febrer. L'agraïment per l'atenció al sector va presidir totes les reunions informatives amb els representants de les diverses institucions de la pagesia que van manifestar que, malgrat les dificultats del moment actual, afronten amb coratge i il·lusió el futur.

El Sr. Bisbe inicià les dues jornades de treball amb la visita a l'Escola de Capacitació Agrària de la Ciutat, on el director i els professors van informar del funcionament del centre. Al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, el seu responsable local explicà al Sr. Bisbe la preparació pràctica que els tècnics reben per millorar el seu treball. El bisbe Joan visità també la seu del sindicat "Unió de Pagesos", els caps del qual van informar-lo de les seves activitats i programes. Al vespre, a la sala d'actes de l'Ajuntament, el Sr. Bisbe pronuncià una conferència sobre el món rural, recordant algunes de les idees de la carta pastoral que publicà sobre el tema i la visió que en té des dels seus contactes pastorals amb les persones i pobles de la diòcesi.

La segona jornada de la visita pastoral s'inicià amb la visita a Secofruit, les cambres de Menàrguens on es selecciona i prepara la fruita per a ser enviada a l'estranger. De retorn a Balaguer visità la Cooperativa Lletera de Vallfogona de Balaguer i al migdia la comitiva era rebuda per la junta directiva de COCSIBA, Cooperativa agrícola de Sant Isidre. Després d'escoltar les informacions del seu president, visità els magatzems de la Cooperativa, i el dinar amb representacions de totes les organitzacions del sector, posà fi a la visita pastoral.

Fa un mes el bisbe Joan duagué a terme la visita pastoral a totes les associacions eclesials de Balaguer i anteriorment havia dedicat també unes jornades als contactes amb els centres d'ensenyament de la Ciutat. Possiblement aquesta forma atípica i original de portar a terme la visita pastoral té les seves causes en la voluntat de conèixer amb profunditat les persones i institucions dels diversos sectors socials i particularment del món agrícola. També cal tenir present que Balaguer és la població més gran de la diòcesi, 12.000 habitants, fet que reclama encara més una atenció sectorial.

ANTONI MIRABET

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

TORTOSA

Carta d'un Universitari del bisbat des de Barcelona

Feia temps que us volíem parlar un poc de qui som i què fem per Barcelona, a part d'estudiar i dur una vida normal d'universitari.

El 28 de febrer els universitaris del Moviment de Joves Cristians del nostre Bisbat vam tenir una trobada a Barcelona com ja és costum fer cada trimestre. Aquesta, però, va tenir una rellevància especial donat que va estar amb nosaltres el nostre Bisbe.

Els seixanta militants del Moviment a Barcelona, junt amb alguns tortosins més que ens van acompanyar, ens vam aplegar al CCU —Centre Cristià dels Universitaris—. Primer, vam celebrar la reconciliació alhora que feiem temps perquè anessin arribant tots. Poc després, a les nou de la nit, vam viure el moment més important d'aquesta trobada quan, tots junts, al voltant de la taula del Crist, vam viure l'Eucaristia. Concelebraven el Sr. Bisbe i els mossens Cristòfol Zurita i Josep Àngel Pitarch, els dos conciliaris, que aquest any estan amb nosaltres. La vetllada va acabar a les onze de la nit, poc abans que els "metros" deixessin de circular.

Bé, no ho sé, dit així, com a crònica d'un fet important per a nosaltres, és vàlid el dit fins ara, però... com expressar tot el que la gent hi va viure? Quan després parles amb amics —i més que parlar escoltes—, t'adones que tots coincidim en una cosa: allí vam anar "seduïts pel teu Sant Esperit", com diu la cançó. I sinó: ¿com explicar la presència dels seixanta universitaris del Moviment d'un Bisbat com el nostre a una Barcelona tant múltiple, tant despersonalitzadora i, fins i tot, massa "buida" pel que és?

A poc a poc hem anat trobant el sentit i espiritualitat que té el nostre moviment de joves, educador des de la fe per al compromís, ara en el món universitari en què estem i després dins del nostre bisbat del qual ens sentim tant responsables. Potser a vegades patim de "desconnexió" i prou bé que ho sabem, però també veiem el temps que passem a Barcelona: tot això ens és motiu encara més fort per fer cadena amb els joves que ens segueixen i, a la vegada, d'apostolat en el món universitari en el qual ens movem. Com el Sant Pare en començar la seva carta adreçada a la joventut, també volem fer nostres aquestes paraules: "estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu" (1 Pe 3,15). La resposta, sempre personal, depèn de cada jove.

José Maria Javierre va iniciar el cicle de conferències formatives per a pares

"Cal revisar la vida religiosa de la família"

TORTOSA.— Organitzades per la federació Diocesana de Pares de Família, en col·laboració amb el Patronat escolar Obrer, el passat 9 de març es va celebrar la primera d'un Cicle de Conferències Formatives per a Pares. Va ser a càrrec del conegut sacerdot periodista, Director del programa de TVE "Últimas Preguntas", José Maria Javierre.

El tema d'aquesta primera conferència fou: "Cap a on es dirigeix la família en els temps nous? Amb la seva paraula fàcil, instructiva i planera, José Maria Javierre va recórrer els canvis experimentats per la nostra societat en aquests últims anys i amb abundància d'anècdotes i experiències personals, va deixar ben clar que un dels canvis més profunds, com la Revolució més gran de la Història, és que "la dona existeix", s'ha fet present; molt present.

Ha canviat el nombre de fills en les famílies, amb totes les conseqüències que això duu. Les famílies són més curtes.

La pressió ambiental ens ha tret els principis morals que es recolzaven en la vida religiosa. I de vida religiosa no solament "catòlica", sinó de tot tipus. No es pot en la pràctica viure com a "ètic" ciutadà, sense base religiosa. Manca un punt de suport fonamental. La pràctica i la vida de cada dia ho demostren.

El futur?... En això està engatjada la família i té un gran paper a jugar. Per a això, cal viure la vida matrimonial en plenitud, renovant-la constantment per damunt de les dificultats. Cal revisar la vida religiosa de la parella: dos éssers que s'estimen renoven la creació de Déu. I no hem de deixar-nos dur per la pressió de l'ambient: la nostra llibertat conscient està per damunt de qualsevol pressió de l'ambient.

L'educació dels fills és una tasca comuna.

El nombrós públic que omplia el saló del Patronat va se-

guir atentament les paraules del conferenciant i va aplaudir la seva intervenció.

La Federació Diocesana de Pares de Família ha fet diana. Són conscients de les paraules del Papa actual en la seva Encíclica "Familiaris Consortio": "Cap país del món, cap sistema polític pot pensar en el

seu propi futur si no és a través d'aquestes noves generacions que recolliran dels seus pares el múltiple patrimoni dels valors, dels deures i de les aspiracions de la nació a la qual pertanyen, juntament amb de tota la família humana".

Aquest Cicle de Conferències seguiran amb les interven-

cions de l'educador i publicista Pablo López Castellote (el dia 7 d'abril) sobre "la relació pare-mare en l'educació del fill" i de l'ex consiliari nacional dels E.N.S. Manuel Iceta (el 12 de maig), sobre "La problemàtica de la parella jove en el món actual".

V.M.C.

ESGLÉSIA I ESCOLA

Alumnes per al curs 1989-90

La preparació d'un nou curs escolar no s'improvisa. Són moltes les coses que cal llegir. El primer símptoma de la preparació del curs 1989-90 és la posada en marxa del procés d'admissió d'alumnes a totes les escoles.

Aquest és un tema que preocupa sobretot als pares que han de buscar l'escola que consideren més adequada per a llurs fills, en el supòsit que puguin escollir. Ja sabem que aquesta possibilitat no la té tothom.

Però un cop els pares han decidit quina és l'escola que els interessa encara no tenen el problema solucionat. Hi haurà una plaça disponible per a llur fill o filla?

El descens de la natalitat ha provocat una disminució dels nens i nenes en edat escolar, i les escoles no estan tan plenes com abans. Però n'hi ha que no poden admetre tots els alumnes que hi sol·liciten plaça. Sembla que els pares les prefereixen. Què cal fer en aquesta situació?

Avui dia la gran majoria de les escoles estan, poc o molt, sostingudes amb fons públics. Això comporta l'adopció d'uns determinats criteris d'admissió d'alumnes quan les sol·licituds superen el nombre de places disponibles. Però sempre es dóna per suposat un element bàsic en tot el pro-

cés: són els pares els qui decideixen l'escola en la qual volen educar llurs fills. Ni l'Administració ni cap comissió ni cap consell municipal poden substituir la voluntat dels pares. El dret d'elecció d'escola l'han d'exercir ells directament.

Quin és, doncs, el paper de l'Administració en aquest assumpte? Ho diu clarament la Constitució: vetllar perquè els ciutadans puguin exercir els seus drets fonamentals. Doncs bé, el dret d'elecció d'escola n'és un.

No fa gaire la premsa publicà una notícia interessant. Un partit polític de Catalunya ha presentat al Parlament la proposta de crear més centres d'ensenyament públic. Segons els representants d'aquest partit, sembla que els que hi ha no són suficients. D'altra banda, és públic que aquest curs 1988-89 el Departament d'Ensenyament ha hagut de suprimir més de 300 aulés d'EGB per manca d'alumnat.

La pregunta que ens fem és la següent: què hauria de fer el Govern de la Generalitat per assegurar que els pares puguin matricular llurs fills a les escoles que ells prefereixen? Perquè, si no ho fes, no compliria la seva obligació.

FRANCESC RIU

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i video, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Piques places. Tel. 427 44 53.

SOLSONA

Porta 25 anys d'organista a Cardona i és director des de fa molts anys de la Coral Cardonina

Mossèn Casafont: el noble ofici de fer cantar

CARDONA.— Celebrar una efemèride com aquesta sempre és bonic: sobretot si la commemoració és no solament joiosa personalment, sinó que també va acompanyada del reconeixement de tot un poble, com en el cas de mossèn Josep M.ª Casafont, organista de Cardona des del 1964 i director de la Coral Cardonina.

Ell mateix va dir a l'homilia de la missa de celebració d'aquest aniversari, el passat 12 de març, que "quan hom es realitza en el seu treball... sempre dona una gran satisfacció... i sents com una mena d'obligació de fer-ne participar els amics".

Ben certament, qui com ell ha sentit la vocació musical tan fonament arrelada —com una subvocació ja des del Seminari solsoní— i ha tingut la sort de poder-s'hi dedicar de ple, ha de copsar plenament l'alegria d'arribar a un aniversari com aquest i no és pas estrany que com deia ell també, "doni gràcies a Déu d'aquest 'calderó' dins la vida... que ja sabeu que no és pas una parada definitiva de la cançó sinó una pausa per a reprendre-la animosament".

És que mossèn Casafont no s'ha dedicat pas només a la música de l'orgue i al cant de

l'església sinó, des de fa molts anys, a la direcció de la **Coral Cardonina**, entitat que agafant el relleu d'anteriors grups de cantaires cardonins i aglutinant-los, ha portat a terme, ja des dels anys 60, una tasca coral i musical molt digna d'elogis. I ara, fins i tot l'Escola de Música de la vila.

No és pas estrany, doncs, que en un programa de festes de la vila ducal es digui que "l'Excel·lentíssim Ajuntament, mitjançant la Comissió de Festes, dona la més sincera felicitació al director Mn. Josep M.ª Casafont —organista de Cardona— i a tots els membres de la **Coral Cardonina**, per l'abnegada i esplendorosa labor musical".

El passat Divendres Sant, han tornat a interpretar un dels seus millors concerts de música gregoriana i polifònica a l'església parroquial.

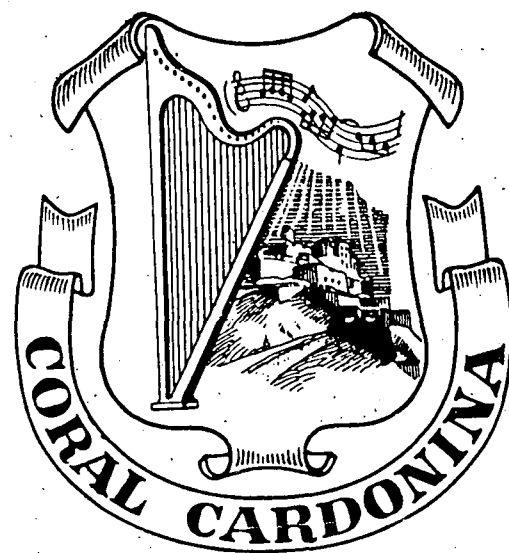
Com en tants d'altres casos, els nostres preveres continuen portant a terme una tasca educativa i artística entre la gent del poble. Quan alguns volen fer creure que la principal causa de l'anticlericalisme (que rebrota quan ja semblava un anacronisme) i fins i tot de la persecució religiosa (que desitgem ben de cor que no reneixi mai més) fou la tan bescan-

tada implicació dels sacerdots amb els rics i els poderosos, se silencia, qui sap si intencionadament, l'esforç constant —d'abans i d'ara— de tants clergues de casa nostra a favor de la cultura popular en tots els terrenys: des dels consiliaris dels moviments obrers fins als directores de corals, passant pels impulsors de cooperatives de treball associat, a la ciutat i als pobles rurals.

Els vint-i-cinc anys d'organista de mossèn Casafont i la tasca brillant de la **Coral Cardonina** sota la seva direcció, ens proporciona l'oportunitat de pensar-ho. El mossèn i la seva gent cantaire mereixen de sobres les enhorabones rebudes en aquesta ocasió.

LLUÍS BADIA i TORRAS

IMPROMPTU

Fumar

Em sembla bé tota la propaganda antitabac que es fa. Però la trobo poc convincent. Crec que no s'ha arribat al punt dolç que pugui arribar al fons de la ment d'un empedreït fumador. Si parlo d'aquest tema és perquè sóc un excremador d'aquesta planta introduïda pels conqueridors del Nou Món.

Jo no sé si aquells indis patien bronquitis. Però segons sembla fumaven molt plàcidament i amb una tranquil·litat que va sorprendre els invasors els quals, amb mimetisme digne de millor causa es posaren a fumar, hi trobaren gust, i, potser intuïren, a llarg termini, un bon negoci... I així fou. Un negoci fabulós com el de la droga que en dos anys és prou per eixugar el dèficit exterior d'una nació. I ha estat un negoci continu, mai no ha estat perseguit. Si algun traficant ha patit les ires de l'administració només ha estat pel fet del contraban, ja que aquest minva els beneficis d'aquella.

Sincerament em penedeixo d'haver fumat, i molt. Les conseqüències, la penitència, són importants. I no les voldria per ningú. Quan veig una cigarreta cremant, pressento un bronquític al darrera, que és el menys que pot succeir. I si al fumador se li adverteix seriosament el perill, respon que no pot deixar-ho... i ho diu tan convençut que et deixa gairebé sense paraula... A mi em sembla, a més de poca voluntat, molt poc intel·ligent i suïcida.

I només li hem parlat del perill de bronquitis que, de fet, és la mínima de les funestes conseqüències del tabac.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Educar-los sobre l'amor

"Els pares han d'educar els fills amb confiança i valentia en els valors essencials de la vida humana". Joan Pau II ho diu així en la seva encíclica sobre la família. A la llar, concebuda com "la primera escola de virtut, cal fer-hi una educació que ajudi a créixer els fills en una llibertat justa davant els béns materials. Perquè sempre serà veritat que "l'home val més per allò que és que per allò que té".

Ningú no pot negar que l'educació és difícil. És l'art de les arts. Hi ha nombrosos tractats de pedagogia i són molt abundosos els llibres que orienten per a l'educació dels infants. M'ha caigut a les mans un fullet, adreçat precisament als pares, que comença així: "La cosa més important que vostè pot fer per als seus fills és educar-los sobre l'amor". Crec que el tema és important, perquè l'amor —el veritable amor— és allò que més dignifica l'home.

És impossible de resumir el contingut de l'esmentat fullet. Només donaré a conèixer els consells que em semblen d'un interès més gran. El primer és aquest: "ensenya amor essent pacient". Perquè el continu estat d'excitació i d'irritabilitat dels pares transmet al fill aquest missatge no parlat: tu no ets important per a mi. També cal "ensenyar amor gastant i donant temps", perquè els infants necessiten una relació personal amb els pares i una de les millors maneres de dur a terme aquesta relació és escoltar-los, comunicar-s'hi en els diversos nivells de la vida. I això vol temps; un temps que, en aquest objectiu, sempre és "de qualitat". És oportú "ensenyar amor en la disciplina"? No hi ha cap dubte. Un psicòleg escriu: "Si vols mantenir els valors d'estima i respecte, d'iniciativa i determinació, de caràcter i disciplina, el que cal aprendre és suportar la incomoditat de controlar els teus impulsos, d'enfortir la teva voluntat i de frenar el teu temperament." En l'educació dels fills no es pot posar l'accent en les comoditats, sinó més aviat en la necessitat d'afrontar les dificultats de la vida diària.

També hi ha uns altres dos aspectes del nostre tema, que jo crec que són molt importants. El primer és "ensenyar amor perdona": el pare i la mare que no saben perdonar-se mútuament, exposen els seus fills a unes expressions negatives d'hostilitat i de venjança. És essencial per als fills d'experimentar l'amor del pare i de la mare. En segon lloc, cal "ensenyar amor restant fidels ambdós esposos", l'un a l'altre. No hi ha res que superi l'exemple d'un amor viscut amb fidelitat; sobretot en els nostres temps, en els quals s'emfatitza la llibertat sexual i s'ignora o es ridiculitza la importància de la fidelitat i la intimitat, com a base de tota relació personal, veritablement humana.

I heus aquí el colofó del fullet esmentat: deu maneres per a formar infants egoistes". En transcripció cinc, les que m'han semblat més importants. Són aquestes. 1) Doni als seus fills, des de petits, tot el que vulguin, per tal que no passin les mateixes dificultats que vostè va passar. No dubti que així creixeran sota la tirania del caprici i amb la convicció que tots els altres els han de donar sempre el que demanin. 2) No els doni cap formació religiosa i esperi que decideixin per ells mateixos quan siguin grans; Pot esperar que així creixeran sense un fre moral. 3) No els corregeixi i, sobretot, no els castigui mai; indubtablement així els marcarà el més mínim sentit de culpabilitat i tot ho atribuiran als altres, o a les normes, o a les institucions. 4) Permeti'ls de veure i llegir tot el que els passi pel cap; Veurà com ben aviat aprendran per si mateixos tot el que fa referència a la sexualitat. 5) Discuteixin i barallin-se, pare i mare, sovint davant dels fills; Estiguin segurs que s'acostumaran a les polèmiques i als altercats, com les coses més naturals del món.

Realment, la tasca més important que poden fer els pares per als fills és "educar-los sobre l'amor".

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

TARRAGONA

VI Trobada Diocesana de Joves al Vendrell

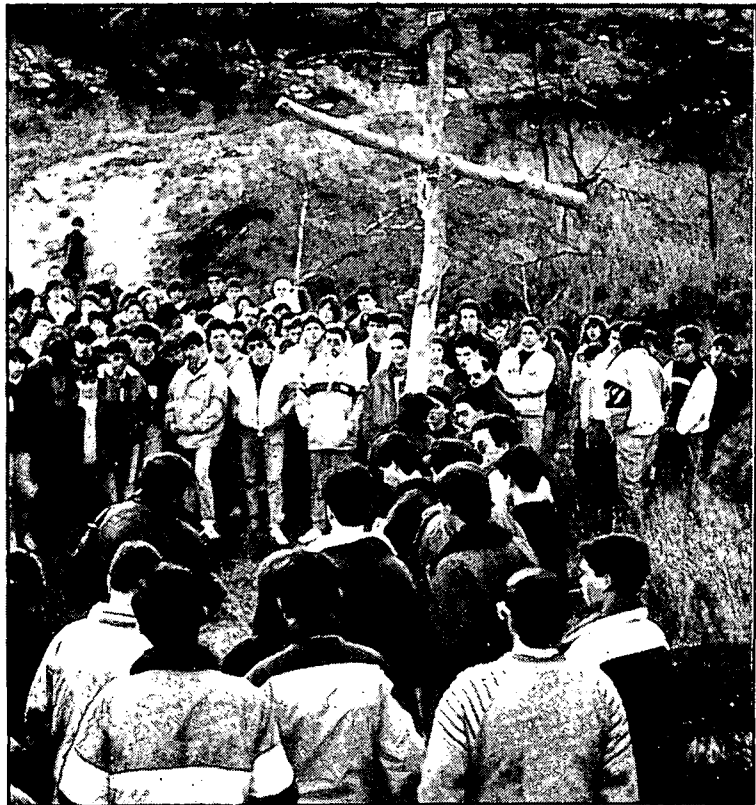
"Som-hi amb fe i amor"

BAIX PENEDES.— Més de 500 joves s'aplegaren recentment un cap de setmana al Vendrell amb el lema "A l'Església, som-hi" per celebrar la VI Trobada Diocesana de Joves de l'Arquebisbat de Tarragona. El Sr. Arquebisbe, doctor Torrella, havia adreçat als joves una carta animant-los a participar a la Trobada en la qual els deia entre altres coses: "Som-hi, amb fe i amb amor! Amb fe perquè sense la llum de la fe es veu l'Església des de fora i no es veu en ella la presència de Jesucrist i la força de l'Esperit. (...) Som-hi amb amor! perquè si estimo Jesucrist he d'estimar la seva Església on he rebut el baptisme, on trobo la Paraula de Déu, l'Eucaristia i la comunitat dels germans. Només amb amor ajudaré que l'Església sigui més fidel a Jesucrist i al seu Evangeli".

Un treball sobre quatre punts

Tots els joves que hi assistiren havien preparat acuradament a les seves parròquies o moviments un treball-reflexió sobre els següents punts: a) l'experiència de comunitat, b) les actituds que s'acosten a l'Evangeli, i les que s'allunyen, i c) el compromís a prendre per a fer de les comunitats testimonis de Jesucrist. Aquestes qüestions es posaren en comú en un Fòrum de Joves, en el qual els participants manifestaren que la lectura del "Som-hi" s'entenia quan hom fa alguna cosa, participa en les activitats i en les celebracions dels sagraments, en particular del sagrament de l'Eucaristia que els joves valoraren de forma especial.

Al vespre del dissabte els representants de les parròquies que intervingueren al Fòrum i els joves del Baix Penedès, es reuniren en una llarga i profunda vetlla de pregària a la capella del Santíssim de la parròquia vendrellenca, des-

prés de la qual, en els locals parroquials s'escoltà una narració dialogada sobre el passat, present i futur d'una "vella i gran senyora: l'Església de Tarragona", i també es tingué un canvi d'impressions en forma d'entrevista amb diferents membres de parròquies i grups. Tot això, mentre assaborien una bona tassa de xocolata amb coca.

25 racons amb temàtiques diferents

L'endemà diumenge, a dos quarts de 10 del matí es concentraren tots els joves que anaven arribant des dels diferents punts de l'arquebisbat, a la Rambla del Vendrell, on un grup els acollia i els lliurava una bossa amb el material de la trobada, mentre una colla d'animadors començava a engrescar la festa. Des de la Rambla, els joves anaren a la zona escolar on es realitzà una dinàmica per a situar-se "activament" en la trobada. Més de 25 racons orientats a diferents temàtiques van concentrar les inquietuds dels joves que es distribuïren en ells segons llurs interessos. Després de dinar hi hagué un temps d'animació a càrrec del grup musical Kai-

roi que va entusiasmar considerablement tots els participants a la trobada. Finalment a les cinc de la tarda tingué lloc la celebració de l'Eucaristia al temple parroquial presidida pel senyor arquebisbe i concelebrada per la majoria de sacerdots de l'arxiprestat, que va ser el punt culminant de la trobada. El comiat acabà amb una conclusió: els joves tornen a les seves comunitats "per dir senzillament, però amb fermesa que A L'ESGLÉSIA SOM-HI".

NORBERT MIRACLE

Trobada de catequistes enllaços de la diòcesi de Tarragona

Els pares i la Catequesi dels seus fills

TARRAGONA.— Darrerament, va tenir lloc a la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, una trobada de catequistes enllaços i altres persones de l'Arquebisbat, convocats per la delegació diocesana de Catequesi i amb el lema "Els pares i la catequesi dels seus fills". S'hi varen aplegar unes 60 persones de vint pobles i trenta-quatre parròquies.

Es va començar amb una pregària i una salutació del Delegat diocesà de Catequesi, seguit d'un comentari del pare Pere Cardona sobre els documents "La catequesi de la comunitat" i "Itinerari catequètic i Sagraments de la iniciació cristiana"; es va fer, també, una reflexió sobre el lema de la trobada. L'eix de la reflexió va girar entorn de "fins a quin punt nosaltres, els catequistes, sabem alguna cosa dels pares dels infants que vénen a la catequesi? La implicació dels pares en l'educació de la fe dels seus fills; l'entorn en què es troben els infants, la problemàtica de les reunions entre els pares i els catequistes per poder establir el suport mutu necessari en la tasca catequètica..."

En la trobada també es va fer atenció al fet de l'acolliment dels pares, com a primer moment catequètic, i la importància que aquest entorne tenia per expressar-se els catequistes com eren i donar-se a conèixer així als pares, perquè ells sàpiguin ben bé com actuen, com són, els educadors de la fe dels seus fills. A aquesta part de la xerrada, que va coordinar Josep Bofarull, delegat diocesà de catequesi, va seguir un altre tema de reflexió sobre: "I dels pares què en farem?", principalment basat en allò que l'Església diu sobre els pares en els documents de Catequesi." En aquest apartat es va parlar d'una catequesi des de l'Evangelitza- ció: en la catequesi d'infants hauria de ser prioritari l'evangelitza- ció dels pares, ja que transmetre la fe depèn que els pares esdevinguin cristians convençuts i practicants: això reclama òbviam- tament canviar quelcom en l'actual pràctica de la catequesi parro- quial. S'ha d'integrar els pares en la catequesi, en la institució ca- tequètica i en la vida de la comunitat: fer reunions amb els pares, implicar-los en la sessió de catequesi, ajudar al diàleg pares- fills,...

Tot el treball fet portava a la conclusió que "d'una manera o altra s'ha de començar, hi ha d'haver un canvi d'actitud en els mateixos catequistes, en la institució catequètica..."

Per acabar el dia de treball, Josep Rierola, responsable de catequesi familiar de la diòcesi de Barcelona, va tractar el tema "Què és la catequesi familiar?". Es va donar resposta a aquesta pregunta: "Es una ajuda als pares, és redescobrir els valors de la família cristiana, és fer descobrir a la comunitat cristiana el ma- trimoni com a signe de vida evangèlica".

Realment va ser un programa ben atapeït, però interessant quant a ajudar a reflexionar i a millorar en aquest camp tant im- portant de la catequesi.

MIQUEL MARIMON

FETS I CRITERIS

Educació cívica i política

Una major consciència de la dignitat humana promou avui dia un desig més intens d'igualtat i de participació que es troba en la base de tota societat democràtica.

Al mateix temps es dona un fort individualisme i l'existència d'uns nous "pobres" com són els qui no tenen treball, els ancians, els deficients, els inadaptats i altres marginats per raó de ser "estrangers", els drogaaddictes, etc.

Quan hem celebrat els 10 anys de la nostra Constitució democràtica pot ser oportuna una breu reflexió sobre quina és la consciència social dels qui són els subjectes de la vida democràtica.

Tinc la impressió que tot i una positiva consolidació de les institucions democràtiques, en general, la gent no ha madurat al ritme que exigeixen els canvis socials que ens afecten, i que ens afectaran més encara en els propers deu anys.

Hi ha un fet que es repeteix cada vegada que hi ha eleccions: la participació a aquestes és de les més baixes dels països europeus. El fet sovintejat de la no declaració de renda també és una mostra de la poca consciència social dels ciutadans.

Es fa necessari un esforç d'educació cívica i política que hauria de comprendre totes les persones, especialment en el període escolar i universitari.

L'educació que s'ha de fer implica en primer lloc el respecte a la persona i a la seva dignitat. La persona s'ha d'entendre com un ésser social que creix i es realitza en una sèrie de grups particulars:

família, barri, municipi, etc., que a la vegada estan inscrits en la societat política més ampla.

L'educació social també ha de comprendre la deguda informació sobre els drets de cadascú i el correlatiu coneixement dels deures socials envers els altres i les diferents institucions. S'ha d'expli- car que en una societat democràtica l'autoritat política ha d'estar al servei del bé comú, és a dir, ha de promoure aquelles condicions socials que faciliten el desenvolupament de totes les persones.

L'economia ha d'estar al servei integral de les persones i s'ha de fer un esforç continuat perquè desapareguin les enormes desigualtats econòmico-socials.

S'ha de promoure una educació per a la justícia i per a la pau. Això vol dir formar les consciències de manera que les persones es comportin al servei de la justícia. En la pràctica, la justícia exigeix respectar i fer respectar els drets humans sense discriminació de persones.

Educar per a una major participació cívica i política inclou promoure la solidaritat com a virtut social bàsica. S'ha d'afavorir el sentit crític, el discerniment per distingir les ambigüitats del progrés i la consciència de la limitació dels recursos naturals.

L'educació social no pot oblidar els valors de la veritat, la llibertat, la justícia i l'amor, que són els fonaments irrenunciables d'una convivència pacífica i democràtica.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

RESIDÈNCIA DE SEGONA I TERCERA EDAT

Per a persones que es val- guin soles. Nivell mitjà. Trac- te familiar, molt acollidor. Tel. 215 82 65.

**CASA
GAY**

Servei de lloguer per a festes i banquets.
Cadires, taules, cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

La "Passió" de Cervera, avui

En els nous temps, en aquestes darreries del segle XX, podem fer-nos aquesta pregunta: **ÉS ENCARA VIGENT, ÉS ENCARA INTERESSANT, ÉS ENCARA ATRACTIU ASSISTIR A UNA REPRESENTACIÓ DE LA PASSIÓ?** El món, tal volta, liberalitzat de tants temes i de tantes coses, que fins fa poc eren de summa importància, pot fer-nos pensar que, en els nostres dies, no té cap valor una d'aquestes representacions, que potser anys enrera eren per a molts motiu de mobilització.

A aquesta pregunta voldríem respondre. Podríem fer-ho des del valor dels que ja en les primeres representacions d'aquest any, donen testimoni que sí, que ha valgut la pena fer-se present a Cervera en un dia de representació, i assistir al Missatge de Pau, d'Amor i d'Humanitat, que des de les taules de l'escenari del Gran Teatre de la Passió s'espargeix.

Per què? Perquè la Passió de Cervera, és quelcom més que un espectacle. És, espectacle, però espectacle amb missatge, amb rerefons. No és una obra teatral, més o menys ben representada. És vivència, és esforç, és il·lusió. És la manifestació d'un poble, que des de fa més de cinc segles, en arribar als dies de Setmana Santa, es converteix en pàgina històrica, en commemoració de fets viscuts fa més de dinou segles.

I això és d'interès del públic, dels espectadors, és capaç de moure "munició de gents", com ho fou centúries passades? Doncs, sí.

I aquest és el gran mèrit de LA PASSIÓ DE CERVERA. Haver sabut portar a l'home d'avui, aquell missatge que emplena el cor de pau i satisfacció.

I a qui pot anar dirigit aquest Missatge?

En primer lloc, com en un Nadal permanent, a tots els homes de bona voluntat. A tots els qui estimen l'art, la bellesa, la veritat. Cervera, ha sabut muntar un gran espectacle. Sense regatejar esforços. Des de la recent construcció d'un gran coliseu dotat de tots els avenços (aquest any s'ha inaugurat el sistema d'il·luminació per ordinador, s'ha racionalitzat l'escenari, suprimint barreres) a fi que espectadors i actors es converteixin en un mateix cos, comunió entre actors i espectadors com s'ha afirmat en frase afortunada.

A aquells que admiren tota

manifestació artística. A aquesta la representació cerverina els omplirà, ja que cada quadre, cada situació escènica, es converteix en obra d'art, en pinzellada d'artista sobre una gran tela on poder donar vida als colors.

A aquells que cerquen sortir a "donar un tomb", és a dir a passar unes hores plaents, a fer un xic de turisme, és també la representació de la Passió de Cervera, atractiu per conèixer les tradicions d'un poble, per tants conceptes històrics i monumental. És també la Passió un monument més, important entre els importants que dins el clos de les seves muralles conserva la Ciutat, en la qual "donar un tomb" en sortir de la representació es converteix en un nou plaer.

I, finalment, per a tots aquells que, d'una u altra manera, se senten cristians, amants de les doctri-

nes, de la figura, del missatge de Crist, és la representació de la Passió, una contínua meditació, un continu recordar passatges bíblics, és trobar-se enmig dels apòstols aprenent el Parenostre, es acompanyar Jesús en la seva entrada a Jerusalem, és fer-se present al Cenacle, és seguir-lo per l'hort de Getsemani o en la Via Dolorosa, és ser testimoni del procés religiós i civil que el condemna a mort, és pujar al Gòlgota, i, és sobretot, ser testimoni de la Resurrecció. És a dir, per unes hores, haver-se convertit en aquells que segueixen els camins de la Judea amb l'esperança d'un Missatge capaç de renovar el món.

Avui, també, és vigent aquest Missatge. El celebrem al Nadal.

El recordem en la Setmana Santa. Ens alegra la Pasqua.

Tot això, i molt més, molt difícil de reflectir en unes ratlles, escrites amb presses, però amb la satisfacció de qui des de l'escenari, sota les seves vestimentes de fari-seu, demanant i cridant la condemna, ajuda que Cervera sigui coneguda arreu com la Ciutat de la Passió, fent que uns i altres, creients i agnòstics, s'apleguin en aquesta manifestació artística amb més cinc-cents anys d'antiguitat, és allò que volia dir-vos, a manera d'invitació a presenciar una de les nostres representacions passionals.

**Cervera us espera!
Sigueu benvinguts!**

JOAN SALAT

UN ESPECTACLE ÚNIC! CINC SEGLES DE TRADICIÓ I ART "LA PASSIÓ DE CERVERA"

TEMPORADA 1989

DIES DE REPRESENTACIÓ

5, 12, 24 de març, 2, 9, 16 i 23 d'abril

HORARI

Primera part: **VIDA PÚBLICA DE JESÚS.**

Matí, de 10 a 13

Segona part: **PASSIÓ, MORT I RESURRECCIÓ.**

Tarda, de 3 a 5

La representació del dia 24 de març (Divendres Sant), en sessió contínua de 3 a 8 tarda.

PREUS: Platea: Files 1. al 4: 900 ptes.

Files 5 al 15: 1.000 ptes.

Platea Superior i Preferència: 1.000 ptes.

DESPATX CENTRAL LOCALITATS: Complex Turístic de la Passió. Pg. Balmes, 2-4. CERVERA. Tel. (973) 53 13 50.

VENDA LOCALITATS A BARCELONA: VIATGES MONTESOL. Ronda Universitat, 10. Tels.: 317 50 90 - 317 50 86.

SERVEI DE MENJAR I RESTAURANT

A l'Hotel Canciller hi haurà llocs disposats pels qui desitgin menjar en servei de Restaurant econòmic.

A la Cafeteria Esplai hi haurà espais destinats pels qui es portin el dinar, amb els adequats serveis de Bar.

Ambdues dependències són a prop del GRAN TEATRE DE LA PASSIÓ.

L'EVANGELI FET VIVÈNCIA

El cardenal Pironio supervisa els preparatius de la Jornada Mundial de Santiago

"Santiago hauria de ser una injecció d'esperança al final del mil·lenni"

MADRID (Del nostre corresponent).— El President del Pontifici Consell per als Laics, cardenal Eduardo Pironio, es reuní amb els periodistes a la Casa de l'Església de Madrid, on arribà procedent de Santiago de Compostel·la, després de supervisar sobre el terreny els preparatius de la Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà el proper mes d'agost a la ciutat de l'apòstol.

Pironio començà assenyalant que la Jornada Mundial de la Joventut s'haurà celebrat en dos temps: el diumenge de Rams a cada diòcesi i la trobada posterior amb el Papa a Santiago. "Aquest, digué Pironio, és el punt culminant, però hi ha més coses en las Jornades". En efecte, la Jornada es dividirà en tres parts. La primera, el Fòrum, limitat a 350 joves de tots els continents (dos per a cada moviment i dos per a cada conferència episcopal), que versarà sobre la "Nova evangelització per a la construcció d'una nova societat: la civilització de l'amor", amb les aportacions de tres ponents encara per designar i el subsegüent treball en grups.

La segona part de la Jornada, la Setmana Prèvia, es desenvoluparà els dies 16, 17 i 18 d'agost. Durant aquests dies els joves estaran ocupats en diferents activitats d'oració, reflexió, taules rodones, i actes culturals i vetlles de pregà-

ria. "Volem, assenyala el cardenal Pironio, que aquests dies tinguin un sentit profundament religiós que deixa una empremta i no es limita a aplaudir el Papa".

La tercera part de la Jornada Mundial i el seu punt culminant és la trobada del Papa amb els joves.

Elogis a la preparació

El cardenal Pironio es declarà "molt satisfet" dels preparatius que s'estan fent per a la celebració de la Jornada Mundial de la Joventut. "M'ha tocat preparar ja tres Jornades i puc dir que en aquesta s'està posant en marxa una preparació més seriosa i profunda a través de les magnífiques catequesis elaborades per la Conferència Episcopal Espanyola, traduïdes ja a moltes llengües", afirmà el cardenal argentí.

Tocant a la capacitat logística d'una petita ciutat com Santiago per acollir la previsible allau de joves d'arreu del món, Pironio assenyala: "potser geogràficament no, però coneixent els gallecs, que tenen un cor tan gran i hospitalari, hi cabran els tres-cents mil joves i més encara".

Anuncià també el cardenal que s'està ultimant el calendari de les activitats culturals i musicals de la setmana prèvia. "Es presentaran al Consell de Laics una sèrie d'actes culturals que ens sembla

excessiu, massa gran i ambiciós; aleshores preferim mantenir la programació d'aquests actes en un clima més juvenil i més participatiu". Un dels grups musicals que ja ha compromès la seva presència és el conjunt musical internacional "Gen Rosso", del moviment dels focolars.

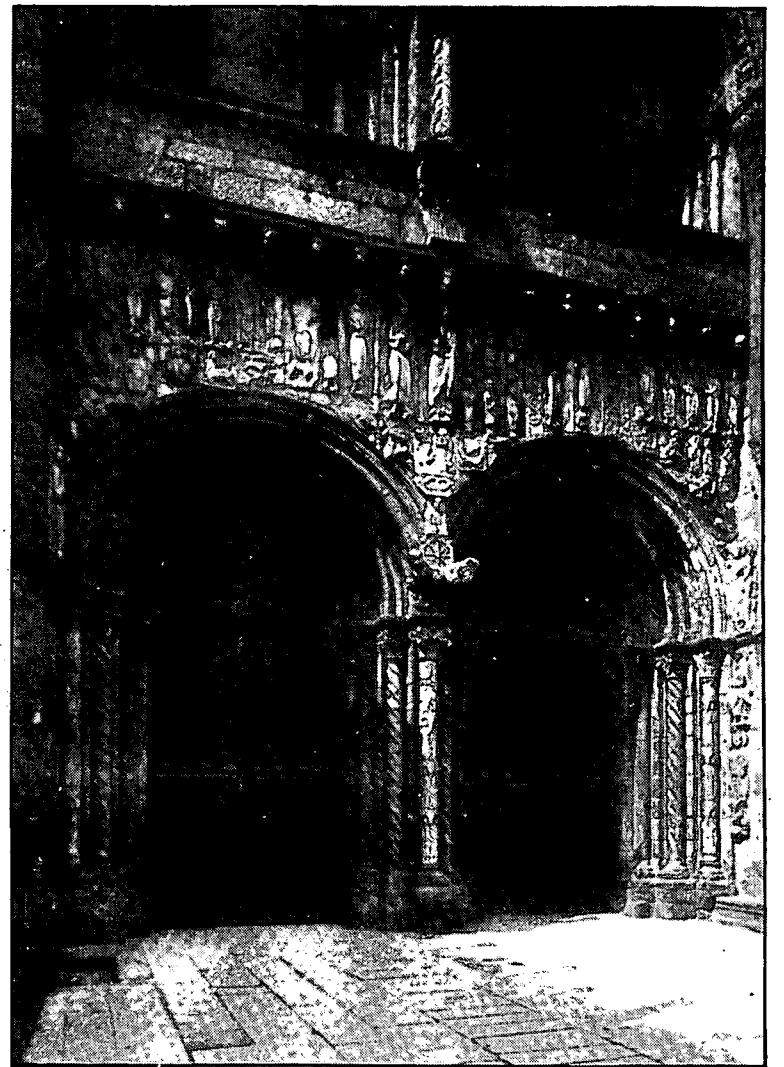
Injecció d'esperança

Al cardenal Pironio li agradaria que les Jornades fossin "una injecció d'esperança al final d'aquest mil·lenni, tan magnífic i tan dramàtic" i que el que en quedés en el cor dels joves fos "un missatge d'esperança concret: Crist, esperança de la humanitat". "Per això, va afegir el cardenal, hem volgut centrar tot en Crist, l'únic Camí, l'única Veritat i l'única Vida, tractant de posar el jove davant aquest repte".

Es tracta d'estimular els joves a una vivència profunda "no solament del camí d'anada, sinó també, i potser més, el camí de tornada". En la seva opinió, la Jornada Mundial de la Joventut ha de seguir el mateix itinerari del camí d'Emaús (camí d'anada i tornada a Jerusalem), "després de reconèixer Jesucrist no solament en l'Eucaristia, sinó també en el compartir el pa d'un asiàtic amb un americà, d'un argentí amb un britànic..."

El missatge de la Jornada de Santiago és, doncs, triple: esperança, fraternitat i solidaritat. "Caminar a Santiago, digué el purpurat, és reavivar personalment i comunitàriament la fe i trobar un punt d'unitat per al nostre camí europeu i mundial, avui que les barreres desapareixen i les fronteres cauen".

El Prefecte del Consell de Laics, subratllà tanmateix que els joves, que en quantitat cada vegada més gran s'apropen novament a l'Església, "desitgen veure una Església creïble i molt propera a ells". En aquest sentit, recalca la necessitat de "no separar o enfrontar els joves amb l'Església, com si ells no fossin Església; ells són la part més valuosa, bonica i esperançada de l'Església". Per

altra part, continuà el cardenal, els joves no són només una esperança, sinó una realitat eclesial i volen construir ja avui la civilització de l'amor, cridant al món el seu testimoni i la seva profecia".

Què en diu el Papa de tot això?

Preguntat sobre la seva opinió sobre el pensament del Papa sobre els preparatius de la Jornada, Pironio va respondre: "El Papa és el

d'inspiració occidental i per als països que estan sofrint".

Per bé que Pironio no va voler confirmar ni desmentir les possibles entrevistes que mantindrà el Papa amb les autoritats espanyoles, en fonts eclesials es dona per segur que el Papa es trobarà amb els Reis, el Príncep d'Astúries i el president del Govern, Felipe González.

En un altre ordre de coses, cal assenyalar que el cardenal arquebisbe de Toledo, monsenyor González Martín ha proposat al Papa la possibilitat de beatificar el Germà Rafael durant la Jornada Mundial. Joan Pau II acollí amb evident interès la proposta del cardenal de Toledo. "Hem portat al Papa, assenyala González Martín, una traducció polonesa dels escrits del Germà Rafael. Si tingués oportunitat de llegir-los, estem segurs que s'entusiasmaria amb la figura d'aquest autèntic testimoni de Crist, amb el seu seguiment radical i despulat de Jesús. És un valor per als joves d'avui, desencisats de tanta teoria materialista i assedegats de Déu". Rafael Arnáiz Barón, arquitecte i monjo trapenc, morí de diabetis aguda el 26 d'abril del 1938, als vint-i-sis anys d'edat, en el monestir cirtercenc de San Isidro de Dueñas.

JOSE MANUEL VIDAL

AMICS DE MEDJUGORJE

PELEGRINATGE MARIA A
MEDJUGORJE (Iugoslàvia)
13-18 maig 1989

Informació

AMICS DE MEDJUGORJE

Tel. (93) 410 32 65

inscripcions:

UE

ULTRAMAR EXPRESS

Dpt. Religió

Ramblas, 109 08002 Barcelona

Tel. 301 12 12

JESÚS, EL SENYOR

NOVETAT 1989

editorial cruïlla

AL SERVEI DE L'EDUCACIÓ

Distribuidor exclusiu:
CESMA, S.A.
T. 383 10 11 - Badalona

Un nou mètode per a
l'ensenyament de la religió
a 1er de B.U.P.

catà
castellà

llibre de l'alumne
llibre del professor

Propugnava crear seminaris en els països colonitzats perquè sorgissin sacerdots i bisbes nadius

Joana Bigard: una dona que féu una revolució decisiva per a la mateixa vida de l'Església

45.000 religioses nadiues en les missions

Les religioses nadiues de les missions són en l'actualitat no menys de 45.000. Representen una força colossal en les tasques de l'evangelització. Són presents en els centres de promoció de la dona, en els dispensaris i hospitals, en les guarderies i en les escoles. Fa cent anys, a les missions no hi havia cap religiosa nadiua. Avui són nombroses les congregacions religioses nascudes a Àsia, Àfrica i Oceania. Els seus noviciats estan plens. Els sociòlegs del demà diran tot el que aquesta florida de vocacions femenines a la vida religiosa ha suposat en aquests continents per a la promoció de la dona. I no oblidaran dir que una jove seglar francesa —Joana Bigard— va posar ara fa cent anys la base d'aquest èxit: ella creà contra vent i marea, una organització encaminada a la promoció de vocacions nadiues de seminaristes i religioses.

Ve de sobte a la memòria el nom de Joana Bigard quan hom llegeix, entre admirat i sorprès, frases com aquestes: "En el seu desenvolupament històric, l'Església sempre ha conegut dones que han exercit un paper fins i tot decisiu i que han desplegat funcions de considerable valor per a la mateixa Església. És una història d'immensa laboriositat, humil i amagada la major part de les vegades, però no per això menys decisiva per al creixement i per a la santedat de l'Església".

El text —no cal dir-ho a aquestes altures— pertany a la ploma i al cor de Joan Pau II. Figura en el número 49 de la seva recent Exhortació Apostòlica sobre "la vocació i missió dels laics en l'Església i en el món". El Papa prepara aquests dies una carta sobre Joana Bigard i és fàcil creure que, quan redactava les frases anteriors, el record se n'anava cap a aquesta noia francesa, militant seglar, que fa ara precisament un segle va llançar en l'Església una revolució de molta envergadura. Avui una part notabilíssima de l'Església —la que viu i s'afanya en els pobles del Tercer Món— està recollint a mans plenes els fruits d'aquesta seva revolució. Fou la de Joana Bigard, sense cap dubte, una revolució "de valor decisiu" o de "considerable valor per a la vida mateixa de l'Església", com diu el Papa.

Per entendre quant hi havia de revolucionari en la iniciativa de Joana Bigard n'hi ha prou amb evocar l'hora que gaudia Europa fa un segle. Les armades i els soldats europeus conquerien terres i continents sencers a Àsia, a Àfrica, a Oceania. De l'any 1884 data

l'anomenada "Conferència de Berlín" en la qual, com si es tractés d'un gran pastís, es procedí a dividir entre les potències d'Europa la terra —i els homes— de tot l'Àfrica. En la immensa Xina, aquestes mateixes potències imposaven el que avui es coneix com "els tractats desiguals", primer pas per a un futur repartiment del Celest Imperi. Les canoneres franceses, emparades per les espanyoles d'Isabel II, aterrien les costes del Vietnam, de Laos, de Cambotja... I un escriptor de moda no tenia cap inconvenient a vanagloriar-se que "el sol brillava pertot arreu, però a Europa amb més fulgor que enlloc".

Mentre això es declama com a expressió impúdica d'un il·limitat complex de superioritat i mentre el poder europeu s'estén sobre mig món, Joana Bigard, filla d'un notari de províncies, va venent el seu dot, primer, la seva herència, després, les seves joies, les seves accions, els seus bons bancaris i fins els seus vestits de luxe. Va venent la seva mansió familiar, després el pis en què s'havia quedat amb la seva mare, més endavant fins i tot aquest per refugiar-se en unes modestíssimes golfes. I, sobretot, intentant convèncer els que es deien cristians i fins i tot bisbes de l'Església.

No li va resultar empresa fàcil. El mateix bisbe de Caen, al nord de França, fou un dels últims a acceptar el bé portat per la revolució que propugnava aquella dona seglar. Molts missioners, admirables i fins heroics per mil conceptes, la desqualificaren com a ingènua i visionària. I val més no dir res dels seus parents més propers que veien com Joana anava dila-

pidant tots els seus béns —els que ells esperaven rebre un dia— en una missió impossible. Però, contra vent i marea, contra mil i mil prejudicis de superioritat cultural i racial, Joana Bigard seguia endavant amb la seva revolució.

Aquesta consistia, ni més ni menys, que a dotar a totes les comunitats cristianes de les missions, de bisbes i sacerdots nadius del país i, per això, a crear seminaris i noviciats en tots els territoris en què començava a sorgir l'Església. Aquest pla, que avui ens sembla lògic i normal, resultava escandalós i perillós per als coetanis de "la boja Bigard". Els creients s'escandalitzaven que la singular dignitat i l'altíssima missió del sacerdot i de l'episcopat pogués ser conferida a uns "salvatges". Els polítics i militars endevinaven el perill que s'amagava en la creació de líders —malgrat que fossin religiosos— dels territoris acabats de colonitzar. Joana Bigard, amb "immensa laboriositat", va defensar el seu projecte contra uns i altres. I va vèncer. Avui les Esglésies Joves de la Missió tenen, gairebé totes, els seus propis bisbes nadius del país. I són ja més de 15.000 els sacerdots nadius d'Àsia, Àfrica i Oceania. Però si tots ells han pogut formar-se en els seminaris i noviciats de les missions, el "miracle" es deu a aquesta revolució nària iniciada de Joana Bigard que, des de fa ja cent anys, canalitza la generositat dels catòlics d'arreu del món a aquest objectiu i que s'anomena Obra Missional Pontifícia de Sant Pere Apòstol per al Clergat nadiu de les Missions.

MANUEL DE UNCITI

Cristians en els Països Bàltics

Una terra de Missió

Des que fa mig segle foren incorporades a la Unió Soviètica, Lituània, Estònia i Letònia semblava que, definitivament, havien desaparegut. Però vet aquí que amb la Perestroika surten de l'ombra i s'organitzen les forces patriòtiques d'aquests països bàltics on les terribles persecucions dels anys 40 i 50 feren grans estralls. La "Lliga per la llibertat de Lituània" així com "Sajudis" i els "Fronts nacionals" a Letònia i a Estònia el "Partit per a la independència" compten amb un nombre considerable de creients, cristians especialment.

Lituània ha sentit l'alegria de veure retornar recentment els laics, preveres i bisbes de les presons i dels camps de concentració. Especialment el P. Sigitas Tamkevicius, alliberat abans de temps dels camps de Sibèria, el passat novembre.

Enfront d'aquesta comunitat catòlica de Lituània, tan semblant a la de Polònia, per la seva importància, les comuni-

tats de Letònia i Estònia són ben modestes: nou parròquies per tota Letònia, tres de les quals són a Riga, la capital, i, a Estònia uns centenars de membres... No importa. Amb més de 75 anys, Leonards Kozlovskis, capellà a Riga, no cessa en el seu treball. Polonesos, russos, lituans, alemanys, estonians donen a la seva parròquia una dimensió multinacional que tradueixen els sermons a diverses llengües. "Els pares, són els qui, de generació a generació transmeten la fe", diu el P. Kozlovskis.

"Nosaltres som terra de missió", diu pel seu compte Rein Ounapuu, l'únic sacerdot catòlic per a tota Estònia. A Tallin, la capital, són uns 600 i, a Tartu, al sud, uns cinquanta... Malgrat l'extrema manca de mitjans, Rein Ounapuu treballa pas a pas, pacientment, en la formació de les consciències. "Una empresa de gran esforç que res no podria reemplaçar, observa. En efecte,

és a l'edat que l'infant descobreix les coses que l'escola no li pot donar, i que li cal escollir responsablement".

Tant a Letònia com a Estònia els protestants apareixen com més importants, essent els luterans els més nombrosos, després els baptistes i finalment els metodistes. Entre els protestants sobretot, les escissions es fan en funció dels conformismes d'uns i la resistència dels altres a la reglamentació dels afers religiosos per l'Estat. Per la seva part, l'Església luterana de Letònia passa actualment per una greu crisi que, segons el jove pastor Janis Vanags, "podria abocar en un cisma". Siguin els que siguin, els moviments patriòtics d'aquest país troben adeptes compromesos entre els joves, i al seu costat els pastors signants de peticions i declaracions.

Responsable d'unes 800 ànimes a Tallin, Georg Lanberg,

Ceremonia a Vilnius (Lituània) al voltant del P. Sigitas Tamkevicius, després del seu retorn de Sibèria.

pastor metodista, saluda amb emoció els signes de renaixement del seu país després de les persecucions i deportacions que feren perdre a Estònia el 25% de la seva població. "Els que no foren deportats a Sibèria, fugiren a

Suècia". "Avui, diu, és sense dificultats majors que podem freqüentar les esglésies, però la repressió contra els creients fou aquí terrible".

G.J. ("la Croix")

Els qui segueixen de prop la marxa de l'Església en el Tercer Món parlen d'una "primavera" de vocacions en les Esglésies d'Àsia, Àfrica i Oceania. Uns 80.000 joves omplen els més de 700 seminaris diocesans i les cases de formació per a religiosos i religioses. Però aquesta "primavera" —com succeeix amb la meteorològica— porta alguns problemes. Entre d'altres, que ja no hi ha places lliures ni en els seminaris ni als noviciats.

Els qui l'han pogut aconseguir somriuen. Però i ¿els que han hagut de tornar-se'n a casa seva i se'han vist forçats a renunciar als seus ideals? Joan Pau II acaba de llançar una petició que té molt d'urgent consigna: "No podem permetre que es perdi cap vocació al sacerdoci per manca de mitjans econòmics". Ampliar els seminaris que hi ha i crear-ne de nous és la gran responsabilitat d'ara. I res millor per ajudar al Tercer Món.

Són ja 15.000 els sacerdots catòlics naturals de les Joves Esglésies de la terra. Comparteixen amb el poble una mateixa llengua, representen, per això, la major garantia de fer de l'Església asiàtica, arrelada, compromesa, connatural. Ara que tant es desitja una dona —una seglar, Joana Bigard— la que fa ara conèixer i una organització de solidaritat econòmica per crear a tot donat a l'Església i als pobles del Tercer Món aquests 15.000.

Del 3 d'abril al 7 de maig se celebra l'"Operació Primavera"

L'Església del Tercer Món compta amb 15.000 sacerdots autòctons i 15.000 bisbes

Del 3 d'abril al 7 de maig es duu a terme com en anys anteriors, la denominada "OPERACIÓ PRIMAVERA" de l'Església.

Aquesta "Operació" està programada i dirigida per les Obres Missionals Pontificies i el seu objectiu es sensibilitzar l'opinió pública dels catòlics sobre les urgents necessitats dels més de 700 seminaris del Tercer Món.

En aquesta nova edició de "l'Operació Primavera" de l'Església es posa un particular accent en el fet exemplar que fa ara precisament cent anys una jove seglar francesa llançà la iniciativa de donar suport a la creació de seminaris a totes les missions. Actualment, com que es parla i s'escriu tant sobre el paper i la responsabilitat de les dones en l'Església i en la societat, resulta oportú recordar Joana Bigard, dona exemplar, a qui l'Església li deu tant per haver creat joves comunitats eclesials al Tercer Món, ja que tenen més de 1.000 bisbes autòctons i més de 15.000 sacerdots indígenes.

Actualment, hom llegeix l'estadística sobre l'existència de més de mil bisbes naturals d'Àsia, Àfrica i Oceania; del treball apostòlic de més de 15.000 sacerdots nascuts en aquests tres continents del Tercer Món; de la dedicació de més de 45.000 religioses autòctones als més diversos serveis culturals, socials, assistencials i catequètics..., i hom li semblen aquestes dades com la cosa més natural d'aquest món. Però, ¿ha estat sempre així?

En l'encara recent document de la Pontificia Comissió

Justícia i Pau es recorda un text del segle XVII, emanat de l'autoritat que, en l'Església, dirigeix tota l'acció missionera: la Congregació romana per a l'evangelització dels pobles. Aquest document exigia dels bisbes nomenats per a les missions d'Àsia que tinguessin cura de distingir el seu treball d'evangelitzadors dels propòsits imperialistes de les nacions europees i els obligava a consagrar el millor de les seves forces a la formació de sacerdots fills d'aquelles terres, amb el desig que al més aviat possi-

ble es pugui arribar a la consagració de bisbes nadius d'aquells llocs. Aquest apressant mandat era tot un desafiament a les potències colonials que no volien saber res d'aquestes "promocions" a càrrecs d'autoritat i responsabilitat d'alguns dels seus colonitzats. El pols entre Roma i les potències colonitzadores el va guanyar, en gran part, el poder militar i les noves comunitats cristianes podien comptar els seus sacerdots nadius amb els dits de la mà...

Els segles XVIII i XIX no

esmenaren la pàgina. Ho feren pitjor: la gargotejaren encara, més i més. Europa se sentia superior per la seva cultura i la seva tècnica a tota la resta del món. Els missioners, comparten aquest complex de superioritat i de les reiterades ordres romanes que promocionaven el sacerdoci indígena ningú no en feien cas. Així es va arribar als anys finals del segle XIX. L'any, concretament, 1889. Fa ara justament un segle.

L'obra d'una gran dona

Aquesta data marca el començament d'una revolució en profunditat. I el que és més admirable i extraordinari del cas és que el protagonista no va ser cap papa, ni cap cardenal, ni cap bisbe. No va ser tampoc cap sacerdot ni cap missioner. Una jove francesa, de 23 anys d'edat, és la que inicia aquesta revolució. Es deia Joana Bigard. El seu pare era notari a la ciutat provincial de Caen. El seu germà, magistrat a la localitat de Lisieux. La família, era de l'alta burgesia de la França de finals de segle. Comença la seva revolució amb un gest molt propi del seguiment radi-

cal de Crist; amb la venda de tots els seus béns: el dot per al futur matrimoni, l'herència deixada pel seu pare i pel seu germà, la casa pairal, els luxosos vestits de les festes i les enlluernadores joies. Redueix la seva taula als mínims indispensables, als nivells de la mera subsistència. Fa de la seva vida un lliurament fonamental a l'Evangeli i, secretament, com a signe d'ella, canvia el seu nom de Joana per Maria de la Creu. ¿Preveia les contrarietats, menyspreus, calumnies i persecucions que li costaria aquesta revolució? Els últims vint-i-vuit anys de la seva vida —va morir l'abril del 1934— els va passar en un psiquiàtric...

La revolució de Joana Bigard, en el marc de l'orgull colonialista d'Europa, va consistir a cridar als quatre vents que les Esglésies de les missions havien de promoure al més aviat possible la formació de sacerdots nadius i la decisió urgent de posar al front de les noves comunitats cristianes bisbes naturals de cada país. La iniciativa no era del gust dels poders colonials. No plaia, a més, encara que ens sembli incomprendible, a molts missioners. Despertava la ira dels seus familiars més propers que

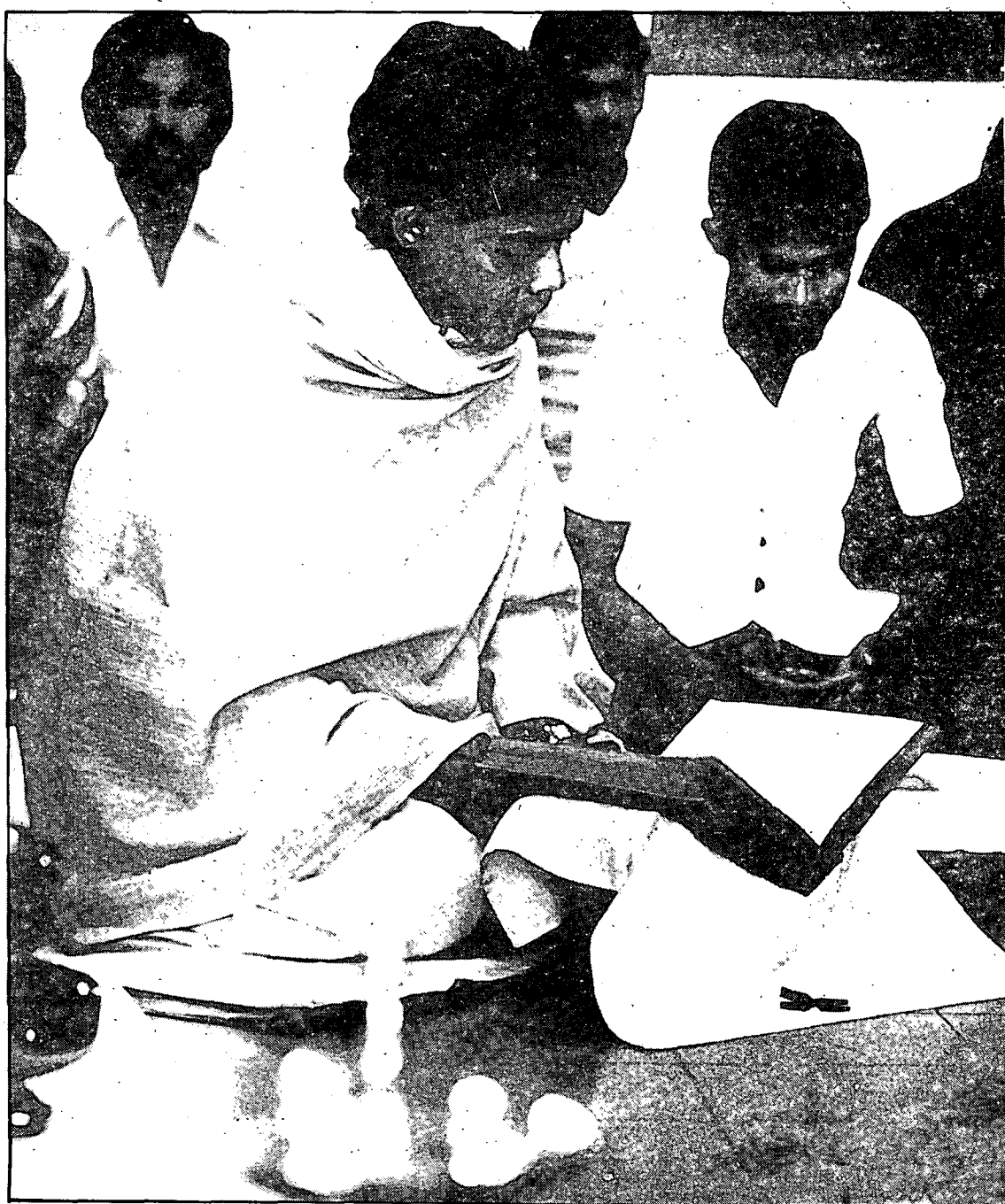
l'Àfrica, l'Àsia, l'Oceania. La seva actitud es fa notar entre els més pobres i una mateixa cultura, una mateixa història i unes mateixes tradicions. L'Església a l'Àfrica, l'Església a l'Àsia, l'Església a l'Oceania, cal recordar que fa cent anys, l'any 1889, llança a tota l'Església un moviment d'opere les missions seminaris i noviciats. Fou ella, una seglar catòlica, la que ha 700 sacerdots i fins 1.000 bisbes nadius.

amb 1.000 sacerdots

acusaven de malversar els seus béns, tan ansiats per ells. Joana s'enfrontà, dona i seglar, a tots. Fins i tot, al seu propi bisbe. I va començar a emanar almoneda de porta en porta a favor dels seminaristes i les missions. Per donar continuïtat a la seva revolució, va instituir l'Obra Missional a favor del Clergat natiu de les missions. Era l'any 1889, fa ara cent anys. L'any 1922, la Santa Seu l'honorà amb el títol "d'Obra Pontificia" i la va fer pròpia del Papa i pròpia de tot l'episcopat mundial, com a vehicle oficial per analitzar l'atenció i la generositat de tots els catòlics a favor dels seminaristes de les missions. Joana Bigard repetia, incansable, l'afirmació que es va fer l'any 1893 el papa Lleó XIII: "Que els catòlics comencin i es convencin que el millor ús que poden fer dels seus diners és donar-los a la formació del clergat natiu de les missions".

L'èxit de la revolució d'aquesta heroica i esforçada missionera cristiana es va materialitzar en unes xifres: són ja més de 700 els seminaris de les missions.

IMANOL DE LA HERA

Aquesta instantània recull un moment de la celebració de l'Eucaristia segons el ritu de les Esglésies de l'Índia. Els costums tradicionalistes de la pregària d'aquest immens país han estat incorporats a la celebració cristiana de l'Eucaristia. L'Església, així es fa índia, a l'Índia, la qual cosa equival a dir que es fa veritablement catòlica, pròpia de cada poble i de cada cultura. Aquesta "encarnació" de l'Església en cada comunitat humana avui pot semblar normal. En canvi no ho era fa cent anys, quan les potències europees vivien en plena expansió colonialista. Una militant cristiana seglar, una jove francesa que es deia Joana Bigard va ser la que va originar aquesta revolució. Contra els prejudicis d'aquell temps, es va proposar mobilitzar tots els cristians perquè col·laboressin en la creació de seminaris a tots els territoris de missió. Actualment, més de 700 seminaris preparen a uns 80.000 alumnes que demà seran sacerdots.

Joana Bigard, "Mare de sacerdots"

Tot va començar per una carta que va arribar del Japó. La signava una tal Cousin. Estava datada a Nagasaki. Abans d'obrir el sobre, Joana Bigard ja sabia que la missiva consistiria en un S.O.S. urgent i apressant a la seva generositat. Estava acostumada a rebre de tant en tant, les peticions del missioner Pare Villion; i aquesta carta d'avui seria sens dubte, d'algun dels seus companys de fatigues i d'afany missioners a qui segurament li havia arribat el rumor que la senyoreta Bigard, jove de vint-i-tres anys, no deixava sense resposta cap urgència que truqués al seu cor.

Joana va endevinar que la carta era de petició. Però s'equivocava pel que fa a l'autoritat del remitent i sobretot, a l'originalitat de la demanda. Fins ara li havien demanat ornaments litúrgics, creus, rosaris i estampes. Li havien sol·licitat diners per edificar temples i capelles. En la carta d'avui el prec tenia més importància ja que era molt important qui la firmava. El tal Cousin era ni més ni menys que el bisbe de Nagasaki i la generositat que li sol·licitava era expressió de la necessitat de cinquanta joves japonesos que desitjaven ser sacerdots. Monsenyor Cousin explicava en la seva carta que havia preparat un petit seminari per a dotze alumnes; que havia demanat a les parròquies la designació de dotze joves amb voluntat, decisió i qualitat per ser un dia sacerdots; aquest desig era utòpic ja que feia dos segles i mig que cap japonès havia pogut accedir al sacerdoti a causa de les cruels persecucions contra els cristians... Hi heus ací que no solament els dotze somiats joves sinó cinquanta inimaginables nois es varen presentar a la porta de la seva pobre residència episcopal amb l'únic propòsit de ser un dia

ministres de l'Evangeli entre els seus germans de llengua i cultura. Què fer?

Tots aquests nois —afegia el bisbe— eren descendents dels cristians que, a Nagasaki, havia dut a la fe Francesc Xavier i havien conreat durant gairebé mig segle més els missioners que continuaren el treball de l'evangelització. Quan les persecucions destruïren aquelles espenoroses comunitats, molts cristians havien optat per refugiar-se a les muntanyes. La seva fe era el valor més preuat, fins i tot, més que les seves llars, els seus conreus i els seus béns. Així havien viscut, en la clandestinitat, com en les catacumbes, durant dos-cents cinquanta anys. I ara, els arribava, amb la pau nova, la invitació a ser sacerdots...

Una actitud heroica

Joana Bigard, per resposta, va lliurar el seu dot. Amb el suport de la seva mare, Estefania Götting de Bigard, va vendre la seva casa pairal. Més tard, va donar l'herència que li havia deixat el seu pare que era notari. Va vendre les joies, els vestits. Va reduir al mínim indispensable la seva dieta alimentària i ja no va anar mai més a les festes socials de l'alta burgesia de Caen. Encara més: es va fer captaire entre familiars, amics i coneguts. I, es va fer responsable d'aquells cinquanta joves seminaristes de Nagasaki, ja que pensà que totes les Missions de l'Àsia, d'Àfrica i d'Oceania podien trobar-se en la mateixa situació i que calia ajudar-les a totes, al preu que fos.

A ella sí que li va ser difícil. Molts varen refusar els seus projectes de crear seminaris a totes les missions. Els "piadosos" perquè li

deien que no es podia confiar "la sublim dignitat" del sacerdoti a uns "pobres salvatges". Els polítics de l'Europa en plena expansió colonialista, perquè veien un imminent perill la creació de líders —encara que fossin religiosos— en les seves recent estrenades colònies. Els bisbes de la seva pàtria, França, veien que no era just preocupar-se de les noves Esglésies de les llunyanes terres quan encara no s'havia refet la pròpia nació després del vendaval de la Revolució i les arbitrariedades i abusos de l'imperi napoleònic...

Joana Bigard, amb una heroïcitat extraordinària, va enfrontar-se a totes aquestes plurals contradiccions. Va construir una Obra perquè la iniciativa continués endavant i aconseguís mobilitzar tota l'Església. Ella no comptava. Ni comptava la seva salut. Només comptava que l'opinió pública es convencés del que feia temps havia escrit, encara que en va, el beat Innocenci XI: "Més m'estimo l'ordenació d'un sacerdot natiu de les Missions que la conversió de 50.000 no-cristians".

Joana Bigard va complir el seu desig. Però no ajudant solament a l'ordenació d'un sacerdot, sinó a més de 15.000. Els qui actualment treballen i evangelitzen, fills de cada continent, a Oceania, Àfrica i Àsia. La seva Obra del Clergat Natiu sosté actualment a gairebé 600 seminaris.

Però des de llavors ha passat un segle. L'Església universal celebra aquests dies el I Centenari de la genial iniciativa d'una dona seglar —Joana Bigard— que es va comprometre radicalment per a ser "mare de sacerdots".

AGUSTÍN AYERDI

CALENDARI

Diumenge, 9 d'abril. III de l'asqua. Santa Maria Cleofàs, casada i sant Acaci, bisbe.
El sol surt a les 5,21 i es pon a les 16,25 -Hora solar-.

Dilluns, 10 d'abril. Sant Ezequiel, profeta; sant Terenci i sant Pompeu, màrtirs.

Dimarts, 11 d'abril. Sant Estanislau, bisbe màrtir i sant Isaac, monjo.

Dimecres, 12 d'abril. Sant Juli I, papa; sant Damià i sant Zenon, bisbes i santa Visia, verge màrtir.

Festa major a Guimerà, Igualada i Vidreres.

Dijous, 13 d'abril. Sant Hermenegild, rei, màrtir; sant Martí I, papa màrtir i sant Ursus, bisbe.

Divendres, 14 d'abril. Sants Tiburci, Valerià i Màxim, màrtirs; sant Telm, dominic i sant Lambert, bisbe.

Dissabte, 15 d'abril. Santes Basilisa i Anastàsia, màrtirs i sant Crescent, màrtir.

Fira al Perelló.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

9 d'abril. Diumenge III de Pasqua. Lectures: Primera Fets 5,27b-32.40b-41, S 29, segona Ap 5,11-14, tercera Jo 21,1-19.

10 d'abril. Dilluns de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 6,8-15, S 118, segona Jo 6,22-29.

11 d'abril. Dimarts de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 7,51-59, S 30, segona Jo 6,30-35.

12 d'abril. Dimecres de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 8,1-8, S 65, segona Jo 6,35-40.

13 d'abril. Dijous de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 8,26-40, S 65, segona Jo 6,44-52.

14 d'abril. Divendres de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 9,1-20, S 116, segona Jo 6,53-60.

15 d'abril. Dissabte de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 9,31-42, S 115, segona Jo 6,61-70.

Litúrgia de las Hores
Setmana III

Diumenge, 9. Propi del temps Pasqual.

Dilluns, 10. De fèria.

Dimarts, 11. Sant Estanislau, bisbe i màrtir. Memòria obligatòria.

Dimecres, 12. De fèria.

Dijous, 13. De fèria.

Divendres, 14. De fèria.

Dissabte, 15. De fèria. Vespres I de demà.

D'AQUÍ I D'ALLÀ

L'ètica autònoma

El professor d'ètica als instituts o on sigui, cerca de descobrir i de fer veure als alumnes la justificació racional d'una conducta justa donant una mirada a la realitat dessacralitzada i excoient-ne Déu (ni que el professor, personalment, no sigui increient sinó creient). Al centre on dono Religió, hi ha alumnes creients i practicants els quals optaren per l'Ètica. Ho comprenc en el seu cas. És cosa bona que, a més del punt de vista de la fe, vulguin descobrir motius de raó per a observar una conducta recta. El Magisteri de l'Església no ens estalvia pas l'esforç de raonar. Ni la revelació vol fer ganduls.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estanty

HOMES I INSTITUCIONS

En els 75 anys del seu naixement

Dídac Parellada i Feliu

L'esclat humà del Dr. Dídac Parellada és viu, present, i ens acompanya a tots els qui el coneixem. Ressaltar-ho ara, en els seus fecunds 75 anys, és congratular-nos de tenir entre nosaltres un eminent psiquiatre, un notable investigador de la salut mental, un lúcid i documentat escriptor, un conferenciant ameníssim i sobretot una persona on l'ètica i la moral estan vivament arrelades.

En aquesta planera crònica d'aniversari, voldria destacar primordialment la dúctil sociabilitat, el carisma humà i l'equanimitat de la seva persona.

Trobar-te al costat del Dr. Parellada, parlar amb ell dels temes més varis, escoltar les seves conferències, tenir-lo en la cordial conversa de la penya literària "Rall", és un plaer dels sentits, un gaudir confortador, una companyia molt grata.

De les temàtiques més impen-sades, el Dr. Parellada sap dir-nos aquella subtileza moral, aquell sentit de bonhomia, si cal la introspecció més adient o el refús adequat, per quedar tots vençuts i convençuts.

No heu vist amb quina senzilla desenvolupa un tema, sigui en l'aula més docta o en l'ateneu més popular? Amb un sobri guió, amb una preparada memorització, amb una fluïdesa mental excel·lent, penetra en el corpus de la seva tesi, aconseguint un interès auditiu amb pocs conferenciantes avui saben fer-ho. A més la simpatia d'admiració i d'aprovació per les seves paraules, reflecteixen sempre en l'auditori un rictus de benvolença, de total encert, àdhuc, si cal, d'admiratiu somriure.

Vull deixar, avui, expressament de banda els seus dots d'investigador mèdic doblat de psicòleg i els seus rellevants mèrits d'escriptor i biògraf excel·lent, per subratllar solament la seva idiosincràsia humana.

El concepte existencial de l'home, el valor de la personalitat, la consideració intrínseca de l'individu, té en el Dr. Dídac Parellada

una força psíquica —moral i biològica— del més gran interès. Segur que ell ha entès més bé que ningú aquell axioma de Txekhov —també metge i escriptor— que deia: "Cal saber penetrar en el sentit de la nostra existència".

En la valoració anímica de l'home, el Dr. Parellada addueix amb probitat l'etern problema de l'ésser, els coneixements íntims de cada persona, el sentit mateix de la vida i el mateix misteri de l'existència.

Ja en els estudis fets pel Dr. Parellada sobre Papini, Chesterton i Claudel, hom pot veure —endevinar— quina força persuasiva, quina anàlisi introspectiva, quin equilibri empíric brolla de la ploma del nostre metge biògraf. En les seves valoracions, en la investigació interna i externa de l'home, el Dr. Parellada deixa sempre una porta oberta evitant, tanmateix, tot radicalisme. Ell sap per estudi, dedicació, coneixements i pràctica mèdica, que la constitució i evolució de la ment humana, és un fenomen de caracteriologia sempre imprevista.

Potser aquella frase de Heidegger, dient: "Ja que l'home és

l'ésser que es formula la pregunta, és ell qui ha de ser qüestionat", està sempre present en l'ànim del Dr. Parellada.

La inquietud científica del nostre amic, té fonamentalment dues dimensions equivalents: Una magnitud per enregistrar l'essencialitat de l'home com a ànima viva, i una dimensió per gaudir dins de la concepció humana la pura joia del viure. I tot per aprofundir serenament en l'individu el seu ésser biològic natural i el sentit conscient de la seva existència enigmàtica. Hom diria —repetint Albert Schweitzer— que "la suprema necessitat de l'home és ser ell mateix, desenvolupant la seva percepció i conducta d'acord en la ètica més pura".

Sempre l'estudi preferent de la caracteriologia en la difícil interioritat de l'individu, haurà en les tesis i estudis del Dr. Parellada, el suport del dret moral, la inequívoca llei espiritual de l'ésser creat i damunt de tot el fet inqüestionable d'aconseguir que l'home sigui cada dia més home.

PERE VIVES I SARRI

ADULTS EN LA FE

Fe viscuda

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Hi ha quelcom molt important en la fe per tal que sigui mantinguda com a tal. Es tracta del que s'anomena l'experiència religiosa. La fe com a procés vital, com a diàleg personal i com a resposta. Les institucions, els ritus, les pràctiques... són elements que afavoriran el lliurament personal a Déu. Però, el que se cerca és l'abandonar-se a Déu.

La fe, vista així, esdevé realitat d'un tu a tu, amb Aquell que és l'origen, el salvador i el terme.

No sols creure en quelcom...

De vegades se sent dir: "jo crec en alguna cosa que ens depassa" o "que per força ha d'haver donat pas a tot el que existeix". Cal recordar, com els autors de la pastoral "Creure en temps de descreença", que la fe no és "solament creure alguna cosa, sinó abans que tot i sobretot, creure en el Déu revelat en Jesucrist. Una afirmació important: un Déu personal i concret. No un Déu idea difosa i feta a la mesura humana. Per tenir un concepte recte de Déu s'ha de recórrer a Jesucrist.

Sí, la fe creix, es purifica i s'enròbusteix en la mesura que som capaços d'escoltar i acollir Jesucrist. Ell és el qui "inicia i consuma la nostra fe" (Hb 12, 2). D'aquí que allò veritablement decisiu és la trobada amb el Déu de Jesucrist i descobrir per experiència personal que Ell és qui pot respondre de manera plena a les preguntes

més vitals, als anhels més profunds i a les necessitats últimes. En definitiva, s'ha de buscar Déu i escoltar les seves crides.

Un ritme més pausat

Els bisbes bascos remarquen, en aquest punt, la necessitat de la pregària, del silenci, de l'allunyament de la pressa. Cal aturar-se davant de Déu. L'experiència de la pregària ajuda l'alliberament del buit interior, desemmarcar la pròpia incredulitat i obre sincerament el cor a Déu. També recomanen una lectura atenta de la Bíblia, la lectura que escolta El-qui-ens-parla.

Indiquen la primordialitat de l'experiència de la comunicació amb Déu com a indret càlid, gojós i revitalitzador.

El Déu gratuït

En un món en què tot és mesura per la utilitat, pel sen-

tit pràctic, cal cercar Déu més enllà de l'inútil i l'útil. Agafar-se a un Déu "tapaforats" —solucionador de les simples mancances— és avançar pel camí de quedar-se sense Déu. És comprensible, si tenim en compte que la ciència i la tècnica van resolent enigmes i problemes.

És que Déu —vaig seguint fil per randa els bisbes bascos— no pertany a la xarxa de necessitats i solucions immediates... Sinó que l'experiència religiosa se situa en una altre nivell: en l'acollida a un Ceu gratuït que consolida i dóna sentit a totes les dimensions de l'existència. Un Déu gratuït que sense resoldre'ns els problemes "pràctics" de cada dia, ens fa més humans, més lliures, més capaços d'estimar, viure i crear.

De la crisi actual se n'ha d'extreure un ensenyament: que la fe en Déu està sota el signe de la gratuïtat. I quan, ara, sembla que Déu es retiri de les realitats que l'home va dominant i controlant, nosaltres l'hem de buscar com a "misteri del món" i font gratuïta del nostre ésser. En ell hi ha la salvació que no ens podem donar a nosaltres mateixos.

Tot demana que les comunitats i els seus membres sàpiguin valorar, tenir cura i purificar l'experiència religiosa. Sense una celebració viva de la fe, sense una oració viscuda com a experiència regular i com a diàleg en succeix quelcom real entre Déu i l'home, la fe de molts no podrà subsistir.

Una reflexió sobre les experiències

Segurament que cada lector haurà fet ja una valoració personal de les experiències que apuntàvem la setmana passada sobre la manera de celebrar el Triduum Pasqual. Tal com es prometia, farem ara una valoració en forma de reflexió a l'entorn dels diversos grups i actituds que manifesten les experiències ressenyades.

• Prioritats

Hi ha tres experiències que ens mostren un problema de prioritats (nn. 1, 4 i 13): ¿què és primer, per a un cristià? Encara que no totes les frases responguin a actituds negatives —la més negativa seria la 1— revelen no obstant una jerarquia de valors: la participació a les celebracions és secundària en relació al que a "mi" m'interessa. El que succeeix per la Setmana Santa, succeeix també cada setmana, amb la missa del diumenge. Revela, doncs, una actitud perillosa per la fe.

"NOSALTRES EN SOM TESTIMONIS, I N'ÉS TAMBÉ TESTIMONI L'ESPERIT SANT"

La predicació apostòlica no és pas obra d'homes i res més; és la manifestació del Do de l'Esperit Sant. Totes dues realitats vénen de Crist i porten a Crist: els Apòstols foren escollits i enviats per Jesucrist, i l'Esperit Sant ha estat donat pel Ressuscitat. Amb aquesta doble acció —la dels Apòstols i la de l'Esperit— es construeix l'Església.

Lectura dels Fets dels Apòstols (5:27b-32, 40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedri, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: "Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home". Pere i els apòstols contestaren: "Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen". Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedri, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

"AMB QUIN GOIG US EXALÇO, SENYOR"

Els Apòstols, maltractats pel nom de Jesús (1a lectura), estaven contents (goig!). Així se sentien plenament en comunió amb el misteri pasqual de Jesús. Aquest misteri, i la nostra participació en ell, és la clau d'interpretació de les paraules del salm: pas dels plors als crits de joia.

Salm 29: 2 i 4, 5-6, 11 i 12a i 13b (R.: 2a)

Amb quin goig us exalço, Senyor!

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida.

R.: Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat.
El seu rigor dura un instant:
el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en joia les meves penes,
Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

• Minimisme

Molt a prop de les precedents, hi ha experiències que manifesten un sentit minimista de la participació: fer el més just per "complir" (nn. 3, 6, 8 i 18). Les més clares són la 6 i la 18: observar una abstinència purament material, sense l'entorn d'una comprensió espiritual del precepte de l'Església; i pensar només en el "precepte" per motivar la participació. En el cas del n. 3, hi ha un error en la comprensió de la Vetlla, i en el llenguatge: es parla de dissabte de glòria, utilitzant el nom que es donava al dissabte sant quan s'anticipava al matí del dissabte la Vetlla Pasqual, i s'interpreta la paraula "Vigília" com "preparació", mentre en realitat és ja la celebració pasqual. Finalment, preferir el Via Crucis a la celebració litúrgica és no haver entès encara la significació de la litúrgia com a celebració de l'Església, i posar-la al nivell d'una devoció més.

• Tradicions

Menjar la mona (n. 2), visitar els "monuments" (n. 11), cantar les caramelles (n. 15), són elements ben tradicionals de la Setmana Santa, amb valor espiritual divers, certament. Tradicions que val la pena mantenir, perquè són una manifestació viva de com el cristianisme ha informat de segles la nostra manera de viure. Però els costums, les "tradicions", poden canviar. La visita als "Monuments" era un costum propi del dijous sant, i convindria que es mantingués encara aquest dia, dedicat a l'Eucaristia. El divendres és el dia dedicat a la celebració de la Passió i Mort del Senyor, i no és gens estrany que la reserva eucarística —el Monument— estigui aquest dia menys en relleu que el dijous sant. És una manera d'ajudar a centrar les perspectives.

• Particularismes

Dues experiències resulten inquietants: les que corresponen als nn. 9 i 17. Totes dues coincideixen en un esperit ben poc "comunitari", malgrat la seva professió aparentment favorable. ¿Quan, sinó per Pasqua, cal que ens sentim i ens manifestem com a Església? Especialment greu és la formulació del n. 17, malauradament no gens imaginària. És l'Església tota la que celebra la Pasqua, no pas un grupet aquí i un altre allà. "Aquesta és la nit...!". Els particularismes poden convertir-se en una actitud tan negativa com el minimisme i les prioritats desviades, puix coincideixen amb aquests en posar els gustos i les iniciatives pròpies al davant del ritme de la vida eclesial.

• Sentit educatiu

El revelen dues experiències: nn. 5 i 14. La preparació familiar i l'atenció als malalts i ancians perquè participin de la Pasqua, són elements que demostren una visió integradora de la celebració pasqual.

Sentit litúrgic i testimonial

Les experiències restants revelen actituds profundament cristianes: sentit de les celebracions i dels sacraments pasquals (nn. 7, 10 i 12), i sentit testimonial, és a dir, connexió i repercussió de la vida amb la celebració pasqual (nn. 16 i 19). És aquí on cal arribar; mentre això no s'aconsegueixi, estarem encara lluny de celebrar la Pasqua "amb sinceritat i veritat". Per això, continuem endavant!

"L'ANYELL QUE HA ESTAT DEGOLLAT ÉS Digne DE REBRE TOT PODER"

L'Anyell pasqual és al centre d'aquesta lloança còsmica, terrena i celestial, que constitueix la litúrgia de la glòria. I és també, per això, el centre de la litúrgia de l'Església. Els càntics de lloança, i sobretot la pregària eucarística, és el ressò de l'aclamació a l'Anyell degollat —és a dir, el Crist que ha sofert la mort— però victoriós, presenta a la dreta del Pare i a l'altar de l'Església.

Lectura del llibre de l'Apocalipsi (5:11-14)

Jo, Joan tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miriades de miriades que cridaven: "L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança". Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: "Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles". Els quatre vivents responien: "Amén". I els ancians es prosternaren adorant.

"JESÚS S'ACOSTÀ, PRENGUÉ EL PA I ELS EL DONAVA. IGUAL VA FER AMB EL PEIX"

Les aparicions del Ressuscitat són, cada any, anunciades encara aquest tercer diumenge. La narració que escoltem enguany es refereix a la tercera aparició, segons sant Joan. Aquesta indicació té una actualitat ben viva per a nosaltres: avui és el tercer diumenge de Pasqua, i, certament, cada diumenge és com una aparició del Ressuscitat...

Enmig d'una gran riquesa d'elements significatius, la narració ens parla sobretot de l'acció de Jesús donant als deixebles el menjar que ell mateix els ha preparat, mentre ells s'esforçaven en la pesca extraordinària. És una imatge magnífica del que és, ja des d'ara, l'Eucaristia: el banquet del Regne, preparat i donat pel Ressuscitat, enmig de les dificultats i esforços de la vida present.

Evangeli segons sant Joan (21:1-19)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: "Me'n vaig a pescar". Els altres li responen: "Nosaltres també hi venim". Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: "Nois ¿no teniu res per a menjar?". Li contestaren: "No". Els digué: "Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu". Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: "És el Senyor". Així que Simó Pere senti aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: "Porteu peixos dels que acabeu de pescar". Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: "Veniu a esmorzar". Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

[Després d'esmorzar, Jesús diu a Simó Pere: "Simó, fill de Joan, ¿m'estimes més que aquests?" Ell li contesta: "Sí, Senyor, ja ho sabeu que us estimo". Jesús li diu: "Pastura els meus anyells". Per segona vegada li diu Jesús: "Simó, fill de Joan, ¿m'estimes?" Ell li contesta: "Sí, Senyor, ja ho sabeu que us estimo". Jesús li diu: "Pastura les meves ovelles". Per tercera vegada li diu Jesús: "Simó, fill de Joan, ¿m'estimes?" Pere s'enristí que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava i li contestà: "Senyor, vós ho sabeu tot, ja ho sabeu que us estimo". Li diu Jesús: "Pastura les meves ovelles. T'ho dic amb tota veritat: Quan eres jove, et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses, obriràs les mans i un altre et cenyirà per portarte allà on no vols". Jesús li deia això per indicar com seria la mort amb què Pere havia de donar glòria a Déu. Després d'aquestes paraules, Jesús afegí: "Vine amb mi".]

LA BÍBLIA A L'ABAST

L'home alliberat

Després de la quarta lectura de la Vetlla Pasqual, el salmista convida la comunitat a alabar amb goig el Senyor: **Amb quin goig us exalço, Senyor!** Aquesta antífona responsorial —treta del v. 2a del salm 29— és un autèntic crit de joia de l'home alliberat per Déu. En la literalitat del text, aquest home salvat —el salmista— és algú que acaba de sortir d'una malaltia greu. **Senyor, Déu meu, vaig cridar auxili, i em vas guarir. Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts; quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida** (vv. 3-4). En el salteri hebreu, hi trobem però una rúbrica que ens indica que aquest salm posteriorment formà part de la litúrgia de la dedicació del temple de Jerusalem: **Salm: càntic per a la dedicació del temple** (v. 1). Llavors el protagonista fóra el col·lectiu d'Israel, el poble de Déu alliberat de l'exili o de la persecució d'Antíoc en temps dels Macabeus (Cf. Esd 6:16 i 1M 4:36-58). Abatut pels seus perseguidors, a punt d'anegar-se i desaparèixer en el mar agitat de la violència, el poble de Déu, identificat amb el temple, és alliberat per Jahvè de ser la riota i l'escarni dels seus enemics. **M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que se n'alegrin els enemics** (v. 2bc). Cantat en canvi pel poble cristià en aquesta santa nit de Pasqua, la veu del salmista és assumida alhora per Jesús i per la comunitat dels redimits. És certament Jesús el qui, rescatat de la mort per la força de Déu, respira profundament els aires de la llibertat de tot vincle de mal i de pecat que el Senyor li dona, i canta joïós: **Amb quin goig us exalço, Senyor!** Jesús expressa el seu agraïment i la seva profunda satisfacció de poder alçar el cap, victoriós del naufragi de la mort i del sepulcre. **Heu mudat en joia les meves pe-**

El goig d'alçar el cap

(Salm 29 -H. 30-: 2 i 4. 5-6. 11 i 12a i 13b R.: 2a) *

JOSEP M. ARAGONÈS

nes (v. 12a). Queda enrera —definitivament lluny— el vespre de la mort i del dol. La resurrecció ha fet irrompre un nou dia —el dia, aquest **endemà** del salm, que és l'ara perpetua de la vida i de la llibertat—. **Cap al tard tot eren plors, l'endemà són crits de joia** (v. 6cd). Han començat els temps nous. Jesús ressuscitat seu a la dreta del Pare. **Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre** (v. 13b).

L'esperança del poble

El Jesús que alça el cap i es dreça per damunt de la mort cap a la vida de la resurrecció, és l'artífex i el capdavanter de la nova humanitat. Pasqua és la creació nova i definitiva de la humanitat i del món que la sustenta. **Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou** (2C 5:17). Amb la resurrecció de Jesús és tota la humanitat que alça el cap i, deixat el son pesat del pecat i de la mort, s'aixeca i camina per la senda de la vida nova (Cf. Col 3:1-4). Perquè Jesucrist és el Cap de la nova humanitat, i nosaltres hem estat incorporats a ell pel baptisme, som membres del seu cos, que seguim els seus pas-

sos a través del misteri pasqual (Cf. Rm 6:3-11). Ara el salm responsorial amplia el so de la seva veu. És tot el poble cristià el qui dona gràcies al Senyor per la llibertat que li ha concedit. És, doncs, la veu de l'Església la qui clama: **Amb quin goig us exalço, Senyor! M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que se n'alegrin els enemics. Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts; quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida** (vv. 2 i 4). Aquesta és l'esperança que dona vida al poble cristià. En Jesucrist tots hem ressuscitat, tots hem alçat el cap pel damunt de la misèria del nostre pecat i, dempeus, podem dir Pare a Déu amb la confiança dels fills. **Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, enaltiu la seva santedat** (v. 5).

Rellegir la història

Pasqua és una invitació —una urgència— a rellegir la història en clau d'esperança. La història de cadascú de nosaltres, la història de la humanitat, i sobretot la història de l'Església. Som massa afeccionats a llegir la història des de la perspectiva del cap al tard del salm. I ja ho hem sentit:

Cap al tard tot eren plors. Només si llegim la història de l'Església des de la perspectiva de l'esperança en la força de l'acció de Déu, trobarem que és coherent. Aquesta història és una dialèctica constant entre mort i resurrecció. Per això el nostre capteniment cal que es mogui a l'impuls d'aquestes dues energies: per un costat hem de perseverar en la pregària del v. 11 —**Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor**—, que és pregària de temps de lluita, quan les aigües de la mort semblen a punt d'engolir l'Església, i per altra banda, veiem com aquesta Església, amb massa precipitació votada a l'extermini, alça el cap una i altra vegada, ressuscita. I ressuscita, no per la seva força, o per la força del nostre enginy, sinó per l'acció alliberadora de Déu, aquest Déu, el rigor del qual dura un instant, mentre que el seu favor es manté per sempre (v. 6ab). A cap-als-tards de mort i de misèria, s'han alçat els crits de joia d'un endemà de resurrecció. Aquesta nit, mentre rellegim la història de la salvació en clau precisament de resurrecció, mireu d'aplicar el que se'ns diu en la lectura del profeta Isaïes. És la veu del gran enamorat de l'Església. De l'Església de sempre. La sorgida del seu costat obert el Divendres Sant, l'Església de Pasqua, i també la d'ara, la nostra, aquesta Església que diuen que és involucionista —i potser aquest algú té raó—, però que en comptes d'estar condemnada al fracàs, és empesa per l'Esperit cap a la resurrecció. Rellegim Isaïes 54:5-14. I quan hàgim passat el darrer paràgraf —**Oh pobra, batuda per les tempestes, desolada...** Església—, cantem amb fe i amb entusiasme aquest salm 29, autèntic cant de resurrecció. També de l'Església d'aquests temps nostres, que enmig de la lluita alça el cap i exalça el Senyor amb goig.

* Vetlla Pasqual: quarta lectura.

CULTURA CIENTÍFICA

El cervell i l'ànima humana

48. Què cal dir de la telepatia?

És possible la comunicació psíquica entre dues persones, instantània i a distància, sense que hi intervinguin els òrgans dels sentits? És clar que si pensem, només en els coneixements que tenim avui dia de la física i de la psicologia "ordinària", hem de dir que no, fora del cas d'un miracle. No hi ha cap llei física ni psíquica coneguda que ens autoritzi a afirmar que això sigui possible naturalment. Però és que cal pensar que són sempre miraculosos: els casos de què ens parla la història o els fets comprovats d'aquest tipus contats per persones dignes de crèdit? Déu no fa miracles perquè sí. Un miracle és abans que tot un signe extraordinari de la seva omnipotència en ordre a la fe i, alhora, una manifestació d'amor envers l'home. Déu no fa excepcions a les lleis que Ell ha establert si no és per una raó d'ordre superior. I molts fenòmens telepàtics coneguts no mostren pas aquestes característiques dels fets miraculosos. Què cal pensar-ne? Que ens enganyen els qui ens els han fet saber? O que hi ha hagut trampa? O potser que siguin deguts a causes naturals desconegudes encara? No podria ser aquesta última explicació la veritable? Per poder-ho afirmar caldrà fer una anàlisi ben científica de casos comprovats. I la causa desconeguda podria ser una potencialitat del nostre cervell, o més probablement de la nostra ment o esperit, que fóra capaç de produir efectes a distància en una

altra ment humana. Em direu que això és ben estrany i difícil d'entendre. Però la gravetat, per exemple, no és una acció física també ben estranya i inexplicable? Com és que el Sol a 150 milions de quilòmetres de distància retingui la Terra en la seva òrbita? Dir que l'atracció gravitatòria es produeix per unes hipotètiques partícules, els "gravitons", intermediàries d'aquesta misteriosa força no resol pas el fons de la qüestió. I semblantment podríem dir de les altres forces de la naturalesa. No podria ser que la telepatia fos efecte d'una altra mena de "força", psíquica o espiritual, i no ja purament física?

Una mica d'història

Al llarg dels segles hom ha contat molts casos que poden considerar-se telepàtics. Com el que ens explica Ciceró d'aquells dos amics que, arribats a Megara s'allotjaren en cases força allunyades. Aquella nit un dels dos moria assassinat i l'altre sentí en somni la veu de l'amig que cridava auxili. Però, és clar, poc compta aquest cas i altres per a fer-ne ciència, ja que no ens resta cap comprovació científica. Sempre hi cap dir que és llegenda o casualitat. Tanmateix, havent-n'hi molts de semblants, no seria un despropòsit analitzar-los. Però la mentalitat mecanicista, i fins i tot materialista, dels segles XVIII i XIX ofegà els primers intents d'estudiar

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

aquests fenòmens. La majoria dels homes de ciència rebutjaven els fets telepàtics, tenint-los per falsos, fraudulents o fortuïts, ja que els creien impossibles, per no quadrar amb les lleis físiques i psíquiques conegudes, i els impossibles no existeixen. El físic Hermann von Helmholtz (1821-1894) deia a William Barrett, un dels primers que investigà sobre el tema: "Ni el testimoniatge dels meus propis sentits em pot convèncer de l'existència de la telepatia, ja que aquest fenomen és impossible". Per això quan el 1876 Barrett presentà el seu informe sobre casos de telepatia a l'"Associació Britànica per al Progrés de la ciència" fou posat en ridícul i l'Associació es negà a publicar el seu treball.

Però, a més de Barrett, hi hagué altres intents a finals del s. XIX d'estudi seriós dels fenòmens telepàtics. El francès E. Azam descobrí que una pacient hipnotitzada a més de respondre a les seves preguntes orals semblava reaccionar segons el pensament de l'hipnotitzador. Azam es posà sal a la boca, sense que ella el veiés, i li preguntà quin sabor ell sentia i la pacient respongué: "salat", sense dubtar. Es podria, doncs, transmetre sensacions o impressions subjectives als hipnotitzats? Pierre Janet de la Sorbona i Edmund

Gurney de Cambridge portaren a cap experiències amb resultat positiu, que no publicaren per por de la desaprovació dels seus col·legues. A Cambridge Henry Sidgwick i la seva esposa ja s'atreïren a publicar els resultats obtinguts sobre hipnosi telepàtica, fent els experiments amb més rigor científic que els autors anteriors. El francès Charles Richet amb experiments semblants als dels esposos Sidgwick, però sense provocar la hipnosi, obtingué resultats prou significatius per poder afirmar que telepatia i hipnosi són fenòmens independents. Aquests estudis, tanmateix, no conseguiren vèncer la resistència dels psicòlegs professionals a admetre la telepatia. Una excepció fou William James, de Harvard, que aprovà i estimulà els qui en feien experiments. No és fins als inicis del segle present que psiquiatres tan eminents com Sigmund Freud (1856-1939) i Carl G. Jung (1875-1961) hi comencen a posar atenció.

És que es pot creure en la telepatia?

Cal notar que en fer-se de domini públic la qüestió de la telepatia tant els materialistes acèrrims com els creients en Déu en general s'hi mostraren contraris. Els primers perquè hi veien la negació del seu principi que no

més la matèria i les seves forces són realitats existents; i els segons per un temor a haver d'admetre intervencions sobrenaturals o diaboliques fora de lloc. Igual com quan aparegueren els fenòmens d'hipnotisme també ara en els telepàtics alguns moralistes cristians hi veieren manifestacions supersticioses i jutjaren que creure-hi era un pecat contra el primer manament.

Avui dia, però, només els materialistes, en bona lògica, es veuen obligats a negar els fenòmens telepàtics. Un creient, és clar, no ha de tenir cap inconvenient per admetre aquests fets si es demostren reals i produïts per causes naturals. I més encara: si demostren que és l'esperit humà que té potencialitats més enllà de les forces físiques de la matèria, més aviat se'n ha d'alegrar, ja que afegeixen un nou argument per afirmar l'espiritualitat de l'ànima humana.

No hem d'oblidar, tanmateix, que el fet de la nostra llibertat de moviment ("si aixeco el braç és perquè vull") ja demostra que el nostre esperit exerceix un domini sobre la matèria. No ens cal la telepatia per a saber-ho. Però també és interessant escatir si a més d'aquest domini evident n'hi ha algun altre que vagi més enllà del propi cos. Per saber-ho cal consultar la ciència (certa) actual. En parlarem la setmana que ve.

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

Full Jove

CALENDARI

IV Concurs de cançons i portades. Tema: cants per a una pregària jove. Informació telèfon (93) 301 19 27. Termini de presentació: 15 d'abril d'enguany.

36 Escola de Pregària dels joves a la Catedral de Barcelona. Dijous, 13, a les 19,00 amb el tema: Volem Déu a casa nostra.

La finalitat que orienta el treball d'aquest curs a la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut de l'Arquebisbat de Tarragona, és la d'aconseguir el protagonisme dels joves a l'Església. Protagonisme eclesial que ha de ser de cada jove i dels col·lectius on viuen la seva experiència: grups parroquials, moviments, serveis diocesans, grups de col·legis, etc. I també corresponsabilitzar-nos de les realitats dels joves.

La reestructuració de l'Arquebisbat en onze arxiprestats, la convocatòria d'un treball de conjunt feta des de la Delegació i la coordinació complementada amb les diferents propostes, ens permet veure molt possible una pastoral de joventut diocesana. Feta, tanmateix, en la línia de la que, a Catalunya i les Balears, va elaborar-se per part dels Delegats i Consiliaris Generals.

Tenir un marc de referència i voler ser proposta diocesana ens exigirà un diàleg a fons amb els moviments i serveis, i amb els responsables de pastoral de joves a cada arxiprestat, acostumant-nos així a un treball de conjunt.

Els objectius concrets per a aquest curs són: a) promoure la coordinació de l'activitat pastoral amb joves a cada arxiprestat i ajudar cada parròquia a fer-ho; i b) coordinar el treball dels moviments i serveis en el marc dels objectius diocesans.

Cada curs la Trobada Diocesana de Joves marca una fita important en el ritme diocesà, que respon als objectius esmentats. Enguany ho hem intentat descobrir tots plegats amb el lema "A l'Església, som-hi".

JOAN ANTON CEDÓ i PERELLÓ
Delegat de Pastoral de Joventut del Bisbat de Tarragona

Els espectacles d'aquest grup expressen inquietuds religioses, ètiques i morals

L'obra és una invitació a promoure la pau i la solidaritat entre els homes

Nou espectacle del grup "Musicajove"

El grup de la parròquia de Sant Isidor, Musicajove, ha estrenat un nou espectacle de so, veu i llum, titulat Simfonies fantàstiques per a una branca d'olivera en si major. L'obra és una invitació a promoure la pau i la solidaritat entre els homes i dones d'aquest nostre món.

A l'inici de l'obra, el soroll deixa pas al cant dels ocells i a l'anar i venir de les onades del mar. Així, neix de la mort la germana música. Ella duu a la pau. Però, sovint és utilitzada per presentar notícies plenes de mort, hipocresia, indiferència, que deshumanitzen i maltracten els infants.

Per això, a tu, petit infant, senzill i net de cor, a tu que tens els ulls oberts a la pau i a la llibertat, els joves i adults volem ser els

teus germans. I els cristians els teus amics perquè el Regne del cel és dels qui són com els infants, (Mt. 19,14).

El regne de la pau

L'obra incorpora la presència d'un grup de dotze infants d'entre uns dos i cinc anys que criden "cantarem i ballarem" si regna la pau.

Jo he somniat..., diu la germana música, que un dia els pobles es faran solidaris. Hi haurà un jardí, que no serà un infern ni un paradís. Però serà fruit de l'amor. Perquè no hi tindran cabuda els infants sense mare, la sang, el dolor, o la gent que no té de què viure. I cada flor tindrà un nom.

Jo he somniat..., afegeix la ger-

mana música, que un dia no hi haurà més guerres. Aleshores el violoncel de Pau Casals, el piano de Mozart o la música de Charpentier, tindran una nova pau. I els homes i dones, els joves, nois i noies, i els infants, nens i nenes, d'aquest món, seran lliures.

Imagina't..., continua dient la germana música, la gent vivint per avui i en pau, i germans uns dels altres. Espero que algun dia t'uneixis a nosaltres i el món serà nou. Imagina't un dia solidaris uns dels altres, tots sota la mateixa religió, compartint amor. Diràs que sóc somniadora. Però no sóc pas l'única. Vine amb nosaltres!

Joia, generada dalt del cel, si en ajuntar-se els cors, tots els homes s'agermanen.

"De fita, no n'hi ha cap"

Un dels coquiionistes de Musicajove va dir a FULL JOVE "que calia un canvi d'estil, escena i noves idees. La música continua essent la nostra manera d'expressar inquietuds i un missatge. En aquest cas és el de la pau".

Margarida Quesada, directora, va dir que "Musicajove continuarà cantant músiques religioses, però també temes universals com aquest de la pau. La línia continuarà essent la mateixa: expressió d'inquietuds religioses, ètiques o morals".

Actors i músics coincidien en un futur esperançador: "la música és el que ens dona el missatge de pau, de cara a tot el món. A través de la música, que és un llenguatge universal, transmetem aquesta pau. "De fita, no n'hi ha cap. Volem seguir cap endavant".

JOAN D'ARQUER
i TERRASSA

II Pelegrinatge de joves a Terra Santa

Del 2 al 9 de juliol d'enguany tindrà lloc el II Pelegrinatge de joves catalans a Terra Santa. L'any passat hi varen anar una vintena de joves. Enguany Full Jove vol animar d'altres joves a peregrinar-hi. Endavant!

MÉS DE 30 AGENTS DE PASTORAL AL MÓN RURAL, representant-ne una bona part de la diòcesi, feren sentir la vitalitat que adquiriren els joves a partir de la catequesi de confirmació, tant en zones de secà com a l'horta. La trobada va tenir lloc a la Parròquia de Torres de Segre. Era fruit de la darrera Sessió de Consiliaris de Joventut i s'hi varen presentar unes catequesis que ajudin a caminar el jove, des de la confirmació fins la militància activa i adulta en el món rural.

Bona Pasqua

Germà, Pasqua no és una festa més de l'any. Sinó, la Festa. Són paraules de sant Pau: Si el Crist no hagués ressuscitat, seria en va la nostra fe. I és aquest el fet que centra i dona sentit a la nostra fe.

Per al poble jueu, la Pasqua era l'experiència del pas de l'esclavatge a la llibertat. Nosaltres celebrem el pas de la mort a la vida. No només recordem, sinó que celebrem, perquè cadascú (tu i jo) tenim l'obligació de ressuscitar en la Pasqua.

Pasqua ens ha de fer morir a les actituds que engendren mort en nosaltres: egoisme, deixadesa, o ambició. Pasqua ens ha de ressuscitar a la Vida Nova, triomfant i gloriosa del compartir, estimar o ser solidaris amb els nostres germans.

Si Crist ha ressuscitat, però no es nota en nosaltres, la seva Resurrecció haurà estat en va. Som nosaltres els encarregats de fer pública arreu (amb la nostra vida) aquesta bona notícia.

Germà, germana: que es noti en tu la Pasqua. I Bona Pasqua.

JUDITH CARRERAS

Trobada General de Caps d'Hora-3

150 responsables de la formació dels grups del Moviment Hora-3 es van aplegar al Casal de La Salle de Sant Martí de Seseuioles per a la Trobada General de Caps i Responsables de grups. El tema de l'encontre era "El cap de grup com a educador de la fe". Es tractava d'analitzar quina resposta pot donar Hora-3 i l'associacionisme cristià en general davant la dificultat dels adolescents i joves d'avui a creure.

En una taula rodona a tal efecte, mossèn Joaquim Pla, consiliari nacional de Minyons Escoltes i consiliari europeu de Guies Sant Jordi, abordà l'aspecte metodològic del tema, convidant el Moviment a assumir les seves pròpies responsabilitats. Després mossèn Antoni Jové, consiliari de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'esplai i mossèn Josep Vilarrúbies, varen parlar de la pedagogia de la fe. Màxim Muñoz, responsable de la branca Hora-9, clougué la taula rodona tot parlant de les dificultats i els factors ambientals en l'educació de la fe. La trobada va acabar en un treball en petits grups i el debat conseqüent, que el tema de l'encontre i la seva taula rodona havien provocat. La trobada s'emmarcava en la celebració dels 15 anys de vida del Moviment Hora-3.

Iniciativa de l'associació "Units" per evitar que els indigents dormin al carrer

"Cap persona sense sostre"

"Units" és una associació privada que des del passat dia 28 de març ofereix la possibilitat als indigents de dormir sota teulada en pensions de Barcelona. Es vol evitar que persones amb pocs recursos es quedin "aparcades" durant la nit. Aquesta iniciativa solidària i necessària es perllongarà inicialment durant tres mesos tot esperant que les Administracions aportin solucions.

Aquesta associació s'ha mostrat sempre molt sensible als problemes dels marginats, dels sectors més desvalguts de la societat. En el nostre setmanari ja vàrem informar en el seu moment de la campanya "Cap persona sense un plat calent". Ara el lema és "Cap persona sense un sostre".

M.ª del Pilar Segovia, mestra, i M.ª del Rosario Bellera, farmacèutica, fundadores de "Units", expliquen que volen donar una resposta vàlida al problema esfeïdor que ha generat el tancament de pensions i d'un alberg per part de l'Ajuntament de Barcelona.

Afegeixen que totes les persones interessades en aquest servei poden adreçar-se a l'oficina de l'Associació per al servei d'allotjament que està situada al Passatge de la Pau, 10, baixos. Una assistenta social, acompanyada de diversos voluntaris, atendrà tothom cada dimarts i dijous, de 5 a 7 de la tarda.

"Units" pretén oferir solucions concretes en el present. No es vol substituir la tasca que han de fer les Administracions.

"Confiem —ens diuen les promotores— que el Departament de Benestar Social de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona endeguin aviat les accions necessàries per solventar aquest problema".

Aquesta iniciativa de "Units" es perllongarà inicialment durant tres mesos. "Després —ens diuen M.ª Pilar i M.ª del Rosario— estudiarem la continuïtat d'aquest servei. Això dependrà bàsicament del fet que el programa "Lluita contra la indigència del Departament de Benestar

Social avanci d'una forma progressiva i real".

"Units" demana que sorgeixin iniciatives similars a d'altres localitats properes a Barcelona per evitar el col·lapse del servei. Les responsables de l'Associació expressen aquest temor perquè són conscients que hi ha una gran demanda.

Tres mil menjars diaris

Des de fa quatre anys "Units" distribueix tres mil menjars diaris a Barcelona en una acció solidària i de gran eficàcia. Aquesta iniciativa ha posat de manifest clarament el bon funcionament de l'engranatge de l'associació.

Per tenir accés al menjar que ofereix l'Associació, els interessats han d'actuar de la manera següent: s'han d'adreçar als assistents socials de les parròquies o dels Ajuntaments que estudien el cas.

Els assistents envien les persones que necessiten el servei a

"Units" vol que ningú no dormi al carrer.

"Units" que aleshores els facilita un menjar calent en alguna de les fondes del barri on viuen.

M.ª del Pilar i M.ª Rosario ens diuen que els indrets on s'atenen

més persones són Gràcia, el barri del Raval, el barri del Bon Pastor i Gavà.

TOMÀS PUNTI

ES DEMANA INFORMACIÓ

Una persona molt entusiasta de Mn. Ramon Balcells, rector de la parròquia de Sta. Anna, consiliari diocesà de l'Acció Catòlica Femenina i fundador i director del Patronat per a Obreres de Poblet, prop de la Sagrada Família, desitjaria escriure un llibre sobre detalls de la seva vida i si fos possible, sobre el seu martiri.

Les persones entusiastes d'ell i que tinguin informació, poden dirigir-se a la Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol, carrer Joan Güell 200, les Corts. Tel. 321 62 46. D.P. 08028 (Diumenges i festius no) a Mn. Joan Cortinas, rector jubilat del Bon Pastor.

Ho poden fer de paraula o per escrit; signat o bé anònim. Moltes gràcies!

Les malalties mentals dels ancians, un dels grans problemes del proper segle

Francisco Mora Teruel, del Departament de Fisiologia de la facultat de Medicina de la Universitat Complutense, declarà que les malalties mentals produïdes per l'edat, en una societat occidental molt envellida, seran uns dels grans problemes del proper segle. Mora Teruel, que ha rebut recentment una beca de la fundació Ramón Areces per a la investigació sobre la neurobiologia de l'envelliment, assenyalà que "les autoritats estadunidenses han publicat un document en el qual pronostiquen que l'any 2020 el 25% de la població occidental serà més gran de 65 anys".

"Aquesta circumstància —digué— provocarà importants canvis socials, econòmics, i sobretot, sanitaris. Cal tenir en compte que un 20% d'aquesta població sofrirà deterioraments de tipus intel·lectual, per la qual cosa és necessari investigar ràpidament en el camp de la neurobiologia de l'envelliment".

A continuació declarà que "és important co-

nèixer els canvis neuronals, tant estructurals com funcionals, i el procés de degeneració que es produeix amb l'edat". Mora assenyalà que és important conèixer els processos de deteriorament de les substàncies químiques que transporten informació d'una neurona a una altra, els neurotransmissors, ja que no existeix la possibilitat de pal·liar en el futur la seva degeneració per mètodes farmacològics.

"En l'individu adult normal —digué Mora Teruel— els nivells d'aquestes substàncies químiques es mantenen constants fins als 60 o 65 anys. A partir d'aquest moment, algunes persones sofreixen un descens significatiu de certes substàncies en determinades zones del cervell. Per altra part, hem descobert que en alguns casos, quan es produeix desaparició de neurones, les que queden funcionen centes de vegades superior al normal i compensen el treball de les que falten", manifestà a continuació.

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS D'APOSTOLAT. FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS. DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili

D.P.

Se suscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc

.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa

Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/lílibreta n.º..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc

.....

Segons un informe de la CEE

La presència de la dona a la televisió europea és ínfima

Segons un informe realitzat per la Comissió de les Comunitats Europees i publicat a la revista "Mujeres de Europa", la presència de la dona en els informatius de les televisions europees, és ínfima. En aquest mateix text s'apunta com a dada positiva que en els últims anys la dona aparegui en els programes televisius exercint papers cada vegada més importants i en activitats laborables o socio-polítiques que abans no realitzava. "Fa uns anys —s'assenyalà en el text— era normal veure-la en escenes d'oci o familiars".

Un dels programes de l'informe es relaciona amb els programes informatius que s'emeten en les televisions europees. I una de les conclusions a les qual arriba és que per cada sis homes periodistes apareix una dona. També crida l'atenció que generalment, aquestes presentadores siguin més joves que els homes. I entre d'altres detalls s'apunta que gairebé sempre duen el cabell curt o mitja cabellera, es pentinen amb un estil convencional i utilitzen maquillatge discret i vestits sobris. Mai no porten ulleres, encara que el 35 per cent dels homes que surten a la televisió n'usen.

Per altra banda cal destacar que només el 1,4 per cent de les notícies emeses sigui relacionat amb temes propis de les dones. I de tots els personatges entrevistats, un 16

Per cada sis homes periodistes apareix una dona.

per cent són dones. Per altra banda, en els vídeos utilitzats per il·lustrar els reportatges, les dones que intervenen desenvolupant un paper destacat són només el 6 per cent, mentre que els homes ocupen el 75 per cent.

La publicitat és un dels temes que suscita més interessos en l'in-

forme de la comissió. I segons reflecteix, es veu clarament que són les dones les principals protagonistes dels anuncis publicitaris. A Alemanya i Grècia la seva presència supera el 60 per cent, mentre que en d'altres països és una mica més baixa. Es pot apreciar també en aquest estudi com en la majoria

dels missatges publicitaris, els creatius utilitzen les dones com a personatges que demostren les qualitats del producte, un percentatge alt d'això ho prova per convèncer l'espectador i només un 8 per cent ho compra.

Per altra banda, és habitual, que el missatge en off que acompanya cada spot correspongui a una veu masculina, mentre que la dona que protagonitza la seqüència apareix normalment callada i si parla acostuma a ser com un home.

És normal que en els anuncis la dona aparegui dins de la llar en un 43 per cent dels casos i el 18 en el treball. La majoria són mestres-

ses de casa, esposes i mares. El 30 per cent són adultes i joves adultes en un 60 per cent. És evident que s'estableix una forta dependència entre la classe social a la qual pertany aquesta dona i el producte que anuncien. Per exemple, les dones de classe mitja i classe alta anuncien productes d'higiene personal i bellesa. Les de classe treballadora anuncien productes alimentaris encara que no es freqüent la seva aparició. També es veu reflectit com les més sofisticades i elegants anuncien productes d'higiene personal, begudes alcohòliques i les més recatades ho fan en productes per a infants, articles mèdics, aliments o revistes femenines.

Entre d'altres aspectes que es dedueixen de l'estudi, es troba el relacionat amb la contractació i els llocs de treball als quals accedeixen les dones en l'àrea audiovisual. De les 31 organitzacions de què es disposa informació, les dones representen menys d'un terç de la plantilla total i les televisions amb menys presència de treballadores són les espanyoles: TVE, TV3, EUSKAL TV i TV GALÍCIA, seguides de la NOS holandesa, la BRT belga i la RAI italiana.

Hi ha poques dones que sol·licitin certs tipus de treballs tècnics i en cas que ho facin està provat que no se'n tingui la deguda consideració. Com a demostració d'aquesta asseveració, l'informe es refereix a un cas ocorregut a Espanya en què cinc dones es varen presentar per a quatre llocs de tècnics i només una d'elles fou entrevistada i escollida. En canvi es va mantenir l'entrevista amb els 62 homes que es presentaven per al lloc de TVE.

El Sant Sudari i el Carboni 14

Entre les Esglésies Cristianes, la Catòlica i l'Ortodoxa han venerat sempre les imatges (icones) i les restes (reliquies) de Crist i dels Sants. Són records entranyables de família. Ara bé, l'anomenat **Sant Sudari**, és una icona venerable solament, o una reliquia? Aquesta és la qüestió; no si és vera o falsa. La disjuntiva no és, de cap de les maneres, doncs, la shakespeareana "ésser o no ésser", sinó si es tracta d'una icona o d'una reliquia. Tot altre enfocament és viciat d'origen, i conseqüentment, fals.

Trobades ja les veritables coordenades, passarem a oferir una sèrie de dades objectives, a fi i efecte que cadascú en sàpiga treure les conclusions legítimes. Les dades amb les que treballarem seran:

1. El **Sant Sudari** és o una icona o una reliquia (i no cap altra cosa), si partim d'un enunciat correcte.

2. "A partir del segle VII hom començà a parlar d'un **Sant Sudari** venerat primer a Jerusalem i després a Constantinoble" (GEC, 14, p. 36). D'ell se'n van fer còpies, i "a la edat mitjana moltes esglésies es vantaven de posseir l'autèntic... Un d'aquests és el que hom venera a la catedral de Torí des del 1578" fins ara, sense interrupció.

3. "Els negatius fotogràfics han exclòs la hipòtesi d'una pintura medieval fraudulenta".

4. El **Sant Sudari** només ha rebut una primera solució científica gràcies a les tècniques modernes de detecció de teixits antics, de pol·len, de sang venosa i arterial, d'anatomia, de pintura a distància... fins a arribar a copsar una imatge tridimensional mercès als avenços de la NASA sobre fotografies planetàries. Totes les dades aportades coincidien a clarificar cada vegada més el **Sant Sudari**, no com una icona venerable, sinó com una reliquia autèntica de la mort i sepultura de Jesús (Apartat aquest tan excitant com científic, es pot consultar el llibre del jesuïta Manuel Solé, LA SABANA SANTA DE TURÍN, Ed. Mensajero, Bilbao, 1985).

5. I arriba el Carboni 14 (C 14). Els moderns laboratoris de tres Universitats de prestigi, Tucson, Zurich i Oxford reben la missió de detectar què diu el C 14 sobre l'edat del dit **Sant Sudari**. Resultat: que el teixit datava entre els anys 1260 i el 1390. Això diuen les anàlisis. Això i res més. Acceptem inicialment el veredict de les màquines, de les anàlisis.

6. Acceptem-ho, però siguem assenyats com fa un metge davant d'uns raigs X, davant unes anàlisis. Cal interpretar-los amb la raó il·luminada per l'experiència. I la raó il·luminada per l'experiència ens diu que l'inventor del mètode, Villard Libby (1908-80), ni que li haguessin proposat d'aplicar-lo al **Sant Sudari** ho hauria declinat, escarmentat com estava del que li va passar: un cop va voler aplicar el seu mètode, que és sempre aproximatiu, però, que té excepcions notables, a un arbre del carrer tallat recentment. L'edat de l'arbre era d'uns quants milers d'anys d'antiguitat. Torna a fer-ho, igual resultat... Aviat n'endevinà el motiu: l'arbre havia anat assimilant, durant anys i panys, quantitats de C O² procedents de la combustió de la gasolina dels automòbils; i aquesta gasolina procedia d'un petroli de milions d'anys d'antiguitat, i per conseqüent, sense cap rastre ni pista de C O². Ah!

17. El **Sant Sudari** ha estat durant segles i segles, carregant-se de partícules (fums més o menys recents, baf de les persones en grans aglomeracions, etc.), sense comptar la pols que ha anat carregant, ja que, per respecte, no s'ha rentat mai. I es calcula que en representa d'un 10 a un 15 % del seu pes total. Si la càrrega d'un carboni prehistòric va fer recular espectacularment l'edat d'un arbre recent, la càrrega recent de tant C O² no n'ha pogut avançar les dades, desubstantiant les dates temporals reals?

Que ningú no toqui les campanes. Si un C O² estèril va envellir (!) un arbre del segle XX, el carboni radioactiu afegit constantment al **Sant Sudari**, no l'ha pogut rejuvenir, fent error els mateixos savis? Els savis no, que sols van fer una lectura correcta de les anàlisis, i era allò que se'ls demanava. La lectura incorrecta va ser feta pels qui, tocant l'esquellot abans d'hora, van voler tocar a rebat de victòria. Però esperem. S'estan fent ara proves científiques sobre envelliment i rejuveniment de restes biològiques. I potser la mateixa ciència s'encarregarà de demostrar als amants dels esquellots que si han llançat un bumerang amb massa alegria, un tal bumerang se'ls pot tornar en contra. Esperem. Sense presses. Car la veritat triomfarà.

IGNASI FARRERES JORDANA

Distinció a Jaume Armengol

El Ministeri d'Agricultura Francès juntament amb Sopexa, patrocinà el Concurs General Agrícola, aquest any celebrat a París en el Saló Internacional de l'Agricultura.

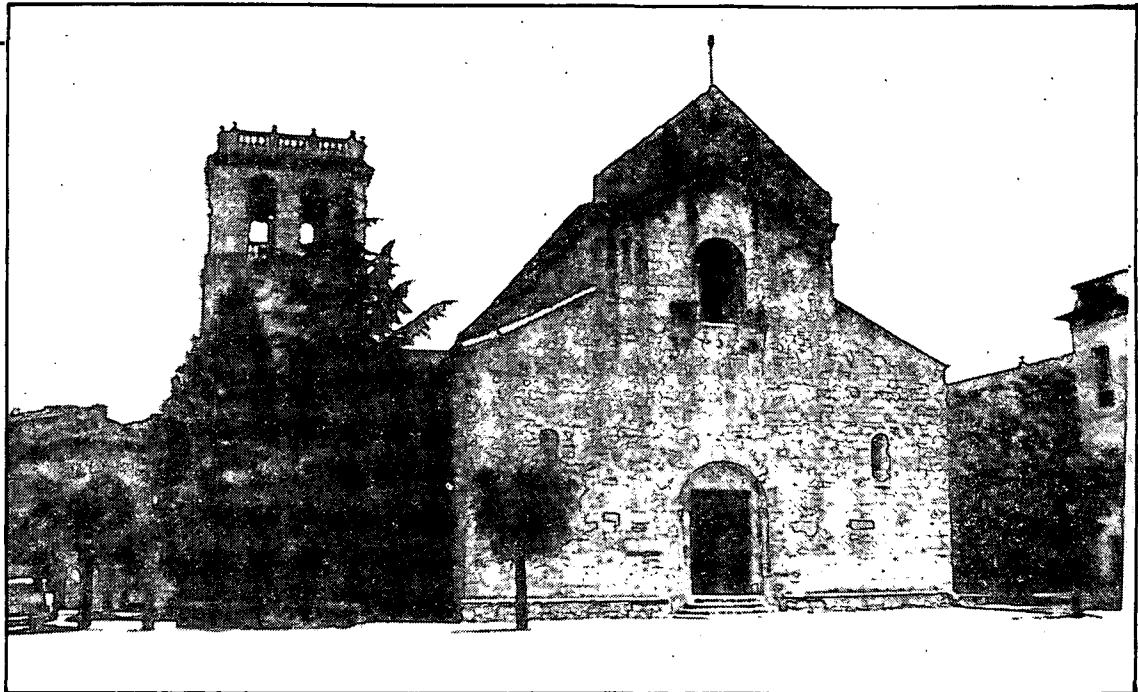
Aquest jurat estava compost per experts arribats d'arreu del món i la missió dels quals era valorar i examinar els productes làctics presentats (uns 1.800 aproximadament), per a través d'una rigorosa puntuació fer el lliurament de la corresponent medalla d'or, plata i bronze.

Jaume Armengol, persona de prestigi en el món de la Distribució Alimentària, formà part del jurat que qualificava el grup de formatges de pasta tova, tipus Camembert.

Durant el concurs fou investit membre de LA GUILDE DE FROMAGERS CONFRERIE DE SAINT UGUZON de la Borgonya, tot això dins els actes que es programaren en el Saló Internacional de l'Agricultura de París.

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

Els francesos varen destruir el Monestir de Sant Pere, de Besalú

De l'antic monestir de Sant Pere només queda l'església que té una gran bellesa en les seves línies arquitectòniques

L'església de Sant Pere, actual parròquia, era (fins l'any 1835, època en la qual desaparegueren els claustres) la de l'antic monestir benedictí. Té tres naus amb creuer. Deambulatori —vuit columnes pariones amb capitells historiatos— formant un altre absis més alt i de menys diàmetre que el general (gran, amb arcuacions), damunt del que s'acusa a l'exterior. Portal senzill, i a sobre, un ornat finestrat, amb un lleó en alt relleu a cada costat. Campanar de planta quadrada, modificat (Vicenç Burón).

L'església de Sant Pere és l'únic que ens resta de l'antic monestir benedictí. I encara que és de lamentar la pèrdua d'altres dependències monàstiques, la visita a aquesta obra romànica, és un gran regal per a tothom. Les seves grans proporcions, la bellesa i l'austeritat de les línies arquitectòniques, la magnífica girola, les columnes i capitells mereixen una visita detinguda.

Aquest monestir va néixer amb el decidit ajut de dues grans personalitats de la història de la naixent Catalunya: el comte-bisbe Miró i el seu successor Bernat Ta-

llaferro. Ambdós van contribuir al fet que el monestir s'hagués anat vestint de la millor arquitectura del moment. El romànic s'hi reflecteix en el seu màxim esplendor.

La riquesa i el poder de la comunitat benedictina que l'habitava va ser de les més reeixides de casa nostra. Els seus dominis, no eren limitats sols a la comarca garrotxina, les possessions arribaven a Sant Quirze de Colera a l'Empordà i a les llunyanes terres de Tarragona i Flix.

El seu poder era tal que, cap autoritat seglar ni el mateix rei, podien discutir-li jurisdiccions. L'Abat, percebia rendes, delmes i primícies, i exercia un autèntic poder civil, perseguint delictes, jutjant els infractors i aplicant penes.

La caiguda de Besalú

Aquesta vida esplendorosa va durar gairebé vuit-cents anys, fins que com ha succeït en quasi tots els nostres monestirs, els odís, les guerres, la incomprensió i sobretot uns governs poc afortunats, van ser la causa de la destrucció d'aquesta obra. L'inici de la davallada es produí en l'última guerra del

francès, l'anomenada guerra de la independència.

La història s'inicia amb l'entrada al Principat de les tropes franceses a les primeries del 1808. Les forces de Napoleó, comandades pel mariscal Duhesme, passen el Portús i s'encaminen a Figueres, apoderant-se del castell de Sant Ferran. Era una temeritat enfrontar-s'hi. L'exèrcit enemic comptava amb 11.000 infants i 1.700 cavallers. Girona caigué pocs dies després, havent resistit un heroic setge sense esperança.

Un contingent de les tropes franceses decidí prendre la població de Besalú. Les comanava el general Souhan. Conquerida la veïna Banyoles, les defenses de la ciutat del comtes, molt poc protegida, es rendí. Els petits escamots que resistien en alguns indrets, foren perseguits amb sanya, i fets penjar quatre o cinc defensors, per escarment general.

A causa de la situació estratègica de Besalú, els francesos es dedicaren a fortificar les parts més sòlides de la vila, com el castell i el proper monestir de Santa Maria i l'abadia de Sant Pere. Era el mes de desembre de 1809.

Aquest és l'inici de la decadència. Els monjos abandonen les dependències monacals. Les tropes ocupants enderroquen part dels claustres per, augmentar d'aquesta manera les defenses i fer més potents les barricades, instal·lant-se en el palau abacial i d'altres dependències. Varen deixar l'església de Sant Pere, com a dipòsit d'armes i municions.

La plaça de Besalú resistí diversos atacs dels patriotes i de les tropes espanyoles que no reeixiren. El desembre de 1811, per fi el baró d'Eroles al front d'un destacament de cavalleria, aconseguí trencar les defenses de l'enemic i, en un atac heroic i decidit, posà les tropes franceses en franca retirada.

Reconstrucció fallida

L'estat del monestir de Sant Pere a l'arribada dels monjos era desolador. Tot eren ruïnes i destrucció. L'abat Rocabrúna intentà refer les destrosses de la guerra, però no aconseguí l'ajut de la població ni de les autoritats. Cada dia el deteriorament era més gran en totes les dependències. La situació va empitjorar amb el decret de desamortització de Mendizábal de l'any 1835. Amb aquest edicte, els monjos abandonen novament el cenobi, i el comandant d'armes destinat a Besalú, Joan Novallas, va donar ordres de destruir i aterrar, totes les edificacions que es trobessin en mal estat.

Aquesta fou doncs, la fi del Monestir de Sant Pere de Besalú. Les explosions i la incultura, van rompre el somni del comte Miró, d'en Tallaferro i dels insignes abats. De les grandeses passades no va quedar ni el rastre.

Sant Prim i sant Felicià

Diu la tradició que sant Prim i sant Felicià eren fills d'aquesta població o de les rodalies i que varen ser martiritzats en defensa de la seva fe cristiana, en la persecució de l'emperador Dioclecià. Les relíquies dels seus cossos foren portades a Roma, com tantes i tantes relíquies dels màrtirs i sants que feien cap a la capital de la cristiandat.

Quan el comte-bisbe Miró anà a Roma per posar sota la protecció del Sant Pare el recent construït monestir de Sant Pere, demanà al Pontífex, les preades relíquies dels sants besalunencs, perquè rebessin el fervor dels cristians en la seva terra nadiua. El Papa accedí de bon grat a la petició de Miró, i li féu lliurament del reliquiari.

Els monjos benets, portaren amb joia i veneració les relíquies per tot Itàlia i, es dirigiren al seu destí, al monestir besalunenc. Quan s'acostaven a la fi del llarg viatge, en el terme de Maià de Montcal, el cansament i la set els turmentaven tant, que decidiren apropar-se a un riu proper, per calmar les seves ànsies. Allí es trobaren amb la sorpresa que el riu era totalment sec. Cansats com estaven, es posaren a dormir. Quina no fou la seva sorpresa quan, en despertar-se, una abundosa font d'aigua fresca i cristal·lina brollava de sota les relíquies.

Aquell primer miracle dels sants recuperats es comentà per tota la comarca i els veïns de tots aquells pobles, acudien a la font miraculosa, que sanava les malalties dels qui bevien en les seves deus. Tanta fou la devoció als sants Prim i Felicià, que en aquest lloc es bastí una petita ermita, que encara podem visitar avui. En l'interior de la capelleta es pot veure el pouet amb un llibant per poar l'aigua miraculosa.

Les relíquies dels sants presideixen l'altar major del monestir. Els habitants de Besalú tenien una devoció extraordinària als seus protectors i l'orgull de tenir com a patrona uns sants tan miraculosos.

Tot aquest orgull d'un poble però, va haver de passar per un fet anecdòtic i alhora molt desagradable: Resulta que un monjo del monestir, fill d'Olot i de nom Benet Fontanella, enamorat de les relíquies, tingué la mala pensada de regalar-ne una part a la seva vila nadiua. En assabentar-se del fet, els habitants de Besalú, indignats pel cas, organitzaren una veritable revolució, reclamant el seu preat tresor. Les coses, però, no s'arreglaven amb paraules, per la qual cosa es decidí acostar-se fins a Olot i recuperar per la força les relíquies.

A la vista del caire que prenia els esdeveniments, el govern de la Generalitat, demanà que s'arribés a una entesa, i que fos la Santa Seu l'encarregada d'aplicar la sentència. Sembla que les influències olotines eren més fortes que les besalunencs. El cas és que el Papa fallà en contra de les legítimes aspiracions de la gent de Besalú, i les relíquies no tornaren mai més a la vila comtal.

La gent d'aquesta població es conformà amb tristor amb la injusta sentència, i conservaren amb gran tenacitat les parts que els quedaven del cossos dels sants. Quan els francesos entraren a la població, un veí de Besalú de nom Melcior de Rocabrúna, entrà a l'església i s'emportà el reliquiari i l'amagà a l'abandonat monestir de Sous. En ser alliberada la ciutat, els besalunencs anaren a buscar els reliquiars, i amb joia i devoció, baixaren en processó fins a l'església de Sant Pere, les restes de sant Prim i sant Felicià, fent-los presidir l'altar major de l'antic monestir dels frares benets.

JOSEP M. BROTO i TWOSE

M.ª CARMEN CARREIRAS ANTIGUITATS

Afilada al gremi d'Antiquaris de Catalunya

COMPRO:

- MOBLES ANTICS
- CADIRATGE
- PISOS SENCERS PER HERÈNCIES O PARTICIONS
- PORCELLANES
- VENTALLS
- JOIES
- JOGUINES
- NINES DE PORCELLANA, ETC.
- ROBA BLANCA I MANTONS DE MANILA
- PINTURES I DIBUIXOS
- BIBLIOTEQUES SENCERES
- LLIBRES ANTICS
- GRAVATS
- MAPES I CARTELLS

c/. de la Palla, 5. Tel. 318 94 26 - 230 19 71. 08002 Barcelona

API - PLANAS

- Gestió i documentació de vendes de farmàcies i laboratoris.
- Compra-venda i lloguer de finques, pisos, solars i terrenys.
- Hipoteques.
- C. BALMES 124, 2n. 2a.
- Tel. 215 77 72
- 08008 BARCELONA

LLIBRES

Una adaptació d'una tradició franciscana a la Pasqua de Resurrecció⁽¹⁾

Ens trobem davant una obra de contingut devot i escripturari caracteritzat per la manera imaginativa d'ajudar la gent a meditar la vida de Crist ressuscitat entre nosaltres. El llibre hauria de servir d'inspiració a tots els cristians durant els dies que van de Pasqua a l'Ascensió del Senyor. Si la creu continua essent l'experiència central per al cristià, aquí se'n recorda que, a través de la creu, Crist ens porta al jardí de la Pasqua.

Es diu tot sovint que la devoció i el culte cristians estan tan acompanyats pels sofriments i la mort de Jesús que són incapaços de celebrar degudament la resurrecció. L'autor d'aquestes pàgines intenta corregir la balança i, encara es poden formular reserves crítiques a voltes, cal aprovar plenament l'intent, ja que hi ha en ell gran motiu d'edificació per al poble de Déu.

El llibre es presenta amb vuit estacions, més breu per tant que un Viacrucis, i és fruit, segons reconeix l'autor en el prefaci, d'un

recés en el monestir cistercenc de Sant Bernat a Leicesterhire.

I estan concebudes "per reunir els cristians ecumènicament, de forma que la nostra espiritualitat sigui una i ens ajudi a creure junts". I per això el Pastor Gibbins proposa que cada estació tingui una lectura de l'escriptura; una breu homilia per desenvolupar el seu sentit i preparar la ment amb devoció; una oració i, després d'un silenci, la base per a la meditació; i finalment el suggeriment d'un himne adient.

Ens trobem, sens dubte, davant d'un intent molt útil de revaloritzar el temps litúrgic de la Pasqua de Resurrecció.

F.C.

(1) "Las estaciones de la Resurrección" Ronald C. Gibbins. Ediciones Paulinas. Madrid 1989.

El merescut homenatge a un gran savi⁽¹⁾

Les paraules inicials d'aquest llibre del gran poeta Salvador Espriu podrien sintetitzar millor que cap paraula meua qui és el doctor Ramon Roca-Puig: "Per al tan savi i erudit (i modest) Dr. Ramon Roca i Puig. pvr., el meu excel·lent, respectat, admirat, estimat amic, que en un exemplar silenci, en una valenta solitud —per la nostra vergonya—, serveix i honora el nostre dissortat però únic país. Moltes gràcies, en nom de tots."

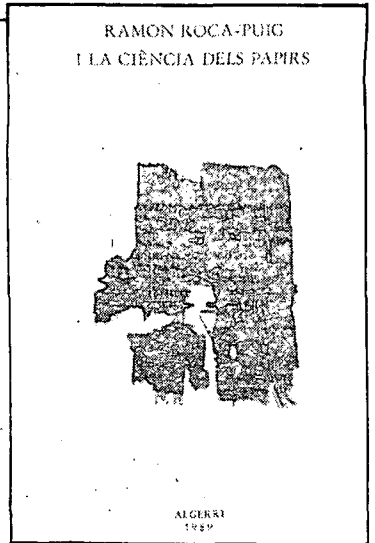
Però no us creguessiu que s'intenta afavorir un de la casa. El volum ve avalat per la llarga llista d'adhesions d'institucions i persones. Jo no en citaré cap de catalana tot i ser-ne presents no solament les més significatives, sinó també les de més relleu científic. Esmentaré, en canvi, que s'han adherit a l'homenatge del savi català centres d'investigació d'Holanda, Gran Bretanya, Itàlia, Suïssa, Bèlgica, USA, Israel, França, RFA, Austràlia i Àustria. És a dir que el prestigi intel·lectual del mossèn nostrat és reconegut arreu del món.

Nasqué a Algerri (la Noguera) encara que el seu pare era d'un poble antiquíssim del bisbat d'Urgell, Gavarrà, i d'una masia anomenada Carreu. Mestre i home de cultura notable, s'esmerça a educar els seus fills. Es casà amb una altra mestra, filla de la Seu d'Urgell. Així el doctor Roca nasqué en un poble en funció de la destinació de servei pedagògic dels seus pares l'any 1906. Orfe de mare als tres anys, el seu pare es traslladà a Arenys de Mar, vila levítica, on nasqué la vocació sacerdotal de mossèn Roca-Puig. Estudià als seminaris de Girona i Barcelona i es doctorà en teologia l'any 1928 a la Universitat Pontifícia de Tarragona.

El pare de mossèn Ramon l'inicià en el coneixement de la llengua llatina i li transmeté el gust per l'estudi de llengües clàssiques, tema pel qual havia manifestat una gran aptitud que es confirmà amb els seus contactes amb humanistes tan destacats com Carles Cardó, Josep M. Llovera i Carles Riba. Això féu que aviat participés en la traducció de textos bíblics per la Fundació Bíblica catalana, així com pel Foment de Pietat catalana. Durant la guerra de 1936-39 aprofundí els seus estudis en filologia clàssica i papirologia a les universitats de Milà, Pontifici Institut Bíblic de Roma i a Lovaina.

Posteriorment ha estat professor del Seminari Conciliar de Barcelona, de la Universitat de Barcelona, i de la Universitat Pontifícia de Salamanca.

L'any 1952 treballà per la creació de la Fundació Sant Lluç Evan-

gelista, on aplegà un fons de papirs propis, Papyri Barcinonensis, en el qual hi ha obres tan importants com el fragment més antic conegut de l'Evangeli de sant Mateu, fragments bíblics en grec o en copte, les dues primeres Catilinàries de Ciceró, papirs d'Homer, etc... Moltes d'aquestes obres les hem vistes editades en forma de nades d'una benemèrita família barcelonina.

Precisament sobre la papirologia cal esmentar diferents articles apareguts anteriorment en altres publicacions en els quals es comenten diferents papirus dels que posseeix la Fundació Sant Joan-Sant Lluç Evangelista o dels treballs editats en la Miscel·lània Papirologica Ramon Roca-Puig (Barcelona, Fundació S. Vives Casajuana, 1987).

L'any 1975 el doctor Roca-Puig fou nomenat canonge de la seu de Barcelona, servei que ha conjuminat amb l'atenció parroquial a l'església de la Immaculada Concepció de la mateixa ciutat. Anteriorment havia col·laborat en les esglésies de Corbera de Llobregat, Esparreguera, Sabadell i a la mateixa Barcelona (Sant Pau del Camp).

Moltes més coses completen aquest interessant volum: des d'una completa selecció fotogràfica de la persona i fets i llocs vinculats amb el doctor Roca-Puig, la seva bibliografia i una interessant sèrie de treballs de l'homenajat sobre estudi i anàlisi de diferents papirus.

Tot plegat fa que, en conjunt, ens trobem amb un treball important per la nostra alta cultura al mateix temps que un homenatge merescut a aquest savi prevener català.

No puc acabar aquestes notes sense una petita expansió personal. Ja fa molts anys, quan jo estudiava sisè de batxillerat, vaig tenir la sort que el titular de la càtedra de l'institut on anava hagués de marxar a Madrid per formar part d'un tribunal d'oposicions. I durant unes setmanes fou substituït pel doctor Roca-Puig del qual vaig poder conèixer les seves dots de pedagog a les moltes altres virtuts científiques i humanes...

FERRAN CAMPS

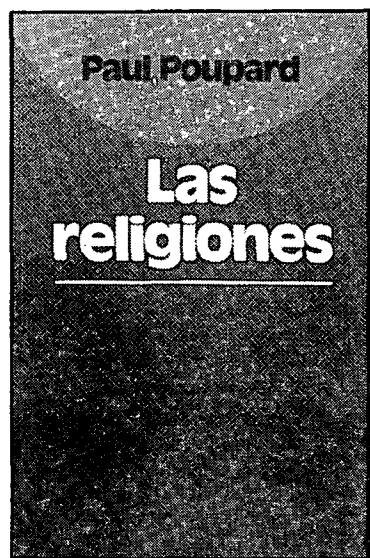
(1) "Ramon Roca-Puig i la Ciència dels papirs". Diferents autors a més dels treballs de Roca Puig. Editorial Virgili i Pagés, S.A. Lleida 1988.

Una síntesi del gran diccionari de les religions⁽¹⁾

"Els homes esperen de les diverses religions la resposta als enigmes recondits de la condició humana, que avui com ahir comuniquen íntimament el seu cor: ¿Què és l'home? ¿Quin és el sentit i el fi de la nostra vida? ¿Què és el bé i què el pecat? ¿Quin és l'origen i la finalitat del dolor? ¿Quin és el camí per assolir la veritable felicitat? ¿Què és la mort, el judici i quina la retribució després de la mort? ¿Quin és, finalment, aquell últim i inefable misteri que rodeja la nostra existència, del qual venim i cap el qual ens dirigim? Ja des de l'antiguitat i fins als nostres dies hi ha en els diversos pobles una certa percepció d'aquella força misteriosa que és present en la marxa de les coses i en els esdeveniments de la vida humana i, a voltes, també el coneixement de la summa divinitat i fins i tot del Pa-

re. Aquesta percepció i coneixement penetra tota la seva vida amb un íntim sentit religiós. Les religions, en prendre contacte amb el progrés de la cultura, s'esforcen per respondre a aquests problemes amb nocions més precises i amb un llenguatge més elaborat" (La nostra època, Vaticà II).

Per poder analitzar tot això i tenir una obra de consulta important el cardenal Paul Poupard, president del Secretariat per als no creients, i president executiu del Consell Pontifici per a la Cultura, va dirigir una obra magna: el Diccionari de les religions. En aquest diccionari, hi col·laboraren un conjunt de notables personalitats intel·lectuals especialitzades. Però el lector més normal necessita una obra més assequible. Per això el cardenal Poupard redactà un volum de poc més de cent pàgi-

nes que sintetitza en cinc capítols aquell gran treball i que avui apareix en castellà.

F.C.

(1) "Las religiones". Paul Poupard. Editorial Herder. Barcelona 1989.

Una òpera de Purcell a Terrassa

"Dido i Eneas" de l'anglès Henry Purcell (1658-1695) és l'única veritable òpera d'aquest compositor, i al mateix temps l'única òpera anglesa d'aquesta època, que ha perdurat. La primera representació tingué lloc a Londres el 1689 amb llibret de Nahum Tate.

En aquesta òpera el COR participa comentant l'acció de la manera de l'antic teatre grec. Les ARIES i els RECITATIUS apareixen clarament diferenciats igual que en les òperes italianes.

La majoria de SOLOS i DUOS són àries amb acompanyament de continu solament, exceptuant el comiat de Dido i "Pursue thy conquest love". El comiat de Dido "When I am laid" s'ha convertit en una de les peces més famoses de Purcell, i amb tota justícia. Es tracta d'una peça aparentment simple, però que en realitat és una peça mestra dins el gènere i demostra el talent dramàtic de Purcell. Aquí el compositor renuncia a la melodia a favor dels retorns periòdics del baix de xacóna, i els canvis d'estructura de la frase i de l'harmonia.

Per alguns recitatius importants com el de les bruixes, Purcell empra un acompanyament misteriós que plasma magníficament la por sobrenatural que significa el text.

La part coral serà interpretada per la Massa Coral de Terrassa, fundada pel desembre de 1943. La directora fundadora fou la Rosa Puig i Llonch, aleshores professora de piano del Conservatori Municipal de Música de Terrassa, i la dirigí durant 25 anys en els quals assolí assenyalats èxits.

A més dels directors titulars, la Massa Coral de Terrassa ha tingut directors convidats tan notoris

com Pierino Gamba, Josep M. Roma, Jochum, Eaktay Han, Joan Lamote de Grignon i Enric Ribó. Ha estat guanyadora de diversos premis nacionals, posseeix la medalla de la Ciutat de Terrassa, ha actuat diverses vegades al Palau de la Música Catalana amb obres com la Novena Simfonia de Beethoven; Parsifal de Wagner; La Nit de Nadal de J. Lamote de Grignon, etc.

De l'any 1970 al 1984 fou dirigida per na Beneta Trullàs i Puig, professora de violí del Conservatori Municipal de Música de Terrassa, amb una trajectòria molt similar a l'anterior en les seves actuacions de música popular, polifonia religiosa i també d'autors moderns. Havent actuat a bona part de les poblacions de la geografia espanyola així com també a França i Suïssa.

Del desembre de 1984 i fins al juliol de 1985, oferí per diverses poblacions catalanes, conjuntament amb l'Orquestra Simfònica de l'UAB i sota la direcció del mestre Enric Ribó, la Missa de la Coronació de W.A. Mozart i la Cantata 140 "Desperteu" de J.S. Bach.

L'actual directora de la Massa Coral de Terrassa des del l'any 1984 és na Rosa M. Ribera i Mitjavila, deixeble del mestre Enric Ribó.

La interpretació d'aquesta òpera tan interessant tindrà lloc el diumenge 16 d'abril a les 18.30 a l'Auditori Alfons Valls de Terrassa amb el patrocini del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. S'ha confiat la direcció general al mestre Enric Ribó.

F.C.

VALENTINE

La pintura ideal

PRO EMPRESA

Gabinet jurídic-Gestoria
Assessorament
d'empreses
Passeig de Gràcia, 73 pral.
2-B. Tel.: 215 82 65
08008 BARCELONA

RACÓ DEL LLENGUATGE

Aforismes, modismes, dites

ALBERT PERA

M'escrivi la senyora Maria dels Àngels Bogunyà i em fa saber que ha començat un recull de dites catalanes, no refranys, puntualitza, i li ha vingut el dubte de si anomenar-los modismes o aforismes.

Passo de dret a donar-li la meua opinió. Sobre el mot aforisme penso que és massa impregnat de filosofia, ciència o art, i amb evident sinonímia, si no total, parcial, amb els mots màxima o sentència, sempre portadors d'algun precepte moral o pràctic. Modisme és més emparentat amb frase feta, gir, locució, manera de dir, i sembla que convingui més com a títol d'aquest recull. Amb tot, si jo hagués de triar, m'inclinaria per dita, com també els anomena la mateixa consultant, perquè és un mot ben planer i popular i, a més, participa del significat dels dos proposats abans. És clar que, quan s'escaigui, es poden fer servir alguns dels molts sinònims que apleguen aquests tres mots.

M'imagino que aquest recull és fet sobre la marxa, caçant-los al vol en les converses tingudes espontàniament amb les persones de la seva relació habitual.

Entenc que aquesta mena de col·leccionisme no s'hauria de limitar a fer-ne una llista, cosa que ja existeix en forma de diccionaris publicats, molt estimables i al·luri d'ells força exhaustiu, sinó que hauria de tendir a enregistrar les circumstàncies de la dita, el lloc on ha estat detectada, o la procedència geogràfica, si ha estat obtinguda de gent jove, de certa edat o gran, si per-

tany al llenguatge viu i en quin grau, si està en perill d'una propera desaparició o bé si encara se li preveu un llarg esdevenidor. En fi, la petita història de la cita.

I sobretot, el que cal, és que aquestes maneres de dir genuïnament catalanes no es perdin, no s'arxivin o no se substitueixin per miserables calcs castellans.

Convé que la nostra conversa sigui esmaltada per aquestes frases tan inequívocament catalanes, algunes d'elles absolutament intraduïbles, i expressió viva del geni popular de la llengua catalana. La meua lectora em posa aquests tres exemples: Trobar-se com el peix a l'aigua. Buscar una agulla en un paller. Tres són curtes i quatre són llargues. I jo hi afegeixo: Ara li fan el mànec. Mira com hi corro. Tirar el barret al foc. Llogar-hi cadires. Tenir pa a l'ull. Color de gos com fuig. Pesar figures. Amagar l'ou. Oli en un llum. Gent jove, pa tou. Tornem-hi que no ha estat res. Per dir-ne unes quantes de conegudes a bastament.

Encara convé més de ressuscitar-ne d'altres no tan conegudes, o potser oblidades, com la de cantar els goigs de santa Clara quan ens serveixen una escudella massa aigualida.

Perles ortogràfiques

Uns fulls volants repartits per les cases diuen: Arriba la primavera. Cuidi el seu bronzajat. Hauria de dir: Tingui cura o procuri pel seu bronzajat.

LA SARDANA I LA DANSA

CONCURSOS FOTOGRÀFICS. L'Agrupació Fotogràfica de Salt i l'entitat Salt Sardanista han convocat el seu 8è. Concurs Fotogràfic obert a tots els aficionats amb l'objectiu de premiar les millors obres en blanc i negre o color sobre el tema La Sardana i el folklore català en tots els seus aspectes, així com altres fotografies de tema lliure que hom vulgui presentar, amb un màxim de 3 fotografies per tema i modalitat. Els premis estan dotats amb 90 mil pessetes més diferents trofeus, d'acord amb el tema, la modalitat i la importància del guardó.

Tots els interessats poden demanar les bases a l'entitat Salt Sardanista, Apartat de Correus 34 - 17190 Salt (Gironès). El termini d'admissió d'obres finalitzarà el dia 25 de maig de 1989. L'exposició de les obres presentades a aquest certamen estarà instal·lada a la Casa de Cultura "Les Bernardes" de Salt, entre l'1 i el 15 de juny.

També el Casal Tarragoní, amb el patrocini de l'Excm. Ajuntament i els Serveis Territorials de la Generalitat, convoca un concurs de diapositives en color sobre el tema "Setmana Santa i els seus aspectes". S'es-

tableixen premis per un valor total de 38.000 pessetes, amb mencions especials pels socis del "Casal". La petició de les Bases o el lliurament d'obres per aquells que ja les coneguin, poden fer-se al Casal Tarragoní, Rambla Nova, 53, tercer 2a, apartat 1010, 43080 Tarragona, o també deixar-les al Bar Moto Club, abans del dia 30 d'abril. El veredicté es farà públic el dia 19 de maig, al local social del "Casal Tarragoní".

CURSETS. El Foment Sardanista de Sant Sadurní d'Anoia amb la col·laboració del Centre d'Esplai "El Mussol" organitzen un curs per a aprendre a ballar sardanes per a petits i grans, amb classes cada dissabte, a partir de l'1 d'abril, a dos quarts de cinc de la tarda, a La Llar. El curs finalitzarà el dia 27 de maig.

L'Agrupació Sardanista Cardedeu ha iniciat un curs de sardanes que es desenvolupa cada dissabte dels mesos de març, abril i maig, de 7 a 8 de la tarda, al Casal del Jubilat i Associacions. Les classes són per a nens i nenes a partir de 6 anys.

JOSEP VENTURA

RIALLES

Agenda pel cap de setmana

DISSABTE 8

GIRONA: Casa Cultura B. Lorenzana, 12 h. Teatre: CESC SERRAT. Rondallaire. Obra: CONTES DE LLUM.

REUS: Teatre Bartrina, 18,30 h. Pallassos: FIL I DIDAL. Espectacle: MAGIC CLOWN.

DIUMENGE 9

ARBÚCIES: Centre Parroquial, 17,30 h. Teatre: TEATRE DE CORDÓ. Obra: CONTES DE CORDÓ.

ARGENTONA: Sala Actes Centre Parroquial, 17 h. Cinema: LA GUINEU DE BAMBURY. Pel·lícula anglesa.

BLANES: Esbarjo Parroquial, 18 h. Cinema: LA GUINEU DE BAMBURY. Pel·lícula anglesa.

CALAFELL: Teatre Aud. Municipal, 18 h. Teatre: COMPANYIA CURIAL. Obra: SPUTNIK.

IGUALADA: Cercle Mercantil, 12,15 h. Pallassos: TORTELL POLTRONA. Espectacle: CLOVNI.

MARTORELL: F. Parroquial i Cultura, 12 h. Teatre: TEATRE MÓBIL. Obra: SING-SING, LA

BALADA DELS GERMANS NICOLAU.

SANT CELONI: Auditori de la Salle, 12 h. Teatre: LA TREPA. Obra: LES JOGUINES

OBLIDADES.

SANT FRUITÓS DE BAGES: Coop. La Agrícola, 12,15 h. Teatre: CESC SERRAT. Rondallaire.

Obra: CONTES BREUS I EXTRAORDINARIS.

TERRASSA: Centre Cultural C.E.T. 12 h. Teatre: OPAL TEATRE. Obra: AII, AII... AIVERT!!!

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

**Ja són més de 450 les missioneres i missioners
que reben Catalunya Cristiana gràcies
a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.**

"Les meves oracions són especialment per les intencions apostòliques d'aquesta publicació que tant ens ajuda a proclamar el missatge de Jesús."

Josep M.ª Feliu. BOMBAY

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

HNA. FRANCISCA FONT (CARM. MSS.)
PRITHI KUNJ
271 CARTER ROAD
BANDRA BOMBAY 400 050
INDIA 11.280.- Ptes.

M. ANGELS MASSIP
SANT THOMAS CONVENT
18 ROSARY CHURCH ROAD
MYLAPORE MADRAS
600004 INDIA 11.280.- Ptes.

P. JOAN M.ª VILA I CANAL
PADRES CARMELITAS
PARROQUIA COLONIA TOVAR
EDO. ARAGUA
VENEZUELA 10.530.- Ptes.

R. CARMEL FONT I GOMEZ
SANTA CRUZ CHURCH
P.O. BOX 2830
TUCSON - ARIZONA
EE.UU. 10.530.- ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

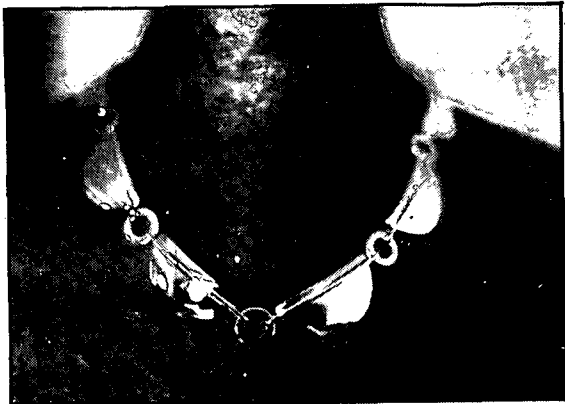
Domiciliació: Banc/Caixa.....
Sucursal nº
Nº compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

MODA

Carlos Martini. Collaret de disseny molt acurat, completament realitzat en metall daurat.

Mercè Munné. Una autèntica fantasia la d'aquest collaret d'aspecte molt estiuenc. S'ha utilitzat diversitat de materials per a la seva realització.

Expó Mostra de Bijuteria

Dos notícies de moda

En un conegut i prestigiós hotel barceloní se celebrà dies enrera la 11a edició d'Expó Mostra, Certamen Monogràfic de Bijuteria. Es tracta d'un grup, l'expansió del qual en el volum de les seves activitats creatives, l'ha portat a ser considerat com únic en el sector, fet que es ve demostrant temporada rera temporada des que es creés fa alguns anys.

En cada nova edició, el nombre de participants es multiplica i, excepcionalment, el nombre de compradors també.

En aquesta ocasió a més, ha estat acollit favorablement el naixement del Grup de Disseny MB que ve amb l'ànim de reafirmar el sector a través del

disseny, consolidant-se així una perspectiva de creixement dins la bijuteria espanyola.

Diverses propostes s'han presentat aquesta temporada de primavera-estiu'89, que parteixen de temes molt concrets com pot ser el d'origen folk basat intrínsecament en els materials i estils de cultures exòtiques. Moltes formes geomètriques que són presents en peces de gran mida i una línia romàntica basada en una moda totalment barroca i vaporosa que competeix amb una altra línia més juvenil, realitzada totalment amb esmalts i mosaics a base de colors vius i pastels suaus. Per últim, una línia inspirada en la Naturalesa, amb presència de motius marins, de la terra, peixos, petxines, flors i branques, predomi-

nant els colors blaus intensos, els verds brillants, grocs, vermells, blanc i negre i color pedra.

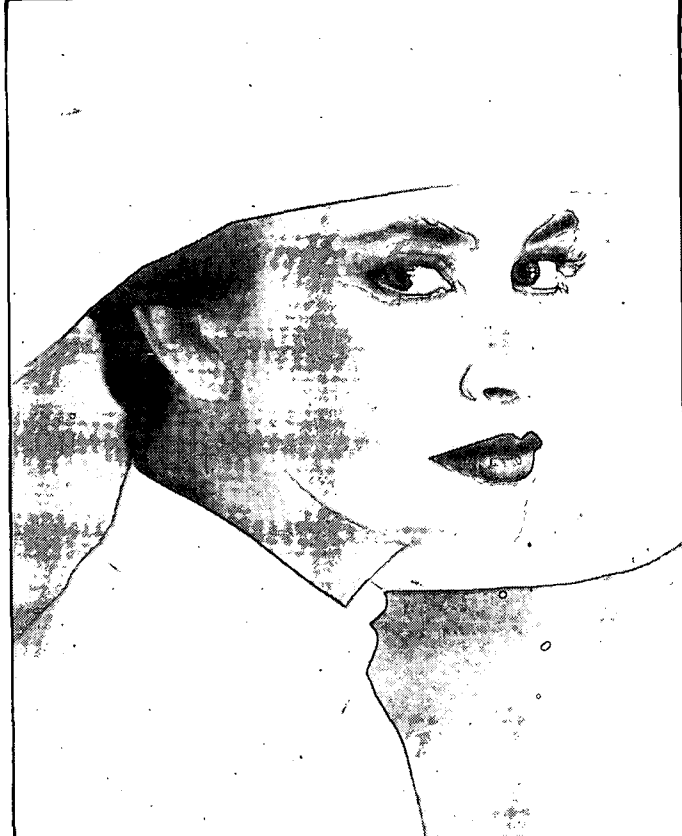
En general, els dissenys són grans, enormes per ser més concrets, i han estat realitzats amb gran diversitat de materials. Molt negre i molt daurat.

Una línia molt nova de relleus amb presència de dibuixos en les esferes i ornament de petits llaços.

En totes les col·leccions les arracades es presenten grans, i en moltes casos, fent joc amb les pulseres.

Nou maquillatge Guerlain

Les noves tendències de la moda estiu'89 en cosmetologia, van més enllà d'allò previst. Així, la firma Guerlain en

Guerlain. Suavitat en el maquillatge dels ulls, que coordina amb la transparència subtil de les pólvores maquilladores.

constant recerca per oferir sempre el millor, ha donat amb el resultat i l'eficàcia precises per aconseguir un bon maquillatge d'ulls.

Prèvia selecció dels colors de moda per a la temporada'89, aquesta firma brinda el que s'anomena els nous "fards" Guerlain.

Un accent suau sobre els ulls a elegir entre els vint-i-

quatre colors de colorit sostingut (sempre mat) i els tints més clars sensiblement irisats per a la zona més delicada del rostre, que contrastarà amb aquest toc lleuger sobre les galtes a base de pólvores maquilladores dins sempre de la més estricta suavitat, que és la norma Guerlain de la temporada.

MARIA JOSE EJARQUE

COSTUMS I TRADICIONS

El Combregar General

Lal·lusió al Viàtic, feta la setmana passada des d'aquest mateix lloc, em porta el record d'un costum avui gairebé desaparegut del tot: el Combregar General. I si no afirmo que s'ha perdut, és perquè és possible que encara es faci en algun lloc, si bé no amb la solemnitat d'antany.

Per la gent gran no descobriré res que no sàpiguen. A molts joves, però, els vindrà de nou. Es tractava de dur l'Eucaristia als malalts o vells que no havien pogut complir el precepte pasqual.

Dit així, de manera tan senzilla no explica gaire gran cosa, però referint-ne els detalls pot resultar atractiu.

El dia indicat era el de Pasquetes, o sia el primer diumenge després de la Pasqua de Resurrecció, o la Florida, dita vulgarment. En alguns llocs, si hi havia més d'una demarcació parroquial —com a Girona, posem per cas—, es feia tres dies seguits, un per cada parròquia i començava el dilluns.

A l'hora oportuna —generalment a les deu del matí— sortia el Santíssim sota tàlem, del temple parroquial, dut pel rector o per algun altre sacerdot de certa categoria, amb tota la reverència possible. Duien les vares del tàlem personalitats de relleu, tals com autoritats, congregants o confreres. Precedien la comitiva dues rengleres d'homens amb atxes o bandons i la tancaven, autoritats, militars —si n'hi havia—, els guàrdies civils, urbans, mossos d'Esquadra, etc.— i molts devots d'ambdós sexes que s'hi afegien amb candeles que solien repartir-se a les portes de les cases on arribava el combregar.

Si s'esqueia que el Santíssim passés per davant d'alguna caserna, un piquet de soldats li rendia honors i d'altres acompanyen el Viàtic si era el de la seva demarcació parroquial.

Antigament solien anar-hi alguns ministrils que tocaven gralles o xirimies. També n'hi havien anat amb alguna tenora i fiscorns. Més cap ençà, ja s'havien format petites orquestres.

A les cases on entrava Nostre Senyor, paraven la calaixera, o altre moble, amb tovalles blanques, o altres robes adients, a ser possible amb puntes i bròdats, i un parell de canelobres amb ciris encesos, provinents dels que havien cremat en el Monument. I un got d'aigua per ajudar els malalts a empassar-se la Sagrada Forma.

En els pobles petits, per comptes de tants ministrils solien anar-n'hi només un o dos. Més endavant varen ser substituïts per tocs de campanetes, mentre les campanes de les esglésies tocaven un toc melangiós. En alguns llocs hi participaven cantors i si bé s'han conservat moltes melodies de les gralles, no sembla haver-hi cap lletra recollida pels folkloristes. Llevat, és clar, dels cants litúrgics com el *Pange lingua* i el *Tantum ergo*.

A les poblacions on hi havia hospitals, asils, o cases de Beneficència, també hi anava el Combregar General, que hi estava força estona mentre els malalts o impeditos que esperaven a les cases frissaven per la tardança a poder rebre Nostre Senyor.

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

CUINA

Costelles de porc en papil·lota

4 costelles de porc grossetes
1 ceba gran
25 gr. pinyons
julivert
2 talls de pernil dolç
50 gr. prunes negres sense pinyol
xerès sec
25 gr. mantega

Poseu la mantega a fondre en una paella, tireu-hi la ceba trinxada, deixeu-la coure uns instants a foc suau perquè s'estovi, després les prunes negres trinxades i els pinyons, tireu-hi una mica de sal. Fregiu les costelles amanides amb sal i pebre, amb oli molt calent, només un moment per cada costat, perquè es daurin una mica. Poseu cada costella sobre un tros gran de paper d'alumini, sobre cada una repartir la picada preparada, cobriu-lo amb un tros de pernil i tanqueu bé el paper d'alumini formant un paquet. Poseu-lo uns 10 o 12 minuts a forn moderat. Serviu sense treure'l de l'alumini.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

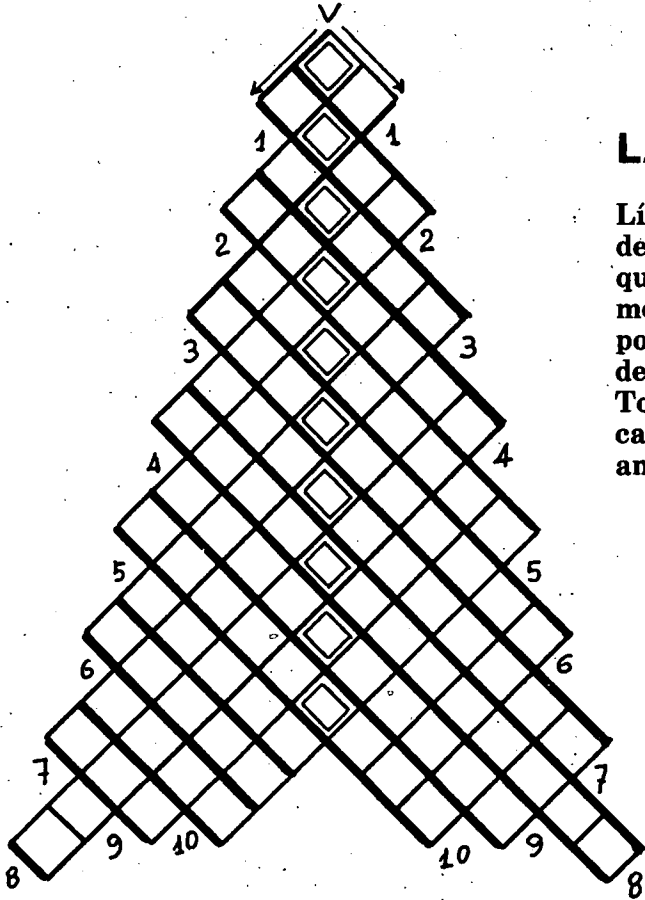
LLANES ARDILLA

Orientació de punt. Jerseis d'encàrrec.
Teixits de batista brodada i organdí.

Diputació, 405, entre Nàpols i Sicília.
Tel.: 232 65 15 - 08013 BARCELONA

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LA PIRÀMIDE

Línia vertical d'un sol mot, del qual surten, a dreta i a esquerra, altres mots que comencen amb la inicial corresponent a la vertical i segons definició.

Totes van de dalt a baix, i a cada banda el mot acabarà amb la lletra que indica.

EL MOT DE LA LÍNIA VERTICAL: Sortir abreviadament.-
Acabament de la banda dreta: A.- Esquerra O.-

BANDA DRETA

- 1.- Aliment.
- 2.- Accident geogràfic gallec.
- 3.- Sentit pel qual hom percep els sons.
- 4.- Conjunt de vint mans de paper.
- 5.- Riada.
- 6.- Persona que toca l'oboè.
- 7.- Nom d'home.
- 8.- Brutícia, cosa bruta.
- 9.- Fem. natural de Roma.
- 10.- Nom de lletra.

BANDA ESQUERRA

- 1.- Riu d'Itàlia.
- 2.- Facultat de raonar.
- 3.- Prefix grec que vol dir dret.
- 4.- Rierol.
- 5.- Descanso.
- 6.- Deixar de fer quelcom d'obligació.
- 7.- Municipi del Maresme.
- 8.- Acció de presentar una cosa, estenent el braç.
- 9.- Conjunt de persones reunides.
- 10.- Prefix que vol dir dintre, dins.

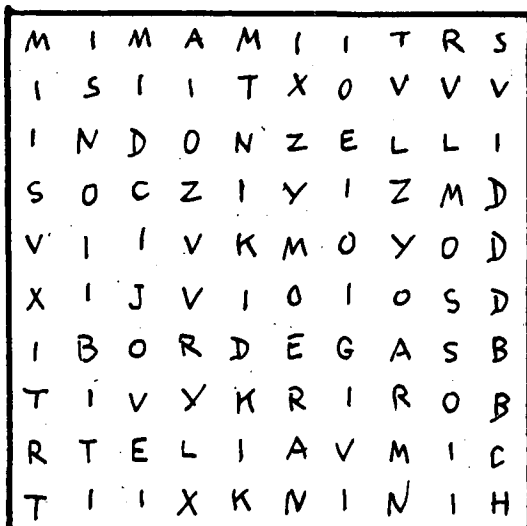
SOLUCIÓ

- Banda dreta**
- 1.- Pa.
 - 2.- Ria.
 - 3.- Oda.
 - 4.- Raima.
 - 5.- Riada.
 - 6.- Oboista.
 - 7.- Martinà.
 - 8.- Porqueria.
 - 9.- Romana.
 - 10.- Bssa.
- Banda esquerra**
- 1.- Po.
 - 2.- Raó.
 - 3.- Orto.
 - 4.- Rierol.
 - 5.- Reposo.
 - 6.- Omissió.
 - 7.- Montmeló.
 - 8.- Porreció.
 - 9.- Reunió.
 - 10.- Endo.
- PROPRÒMPT.
- A LA LÍNIA VERTICAL.

SOPA DE LLETRES

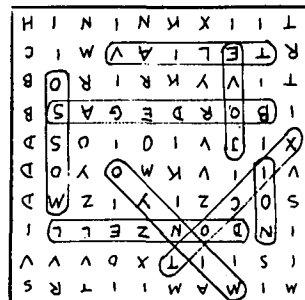
Per SNOOP

CERCAR 8 QUALIFICATIUS DE JOVENT

SOLUCIÓ

DIAG. Xicot, minyo.
VERT. Noi, jove, mossos.
let (Al rev.).
HORIT. Donzell, bordegas, vai-

ESCACS

Per JAUME MORA

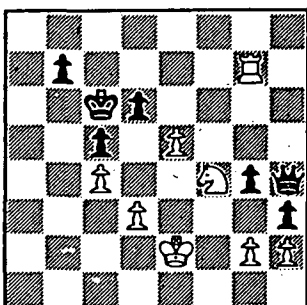
DIAGRAMA 268

Blanques juguen i guanyen

La setmana passada eren T+A; avui T+C. Però debades, la dama negra torna a perdre's.

Solució al diagrama 267

1 Ta5-a8 Dg8-a2, 2 Ta8x4 Da2-g8, 3 Ta4-a8 Dg8-h7, 4 Ah5-g6 i guanyen.

RESULTATS

OVIEDO-MÁLAGA.....	2-3
CADIZ-ESPAÑOL.....	0-0
AT.MADRID-ELCHE.....	3-1
SEVILLA-VALENCIA.....	1-0
ATH.BILBAO-OSASUNA.....	0-0
LOGROÑES-SP.GIJON.....	1-0
CELTA-R.SOCIEDAD.....	2-2
MURCIA-BETIS.....	0-2
BARCELONA-R.MADRID.....	0-0
VALLADOLID-ZARAGOZA.....	1-0

LA TRAVESSA

1. Oviedo-Málaga	2
2. Cádiz-Español	X
3. At.Madrid-Elche	1
4. Sevilla-Valencia	1
5. Ath.Bilbao-Osasuna	X
6. Logroñes-Gijón	1
7. Celta-R.Sociedad	X
8. Murcia-Betis	2
9. Barcelona-R.Madrid	X
10. Valladolid-Zaragoza	1
11. Figueras-Sabadell	1
12. Mallorca-Huelva	1
13. Barcelona At.-R.Vallecano	2
14. Santander-Jerez	1
Pieno al 15 (Castellón-Sestao):	1

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

MISSIONER

La República d'Alt Volta, recordà el 75 Aniversari de l'evangelització d'aquest país per monsenyor Joanny Thevenoud (14-3-1878 - 16-9-1949). Darrera la seva effigie, la catedral.

JEROGLÍFIC

Per SNOOP

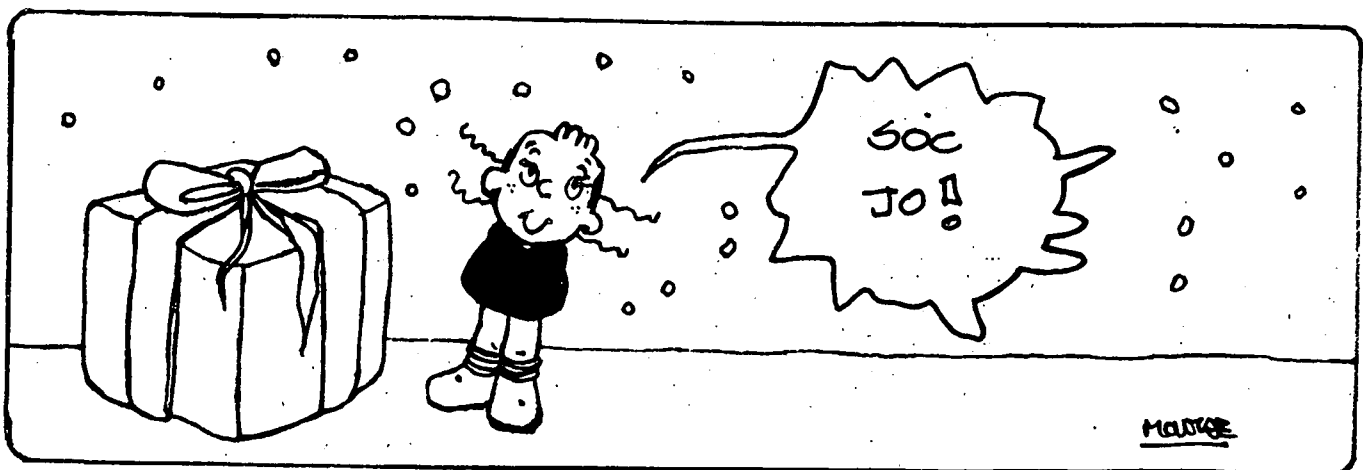
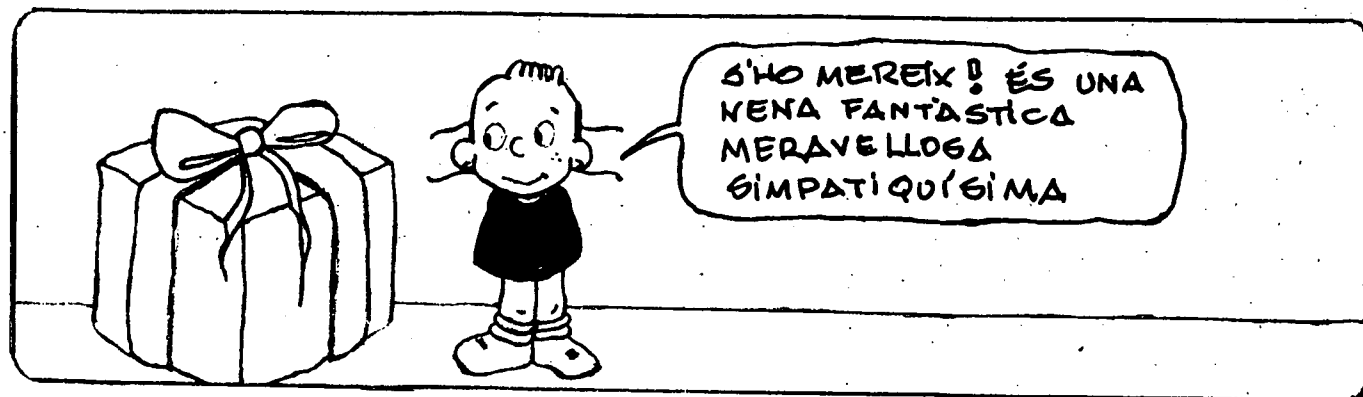
¿COM ACTUAREM?

Solució al 497
ENCREUATS
EN CREU ATS

CLASIFICACIONES

1.	REAL MADRID	PJ	PTS	26	44+18
2.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	27	41+15
3.	VALENCIA	PJ	PTS	27	32+4
4.	CELTA	PJ	PTS	26	32+6
5.	AT. MADRID	PJ	PTS	27	31+3
6.	ATH. BILBAO	PJ	PTS	27	29+1
7.	OSASUNA	PJ	PTS	26	29+3
8.	VALLADOLID	PJ	PTS	27	28+2
9.	SEVILLA	PJ	PTS	27	28
10.	GIJON	PJ	PTS	27	27+1
11.	LOGROÑES	PJ	PTS	27	27+1
12.	OVIEDO	PJ	PTS	27	25-3
13.	ZARAGOZA	PJ	PTS	27	25+1
14.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	26	24
15.	CADIZ	PJ	PTS	27	22-6
16.	MÁLAGA	PJ	PTS	27	21-7
17.	R.C.D. ESPAÑOL	PJ	PTS	27	20-8
18.	BETIS	PJ	PTS	27	20-6
19.	MURCIA	PJ	PTS	27	19-7
20.	ELCHE	PJ	PTS	27	12-16

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

N.º 453

Històries d'Eixerits

Els badalls del "Bonny"

De vegades, miro el "Bonny", mig assegut mig ajagut a terra. De tant en tant, aixeca el cap, obre tant com pot la boca, treu un pam de llengua i fa uns solemnes badalls.

És clar, un gos tancat a casa, què ha de fer tantes hores i hores. Un gos que visqui al camp és diferent; entra, surt, puja, baixa, corre, crida, empaita, etc. Està més distret.

Quan el "Bonny" fa badalls, penso: o té son, o té gana, o té avorriment. Son, no pot ser, perquè clapa tota la nit com un liró. Gana, tampoc, perquè entre allò que li toca, allò que demana i allò que pispa, no en passa gens de gana. Doncs, ja està, té avorriment.

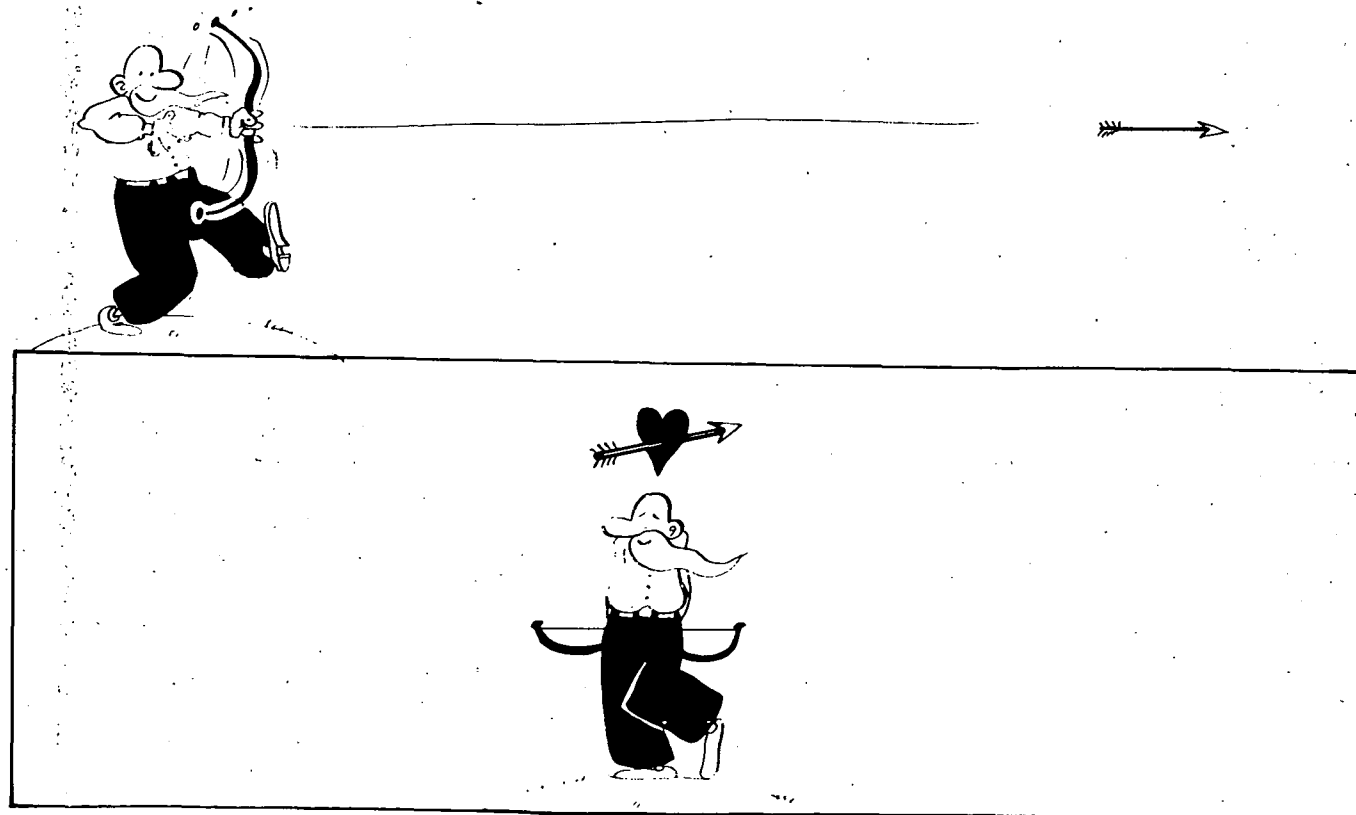
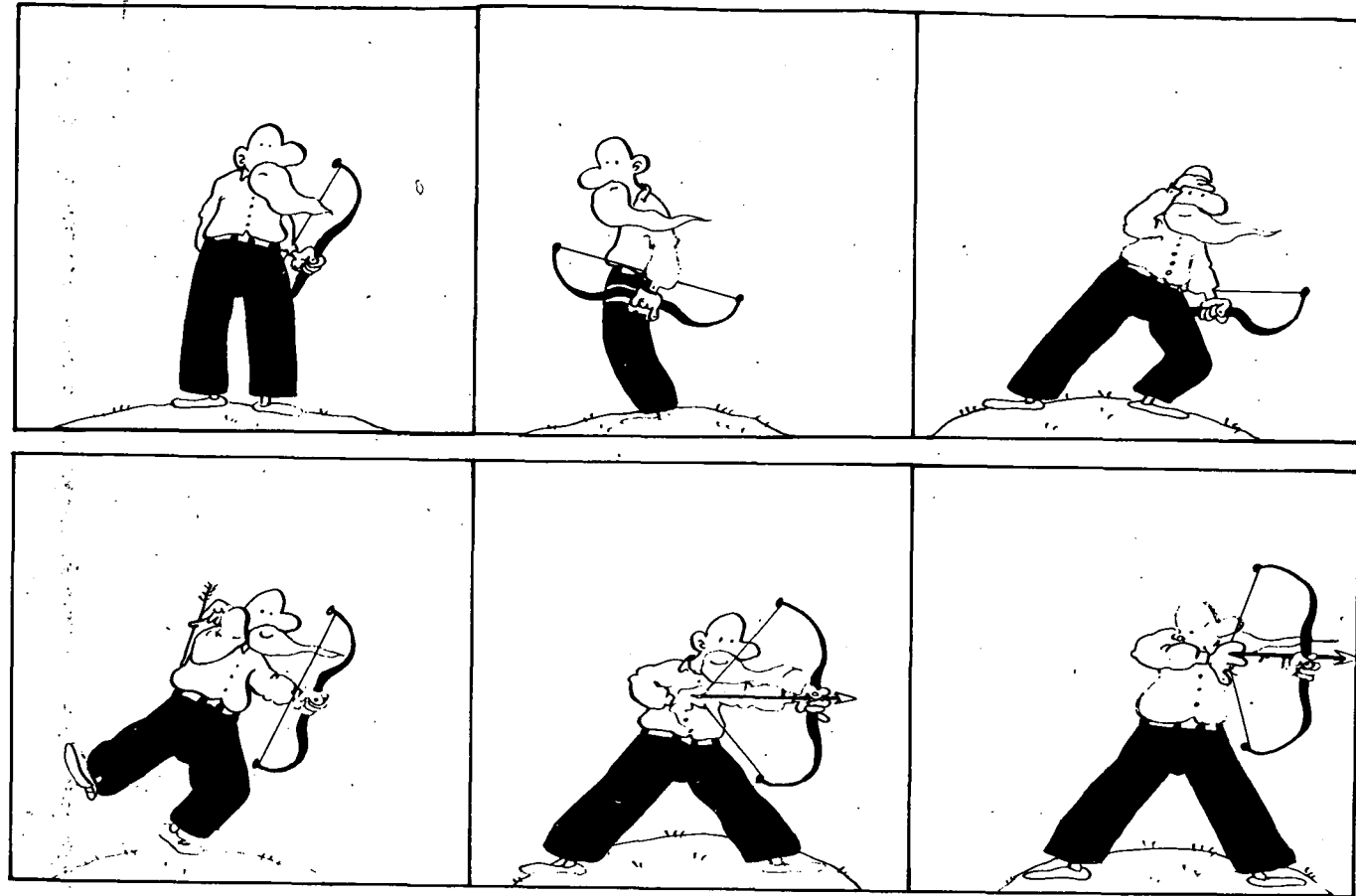
La mare diu que els mandrosos també badallen. Com que no fan res, s'avorreixen. A mi, però, em sembla que de vegades badallo perquè estic cansat. Això sí, quan he estudiat una bona estona, he acabat els deures, he llegit un llibre, etc., estic content. Aleshores jugo, miro la "tele", truco als amics, mandrejo, etc. Aquestes estones en què no tinc cap obligació, em van molt bé per descansar i esplaïar-me.

Bé, acabo. No fos cas que amb el meu bla... bla..., us avoríssiu, i féssiu badalls tan alts i llargs com els del "Bonny".

L'Eixerit

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

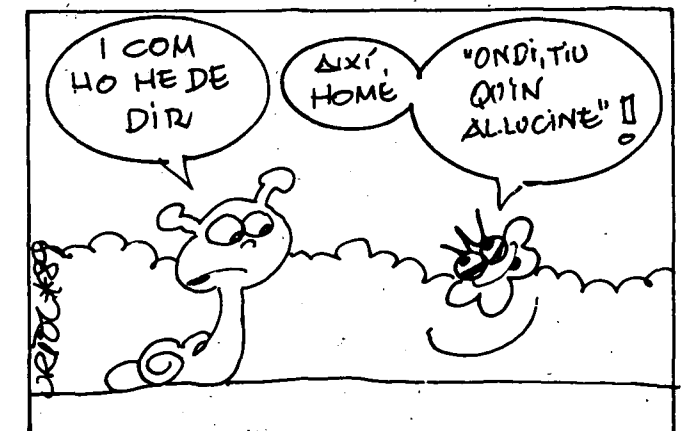
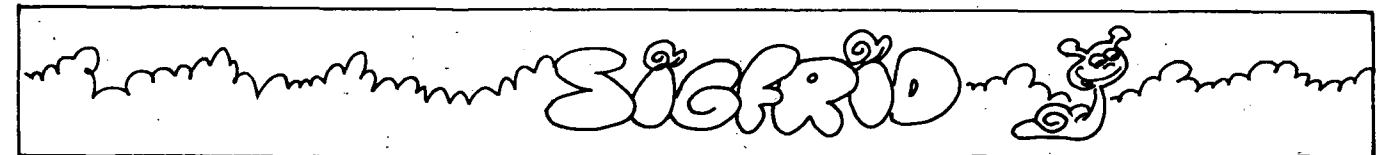
Busqueu l'evangelí del diumenge: Evangelí segons sant Joan, capítol 21, versets de l'1 al 19 (Jo 21:1-19).

Reflexionem: 1. L'evangelí ens narra un nou encontre de Pere i els Apòstols amb Jesús ressuscitat. Els primers cristians tenien ben clar que Jesús ressuscitat està sempre present enmig dels seus deixebles. És una presència reconfortant que anima la vida i l'acció dels cristians en el món, i els alimenta i dóna força amb la seva Paraula, la seva Eucaristia i amb el seu Esperit.

2. La barca en la qual hi ha Pere i els altres Apòstols, és figura de l'Església. Pere, primer Papa, n'és el timoner. La gran pesca que fan seguint les indicacions de Jesús, significa la importància de l'acció de l'Església per a la Salvació de la Humanitat. Jesús actua ara a través de la seva Església.

3. En l'últim paràgraf de l'evangelí, hi ha les tres afirmacions d'estimació de Pere a Jesús. (L'evangelista segurament que pensa en les tres negacions de Pere en la Passió). Jesús li confia el guiatge de l'Església. Pere serà fidel a la seva missió, fins a donar la vida.

El mossèn

DIUMENGE - 9

- 11.00 Signes dels temps:
"Tercer capítol de la sèrie que el programa SIGNES DELS TEMPS emeten sobre el CON-CILI VATICÀ SEGON, que en aquesta ocasió s'ocupa de la segona constitució aprovada sobre la revelació de Déu a l'home."
- 11.30 Matinal a TV3.
13.00 Matí Esports.
14.30 Gol a gol - 1.
15.00 Telenotícies.
15.25 El temps.
15.30 Història de Catalunya - 25.
15.45 Les aventures de Guillem Tell, Ballesta - 24.
16.20 Tarda de ciència-ficció.
17.35 Curtmetratge:
"Boig film".
18.00 Gol a gol - 2 a).
18.15 Bàsquet.
19.45 Gran Prix d'Escacs.
19.50 Gol a gol - 2 b).
19.55 Mediterrània:
"Fruita granes i rebrots".
20.30 Telenotícies.
20.55 El temps.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert (D):
"Cortines".
22.30 Gol a gol - 3.

DILLUNS - 10

- 12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3-Segona vegada:
"Gol a Gol".
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap 48.
16.00 Jo, Claudi (Dual) Rep. Cap. 10.
16.55 Universitat Oberta (Dual):
Curs de fonaments de la ciència:
"L'ADN, la fibra de la vida".
17.15 Els trapelles:
"Dibuixos animats".
17.40 Dibuixos animats.
17.55 Doctor Who (D):
"La màscara de Mandràgora" (I).
18.40 El doctor Slump.
19.05 Judes Xanguet i les maniquins-24:
"Dom Dimes Benedictus".
19.40 Gran Prix d'Escacs.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 L'escurçó negre (D):
"Cadenes".
21.55 El cor del país (D) - 3.
22.55 Allo, allo (D) - 9.
23.30 Telenotícies.

DIMARTS - 11

- 12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
"Musical juvenil" - "30 minuts".
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap. 49.
16.00 Jo, Claudi (D) - 11.
16.50 Universitat oberta (D):
Curs de probabilitat i estadística:
"El mostreig".
17.40 Dibuixos animats.
18.00 Exploració i aventures:
"Les avionetes mosseguen els que baden".
18.20 Oh! Bongònia.
19.15 Els fills de l'inspector - 5.
19.40 Gran Prix d'Escacs.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 Dallas (D):
"Bones accions i males accions".
22.15 Crònica 3.
23.20 Telenotícies.
- ## DIMECRES - 12
- 12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3-segona vegada:
"Crònica - 3".
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - 50.
16.00 Jo, Claudi (D) - 12.
16.50 Universitat oberta (D):
Curs d'Enginyeria mecànica: els sòlids. "Mecanismes d'unió".
17.15 Els trapelles.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 Doctor Who (D):
"La màscara de Mandràgora"

- 18.45 Història de Catalunya.
19.05 Motor a fons.
19.40 Gran Prix d'Escacs.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Sorteig Lotto 6/49.
21.20 Bona cuina.
21.25 Informatiu cinema (D).
21.55 Cinema 3 (D):
00.05 Telenotícies.
00.25 Motor a fons.

DIJOUS - 13

- 12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap 51.
16.00 Jo, Claudi (D) - 13.
16.55 Universitat oberta:
17.15 Els trapelles - Dibuixos animats.
17.40 Dibuixos animats.
18.00 Musical juvenil.
18.30 Cinc i acció:
19.40 Gran Prix d'Escacs.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 3 pics i repicó.
23.05 Temps de neu.
23.30 Esport flash.
00.30 Telenotícies.

DIVENDRES - 14

- 12.00 Universitat oberta.
12.30 TV3, segona vegada:
13.30 Mag-Magazine.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.10 Bona cuina.
15.15 Veïns - Cap. 52.
16.00 Els fills de la llibertat.
16.55 Universitat oberta (D):
17.20 Els trapelles - Dibuixos.
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Ferdinand Volador - 1:
"La pedra blava".

- 18.45 El doctor Slump.
19.10 Els fills de l'Inspector - 6.
19.40 Gran Prix d'Escacs.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 La vida en un xip.
23.00 Cagney i Lacey (D).
23.50 Telenotícies.
00.05 Cinema de mitjanit (D):

DISSABTE - 15

- 10.00 Sardanes.
10.25 Universitat oberta (D).
12.25 El Rei Artur.
12.50 TV3, segona vegada:
14.05 TV3, segona vegada:
15.00 Telenotícies.
15.25 El temps.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els Picapedra.
16.00 Dit i fet.
17.30 Bàsquet NBA.
19.05 La gran vall (D):
19.55 Gran Prix d'Escacs.
20.00 Vida salvatge (D):
20.30 Telenotícies.
21.05 Bona cuina.
21.10 Lotto 6/49.
21.20 Pel·lícula:
23.30 L'hora d'Alfred Hitchcock (D):
"Ho he vist tot".

DIUMENGE - 9

- 00.15 Filmoteca TV:
01.40 Patrimoni reial.
02.40 El fugitiu:
03.30 Llarg-metratge:
05.05 Ni a tontas ni a locas.
06.00 Documental.
06.00 Jazz entre amics.
07.30 Llarg-metratge:
09.00 Sopa de gansos.
09.30 Dóna-li la volta.
10.00 El dia del Senyor-Santa Missa.
11.00 48 hores.
11.05 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 Nova gent.
13.35 Autopista vers el cel.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Seabert - 2.
16.05 La Comèdia:
17.35 La pantera rosa.
18.00 Jocs de nens.
18.30 Alf.
18.55 La Piovra (III).
20.00 Waku-Waku.
20.30 48 hores.
21.05 A portada.
21.35 El temps és or.
22.45 Diumenge cinema:

- 00.30 Avanç 48 Hores.
00.35 Clàssics en B/N
"El salario del miedo".

DILLUNS - 10

- 08.00 Bon Dia.
08.30 Telediari Matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Mount Royal.
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Quan Lotte es tornà invisible - 6.
19.00 Dóna-li la volta.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
23.00 Jutjat de Guàrdia.
23.30 Documents TV.
00.25 Telediari - 3.
00.45 Telesport.
01.00 La Nit.
02.00 Estrenes TV.

DIMARTS - 11

- 08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Mount Royal.
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 El misteri de la flor màgica.
19.00 Joan el llarg.
19.30 Entre línies.
20.00 Casa de bojos.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Tariro, tariro.
22.20 Sessió de nit:
00.25 Telediari - 3.
00.45 Telesport.
01.00 Testimoni.
01.05 La Nit.
02.00 Filmoteca del dimarts:

DIMECRES - 12

- 08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Mount Royal.
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Històries d'aquí i d'allà.
19.00 El conte contes.
19.30 Parlant clar.
20.00 Throb - 6.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Miquel Servet:
22.25 Cançó trista de Hill Street:
23.25 Històries de Music Hall.
00.30 Telediari - 3.
00.50 Telesport.
01.20 La Nit.
02.00 Reposicions TVE:

DIJOUS - 13

- 08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Mount Royal.
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 Popp Les.
19.00 Sopa d'oques.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Mare i fill.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Llum de lluna.
22.15 Punt i apart.

- 23.45 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.
00.50 La Nit.
02.00 Producció espanyola:

DIVENDRES - 14

- 08.00 Bon dia.
08.30 Telediari matinal.
09.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Mount Royal.
16.30 La tarda.
18.00 Els móns de Yupi.
18.30 La llanterna màgica.
19.30 Alquibla.
20.00 Viu com vulguis.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 A família.
22.25 Divendres cinema:
00.35 Telediari - 3.
00.45 Telesport.
01.00 La Nit.
02.00 Llarg-metratge:

DISSABTE - 15

- 03.25 Documents TV.
04.25 Corrupció a Miami:
05.15 La bona música.
06.40 De pel·lícula.
07.40 Llarg-metratge:
09.10 La rosa groga - Ep. 3
10.00 Calaix desastre.
13.15 Loteria.
13.30 Suplements - 4.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Ferdy.
16.05 Primera Sessió:
17.55 Rockopop.
19.30 Mc. Gyver:
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.20 Napoleon i Josefina - 2.
00.15 Avanç 48 hores.

DIUMENGE - 9

- 9.30 Santa Missa.
10.30 Biniki i la dragona rosa (3).
11.00 Archie i Sabrina (12).
11.15 L'últim Koala (12).
11.45 La vida entorn de l'arbre.
12.00 Estudi Estadi.
18.00 Documental.
18.30 Sesió de tarde:
20.15 Tria el 2.
21.00 Estudio Estadio.
01.00 A través del espejo.
02.30 Oficios para el recuerdo.

DILLUNS - 10

- 12.00 La clínica de la Selva Negra.
13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Bojos per volar.
13.35 Capítol - 201.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 230.
16.30 Caballo viejo (27).
17.30 Plàstic.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 La Palmera.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Mundo Deporte.
21.30 Cine Club:
23.30 La Lluna.
00.45 Últimas preguntas.
01.15 Jazz entre amigos.
DIMARTS - 11
12.00 Ni a tontas ni a locas.
13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Panorama.

- 13.35 Capitoli - 202.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 231.
15.30 Museos del Mundo (10).
16.30 Caballo viejo (28).
17.30 Plàstic.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 La palmera.
19.30 L'Informatiu vespre.
20.00 Bàsquet.
21.30 El nuevo espectador.
22.30 Tribunal popular.
23.30 Glasnost.
00.30 Tendido cero.
01.00 Suplementos - 4.
01.30 La buena música.

DIMECRES - 12

- 11.30 De Gaulle.
13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 L'home per dins.
13.35 Capitoli - 203.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 232.
15.30 Museos del mundo (11).
16.30 Caballo viejo (29).
17.30 Plàstic.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 La palmera.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Futbol.
22.30 A través del espejo.
00.00 Loco de remate.
00.45 Poeta en su voz.
01.00 Tiempo de creer.

DIJOUS - 13

- 12.00 Un año en la vida.
13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Temes de Catalunya
13.35 Capitoli - 204.
14.00 Teleducs.
14.30 L'Informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - Cap 233.
15.30 Museos del Mundo (12).
16.30 Caballo viejo (30).
17.30 Musical.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 La palmera.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Temes de Catalunya.
21.00 Mundo deporte.
21.30 Europa.
22.00 Jueves cine:
23.30 Metropolis.
00.15 L'home per dins i altres catas-trofes.

- 00.45 Suplementos - 4.
01.15 De toros.

DIVENDRES - 14

- 12.00 Remington Steele.
13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Europa.
13.35 Capitoli - 205.
14.00 Teledues.
14.30 L'Informatiu Migdia.
15.00 Bellesa i poder - 234.
15.30 Museos del Mundo (13).
16.30 Caballo viejo (31).
17.30 Cine español:
"Los tramosos".
19.00 Avanç de l'Informatiu Vespre.
19.05 La palmera.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Concierto en directo.
22.30 Cerca de las estrellas.

DISSABTE - 15

- 9.30 Objetivo 92.
11.00 Domingueros.
12.00 Glasnost.
13.00 Tribunal popular.
14.00 135 escons.
14.30 L'Informatiu cap de setmana.
15.00 Estadio 2.
22.00 L'Informatiu Cap de Setmana.
22.30 Programa per confirmar.
23.00 Debat 2.
00.00 Diálogos con la música.
00.30 Estadio - 2.

COMENTARIS TV

LA MERCANTILITZACIÓ DEL SEXE

En aquesta ocasió torno a parlar d'un article publicat per LA VANGUARDIA el 21 de març de 1989. La veritat és que el títol de l'article és tan poc fidel al contingut i és tan anecdòtic que més adient serà considerar la qüestió com el resultat d'un document presentat a Roma per monsenyor Carlo Maccari, president de la Comissió per les Comunicacions Socials de la Conferència Episcopal Italiana. La primera cosa que podem fer és situar el problema reproduint part del text de l'article: "La televisió, els cinemes, la premsa i les revistes són acusades de promoure 'la més descarada mercantilització del sexe'".

Aquest és doncs el problema. Cal, per tant, situar-ho dins del món de la televisió. Així doncs reprenem el fil de l'article pel que fa a les cintes de vídeo: "Les cintes pornogràfiques representen 'del 30 al 50 per cent del total de cintes de vídeo venudes o llogades' i el seu nombre va ascendir, el 1988, a quatre milions. Si s'afegeix la producció clandestina i artesanal s'arriba a una facturació de 120 mil milions de lires". En aquesta direcció ens trobem que, influïts per aquest món ple d'erotisme, els joves entre 10 i 15 anys tenen com a principal lectura extraescolar les revistes pornogràfiques. Tot plegat som davant d'un panorama molt negatiu. Se'n podrien dir moltes coses, però potser millor concretar-ne dues. En primer lloc assenyalar la manca de manifestacions en aquest sentit. Cal subratllar que no esperem solament advertències exclusivament moralistes, sinó també respostes d'especialistes: metges, psicòlegs. Allò que queda de manifest és que ningú no es pronuncia públicament. Hi ha por. El que està clar és que el sexe ha d'ocupar un lloc diferent en la vida de cadascú, mai, és evident, no ha d'ocupar tots els llocs d'una forma malaltissa. I a més a més, encara es més trist que d'això, uns quants, en facin negocis. Tot això comença a ser objectiu, tanmateix però sembla que hi hagi vergonya a assenyalar-ho. Privadament tothom es queixa, públicament ningú no vol passar com a poc "modern" o poc "adaptat als temps que corren" en aquest país. En segon lloc cal que aquests temes, no solament tenint com a centre la televisió, siguin tractats amb delicadesa a casa. Cal educar els fills donant exemple davant la "tele". Cal parlar clar i, finalment, cal actuar decididament i amb previsió davant de l'aparell de televisió.

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

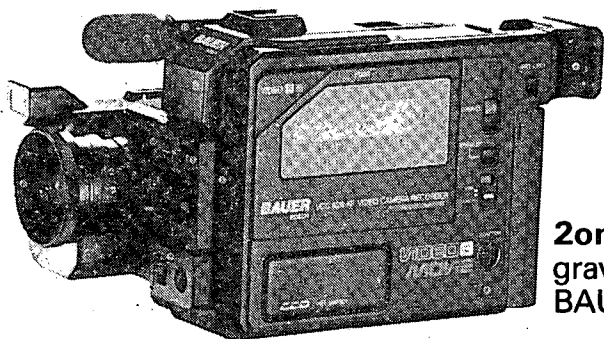

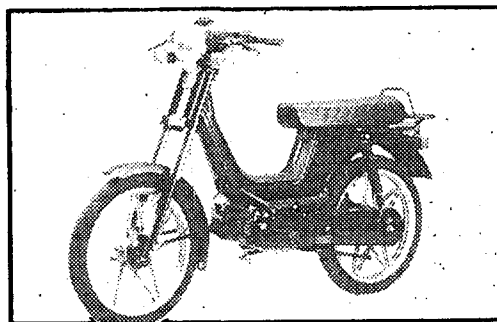
ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA TRADICIONAL SORTEIG 1989 DIA 6 DE JUNY

1er. Premi.
Un FORD FIESTA

2on. Premi. Una cambra gravadora de vídeo 8
BAUER Bosch VCC826AF

3er. Premi. Un ciclomotor
DERBI Variant Start amb intermitents.

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301.

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1989 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

- ☐ Talonaris a 5.000 ptes.
☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms

Adreça

Població DP.

Tel. Província

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

ESCRIURE A: L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3a. A Tel. 301 37 18